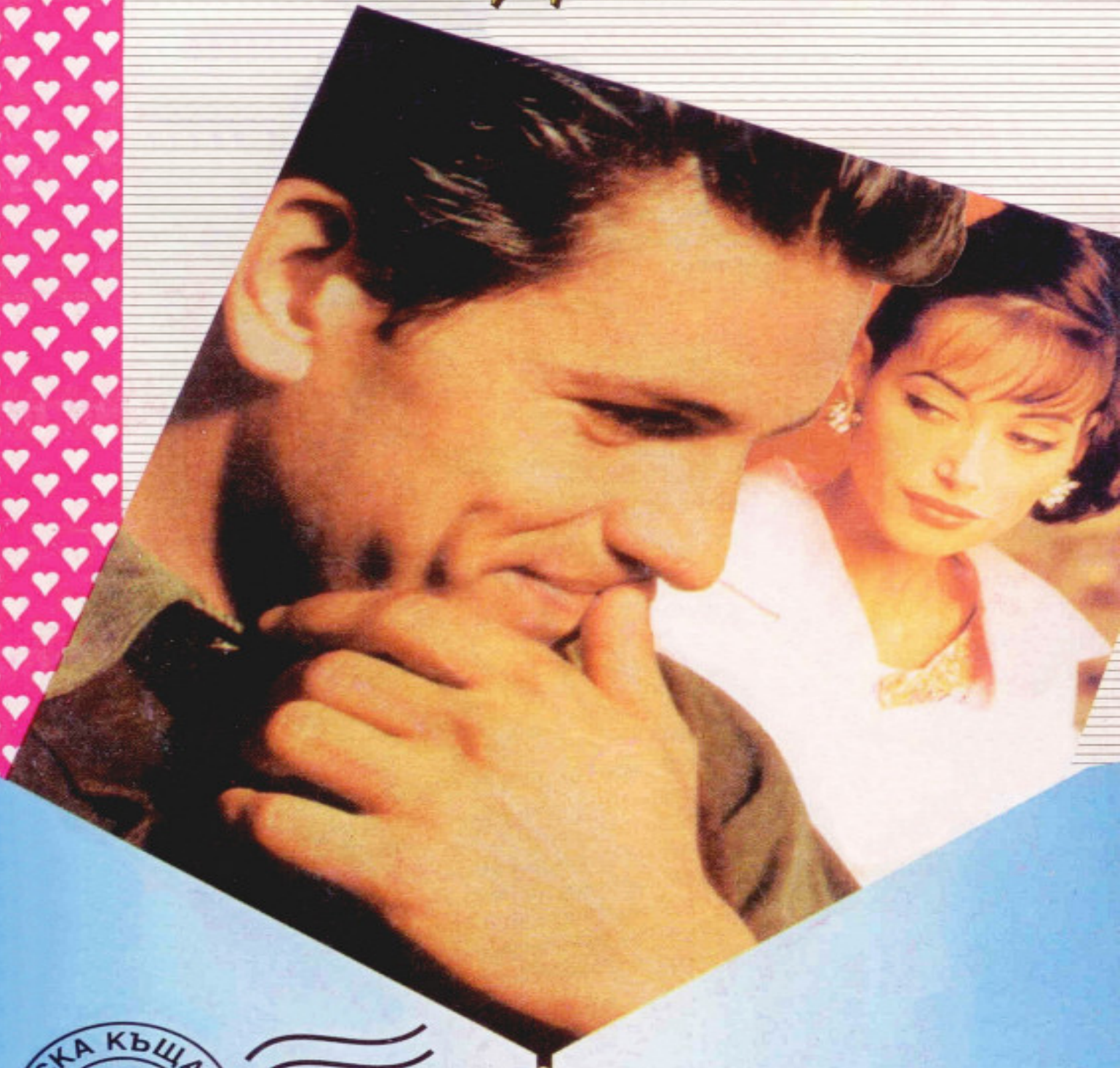

Пат Букайстър
**НЕОЧАКВАНО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ**

Нови
любовни романи

ПАТ БУКАЙСТЪР НЕОЧАКВАНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Превод: Борис Делирадев

chitanka.info

Абигейл Стаут от романа „Неочаквано предложение“ е чаровна млада жена, която сякаш се страхува от мъжете. Израсла без родители, животът на Абигейл е една непрестанна борба. До момента, в който съдбата я сблъсква с Уеб Хънтър. Омаян от красотата и интелигентността ѝ, Уеб се зарича да ухажва Аби въпреки яростната ѝ съпротива.

Най-неочаквано Уеб открива, че за да спечели любовта ѝ, трябва да спечели детето в нея и ѝ подарява плюшено мече.

Дали Аби ще повярва, че може да обича, ще осъзнае ли, че и тя има право да бъде щастлива?

ПЪРВА ГЛАВА

— Защо не разкараш тая опашка от пътя ми, Бетси Рос! Човекът до мен е ранен...

Опашката на Абигейл Стаут не трепна. Тя пренебрегна подигравателната забележка относно облеклото ѝ, която подхвърли нетърпеливият мъж зад нея.

— Ние също не сме излезли на разходка — сопна се Аби. — И приятелката ми е ранена, тъй че успокой топката. Опитвам се да отворя тази врата.

— Да не би да имате проблеми с бутането? — провлачи мъжът саркастично.

Аби за трети път блъсна с ръка квадратната метална дръжка, върху която бе издълбано „Бутни“.

Плъзгащата се стъклена врата на отделението за спешна помощ си оставаше упорито затворена. Ругатните, които ѝ дойдоха наум, не бяха съвсем в тон с колониалния ѝ костюм от осемнадесети век.

Мъжът зад нея се обади отново.

— Да не би там, откъдето идвате, да няма врати, Бетси?

Аби се извърна назад, като продължи да прикрепя с ръка колежа си Бренда. На около метър стояха двама мъже, облечени в мръсни дънки и сини памучни ризи. Тънък слой кафеникав прах от глинената земя по тези места на Вирджиния бе полепнал по дрехите им. По-ниският носеше смачкана жълта шапка и придържаше с една ръка набързо превързания си лакът. До него по-младият, с ръце на слабите си хълбоци, очевидно проявяваше нетърпение.

Аби го погледна ядосано, но за да види лицето му, трябваше доста да поизправи глава. Той бе чернокос, някак грубовато хубав. Беше и дразнещо неучтив.

— Имате наглостта — каза тя — да се подигравате с костюма ми, а вие сте облечен така, все едно че излизате от мината.

Каменното изражение на мъжа не се промени, но в хладните му очи блесна закачлив пламък.

— Смятате, че се подигравам с вас?

— Нарекохте ме Бетси Рос. На това му викам чиста подигравка с облеклото ми.

Лек ветреца разроши гъстата му маслиненочерна коса.

— Очаквате да ви се извиня ли?

Аби имаше чувството, че той не е от онези, които се извиняват или искат прошка за постъпките си. Гласът и стойката му ясно издаваха самоувереност, но сякаш тя идваше от самочувствие, а не от самонадеяност.

— Очаквам елементарна учтивост — отвърна тя сериозно.

Направи стъпка встрани и посочи металната дръжка на вратата.

— Изглежда, бутате се навсякъде, така че, предполагам, няма да имате проблеми с бутането и тук! Като мислите, че е така дяволски лесно, защо не опитате да отворите проклетата врата?

Той присви очи и за няколко секунди задържа погледа си върху нея, сякаш току-що бе открил нещо уникално, но не знаеше какво да прави с него. Объркана от вторачените му очи, тя допълни:

— Тъй като не смятам отварянето на тази врата да бъде основна идея в живота ми, по-добре вие да опитате, или ще си останем тук цял ден.

Той се пресегна през нея и опря длан в дръжката, като случайно докосна с лакът гърдите ѝ. Стъклената врата се разтвори като по чудо с неприятно проскърцване.

— Човек трудно свиква с тези нововъведения, Бетси — промърмори той със самодоволна усмивка.

След това се обърна към човека, когото придружаваше в болницата:

— Да вървим, Търк.

Аби стисна зъби, за да не изсъска от яд, и след като мъжете отминаха, побърза да преведе Бренда през вратата — беше я страх, че може пак да се затвори.

— Защо не припаднах в краката му, та да ме вземе на ръце — прошепна Бренда, загледана във високия мъж, който крачеше пред тях.

Аба се намръщи. Още усещаше мястото, където ръката му я бе докоснала за миг.

— Вероятно щеше да те прекрачи, без да му мигне окото.

— Недей да се цупиш, Аби! Знам, че обичаш хубавите неща, а този мъж наистина е страхотен.

— Въобще не забелязах — дръзко излъга тя. — Тук сме, за да се погрижим за изгарянията по крака ти, нали така?

След като повери Бренда на една сестра, Аби си взе чаша кафе и се отправи към чакалнята. Имаше нужда от малко кофеин, за да остане бодра. Позната умора вече се разливаше по тялото ѝ, а денят бе едва преполовен. Оставаха ѝ още много неща. Докато се опитваше да отвори проклетата врата, горещото августовско слънце съвсем я бе омаломощило. Сега, чакайки Бренда, можеше да си почине.

Докато намери един свободен пластмасов стол в претъпканата чакалня, успя да привлече доста любопитни погледи. Когато Бренда се изгори по време на кулинарната демонстрация в Бристъл Хаус, не бе имала време да се преоблече. След като изгаси пламъците, плъзнали по полата на Бренда, трябваше бързо да намери човек, който да ги замени, и не ѝ остана време да мисли за външния си вид.

Но тя и бездруго рядко обръщаше внимание на това как изглежда. Според нея нямаше какво толкова да му мисли. Като малка мразеше обикновените си черти. Сега, на двадесет и пет, се беше примирила с факта, че лицето и фигурата ѝ не предизвикваха задръствания по улиците. Все пак се успокояваше, че поне не е толкова грозна, че минувачите да бягат от нея.

Аби се огледа наоколо и срещна враждебния поглед на една жена, облякла на голо тениска върху провисналия си бюст. Очевидно жената не одобряваше костюма на Аби, но след като самата тя си бе избрала одежди, в които приличаше на чувал с картофи, Аби реши да не се разстройва от критичността в очите ѝ.

Всички останали изглеждаха леко развеселени, като при това не им пукаше много.

Е, почти всички!

Мъжът, с когото се бе спречкала преди малко, бе влязъл в чакалнята и вместо да седне на някой стол, се бе облегал на стената. Наблюдаваше я със скръстени ръце. Погледът му нахално се плъзгаше по домашнотъканата ѝ пола и бялата престилка на тънкия ѝ кръст. Сетне се отмести нагоре към бялата ѝ риза и накрая спря върху червеникаворусата ѝ коса, свита на кок под бялото боне. Няколко кичура бяха паднали около лицето ѝ.

Тя му отвърна с предизвикателен поглед и изимитира позата му, кръстосвайки ръце. „Е, какво?“ — помисли си. Не изпитваше никакво неудобство да го гледа дори само за да отвърне на безочливо предизвикателните му очи. Беше добър екземпляр. Ако непознатата с опнатата тениска имаше поне малко женски хормони, щеше да зяпа него, а не Аби.

Уеб Хънтър не трепна, когато срещна гневния поглед на тази, която преди малко бе нарекъл Бетси Рос. Усмихна се едва забележимо. Стана му забавно, като видя как жената леко повдигна брадичката си, без да сваля очи от него. Спомни си размяната на реплики пред вратата на болницата и си каза, че тя е едно малко смело същество. Бе впечатлен от дръзката ѝ реакция. Малко хора дръзваха да му се противопоставят. Може би затова несъзнателно погледна към нея, когато влезе в чакалнята. У нея имаше нещо вълнуващо и необичайно не само поради странния ѝ костюм.

Обикновено жените го привличаха с външността си — понякога трайно, но в случая му направи впечатление начинът, по който тя говореше — имаше нещо артистично, което допадна на вкуса му. А досега не бе забелязвал да проявява такъв вкус.

Притвори очи при спомена за реакцията на тялото му, когато неволно докосна гърдите ѝ. Все още не можеше да повярва... Мили боже, та той бе опитен мъж на тридесет и пет години, а не някакъв девствен юноша! Тъй че от къде на къде го връхлетя това вълнуващо усещане, че е изживял нещо ново? Бе докосвал много по-отблизо женски тела, без да изпита и наполовина от вълнението сега.

Аби се чудеше колко ли дълго може да издържи на погледа му, в който изведнъж се бе появила някаква свирепост, когато до нея седна една възрастна жена и я потупа по ръката. Извърна глава, жената я попита какъв е този костюм и Аби ѝ обясни, че работи като екскурзовод в Бристъл Хаус. Много хора от Тайдуотър, особено ако се интересуваха от история, знаеха какво представлява Бристъл Хаус. Тази жена бе една от тях. Къщата от осемнадесети век бе отворена за посещения през летните месеци. Екскурзоводите бяха облечени в дрехи от онова време и често демонстрираха различни типични домакински занимания. Миналата седмица представяха шеговитата интерпретация на битка от Гражданската война, изпълнена от два батальона войници, облечени съответно в сини и сиви униформи.

Седналата отсреща жена се наведе, за да чува Аби, която обясняваше как си е шила костюма на ръка, както е било през осемнадесети век. Аби се увлече и заразкава за обичаите през онази епоха, сякаш говореше пред посетители в Бристъл Хаус. Няколко човека от насядалите наоколо оставиха списанията си и телевизията и се заслушаха.

Уеб бе в другия край на помещението и не чуваше какво говори странно облечената жена, но не можеше да откъсне поглед от нея. Нямаше представа защо постоянно я гледа... Обикновено харесваше друг тип жени. Тези, с които се движеше, бяха някак по-изискани, с шеметни фигури и красиви лица, чиято привлекателност се подсилваше от майсторския грим. А това странно същество сякаш бе прескочило от друг век.

Една от служителките на доброволни начала, облечени в розови униформи, се появи на вратата. Огледа се и попита:

— Кой е господин Хънтър?

Уеб се дръпна от стената.

— Аз съм Хънтър.

— Елате с мен, ако обичате.

Аби продължи да разказва на наобиколилите я заинтригувани слушатели, но проследи с поглед мъжа, който тръгна към вратата. Нямаше никакво съмнение — и в гръб беше хубав. Дънките сякаш бяха измислени за неговото тяло — малък ханш, дълги крака, походка като на дива котка.

Аби съзнателно се откъсна от него и отново насочи вниманието си към възрастната жена до себе си. Тя разказваше някакъв анекдот от Гражданската война — как янките отишли в къщата на прадядо ѝ и напълнили с вода едно от чекмеджетата на гардероба им, за да напоят конете. Ала на вратата на гардероба, която откачили, преди да го напълнят с вода, все още личал отпечатъкът от копито.

Аби продължаваше да мисли за тъмнокосия мъж... Явно бе много уморена, след като от ума ѝ не излиза този непознат, когото повече няма да види. Беше съвсем безобидно да мисли за него, но все пак — чиста загуба на време.

Времето. Кога се бе превърнало в неин враг? То сякаш се губеше между сутрешните часове в местния университет два пъти седмично, следобедите в колониалната къща-музей, във вечерите зад пианото в

бара на един хотел. Почти не оставаше време да се отпусне и да почине. И въпреки това, всичко вървеше прекалено бавно. Надяваше се да получи магистърска степен, преди да стане на двадесет и пет, но не успя. Двадесет и петият ѝ рожден ден мина преди четири месеца, а ѝ предстоеше поне няколко седмици работа, за да завърши дипломната си работа. Бе живяла четвърт век, а още не бе постигнала целта си. Двете работи поглъщаха много от времето ѝ, което можеше да използва за изследването си. Но парите ѝ бяха нужни за наема.

Веднъж да завърши дипломната си работа и да получи магистърска степен, всичко, за което се бе надявала и чертала планове, щеше да си дойде на мястото. Само още малко ще трябва да издържи на това натоварване.

Възрастната жена бе повикана на рецепцията, постепенно останалите се върнаха към списанията си, някои излязоха. Краткият урок по история завърши.

Умората се разля по тялото на Аби. Тя отпи глътка кафе, отпусна глава на стената и затвори очи. „Трябва само да издържа още малко на това темпо“ — повтаряше си тя. Изглеждаше толкова лесно, но на практика ѝ бе все по-трудно.

Не видя кога Уеб Хънтър влезе отново в чакалнята. Иначе щеше да забележи, че не изглежда никак доволен. Имаше някакви усложнения с Търк и Уеб се ядосваше, че ще трябва да се забави в болницата. Освен това се подразни и от факта, че още с влизането несъзнателно потърси с очи жената със странния костюм. И колкото и да бе абсурдно, страшно се зарадва, като я видя. От острия му поглед не убягнаха бледоморавите сенки под затворените ѝ очи. Чудеше се защо изглежда толкова изтощена. Дълги нощи? Какво ли го засяга как тя прекарва нощите си! Или защо е облечена толкова странно!

За разлика от нея, той имаше работа и не можеше да я свърши, като седи в чакалнята. Закъсняваше за среща с един строителен инспектор, а нямаше как да му се обади, защото той бе на обекта. Обади се на секретарката си да съобщи, че е в болницата, ако инспекторът се обади да провери какво става. Тя щеше да му обясни, че случаят е спешен, но Уеб мразеше, когато не може да свърши работата си. Този урок бе научил много отдавна. Ако кажеш нещо, гледай да го направиш. Две неща не можеше да търпи у хората: да не си вършат работата и да проявяват безотговорност.

Ако това се бе случило не с Търк, а с друг, щеше да прати някой да го доведе в болницата. Но Търк бе един от първите му работници още от основаването на строителната компания, освен това бе от малкото, които допускаше достатъчно близо до себе си като приятели. Не че не обичаше хората, но беше взискателен — предпочиташе да има малко, но добри приятели.

Уеб започна да се разхожда из залата, за да се поуспокои. Няколко души трябваше да си отдръпнат краката, за да му направят място, а някаква жена дори придърпа детето си, което играеше на пода. Само един поглед към буреносния израз на лицето му бе достатъчен да убеди човек, че е по-добре да стои далеч от него. Много жалко, че Аби не го виждаше.

Тя бе в блажено неведение относно опасността, която заплашваше краката ѝ, докато тежкия работен ботуш не се стовари върху единия от тях. Всичко стана едновременно: отвори рязко очи, бонето ѝ се плъзна назад и кафето се разля в скута ѝ. Изпищя от острата болка в крака и това привлече вниманието на повечето хора в чакалнята.

Първото нещо, което видя, бе високият мъж. Безизразният му поглед не ѝ помогна много да разбере какво бе станало. Беше надвесен отгоре ѝ, ботушът му бе само на няколко сантиметра от пулсиращия ѝ от болка крак. Не бе нужно да си Айнщайн, за да разбереш, че проклетникът я бе настъпил! Дали съжалява? Има ли, макар и намек за извинение в студените му сиви очи? Не, гледаше я така, сякаш се е блъснал в стол.

„Така значи, никакво съчувствие!“ — помисли си тя. Може би ако не беше толкова уморена, липсата на състрадание нямаше да я обезпокои. Нито пък в очите ѝ щяха да бликнат сълзи. Тя никога не плачеше. Но в момента само погледна суровото лице на мъжа, който бе премазал пръстите ѝ, и ето, бе готова да избухне в самосъжаление. Чудеше се дали реакцията му щеше да е същата, ако пред него стоеше някоя нагласена кукла с мигащи очички.

За кратко стисна очи и успя да превъзмогне болката и да преглътне сълзите си. Когато пак ги отвори, студена решимост и гордост бяха заличили всяка следа от уязвимост.

Брадичката ѝ се повдигна. Посочи другия си крак и каза:
— Пропуснахте го.

Като осъзна какво е направил, Уеб бързо взе чашата кафе от ръката ѝ, преди да се е разляло цялото, и седна до нея.

— Добре ли сте? — попита той.

Аби погледна надолу и се успокои, като видя, че кракът ѝ все още си е на мястото. Токата, имитираща сребърен долар върху обувката ѝ, бе малко хлътнала, но на крака му нямаше нищо. Опря стъпалото на коляното си и леко го разтърка.

— Какво стана, ваяк ли ме прегازی или просто вие?

Беше се почувствал виновен, че ѝ е причинил болка, но сега се ядоса.

— Ако спите през нощта, няма да се унасяте посред бял ден и ще знаете какво става около вас. Какво, Бетси, бойни знамена ли шиете до среднощ?

Погълната от болката в стъпалото и от усещането за близостта на мъжа, тя промърмори троснато:

— Шия, докато започват да ми се привиждат звезди.

Той се намръщи. Изведнъж усети миризмата, лъхаща от нея. Напомняше му за кухнята на баба му. За тази странна жена не съществуваха скъпи парфюми, които пораждат сладни мисли за сатенени чаршафи и нощи, изпълнени със страст. Вместо това, тя мирише на домашни сладки!

Хвана ръката ѝ и я приближи към лицето си, за да помирише вътрешната страна на китката ѝ.

— Мислех, че съм познавач на женските парфюми, но не мога да разбера какъв е вашият.

Тя измъкна ръката си обидено.

— Не вярвам жените, които познавате, да използват екстракт от ванилия — сухо каза Аби.

И в миг си представи все лъскави красавици, хванали го под ръка...

Той се пресегна към гърба ѝ да развърже престилката и се опита да избърше разлялото кафе по полата ѝ. Уеб все още разсъждаваше защо вместо парфюм тя носеше ванилена есенция. Но не я попита, а само каза:

— Не бива да се опитвате едновременно да спите и да пиете кафе, Бетси.

— Аз не спях, отморявах си очите.

Начинът, по който зелените ѝ очи мяхаха огън, когато чувстваше, че я предизвикват, го заинтригува.

— Често ли хъркате, докато отморявате очите си?

Тя наведе глава на една страна и отвърна надменно:

— Като дете сте яли малко бой, Хари.

Мъжът се подсмихва.

— Защо пък Хари?

— А защо Бетси?

— В този костюм приличате на Бетси Рос. И тъй като не знам истинското ви име, трябва да се задоволя с Бетси.

— Бетси звучи като името на стара пушка.

— Вие все пак имате собствено име, нали?

— Не, Хари — рече тя, като поуспокои тона си. — Мисля, че не е наложително да знаете името ми...

— Майка ми навремето — прекъсна я той — е предпочела Уеб пред Хари. Моето име е Уеб Хънтър.

Аби се облегна на стола.

— Не ми е необходимо да знам името ви. Нямам намерение да завеждам дело срещу вас.

— Дело? За какво?

— За това, че ми изпотрошихте крака, както и за покриване на разходите по химическото чистене. — Тя въздъхна и посочи полата си. — Надявам се това да излезе, нямам време да шия нова.

Уеб помълча около минута, докато проумее думите ѝ.

— Не мислите ли, че вече не сте съвсем малка, за да се обличате в тези странни одежди?

Умората я заля напълно само при спомена за часовете, които ѝ бе отнел този колониален костюм.

— Определено — въздъхна дълбоко тя. — В момента се чувствам направо вехта — така както би трябвало да изглежда тази пола.

През няколко седалки около тригодишно момченце вдигаше врява и дърпаше едно парцаливо мече от ръцете на по-голямо от него момиче. То настойчиво крещеше „мое“ и опъваше с всички сили. Накрая успя да се докопа до ценната си собственост само защото момичето пусна мечето. Внезапно малчуганът изгуби равновесие и залитна. Уеб бързо се наведе, за да го хване и после го изправи на

крака. Момченцето прегърна любимото си мече и погледна предпазливо Уеб — да не би той да се опита да му отнеме това, което по право му принадлежеше.

Уеб му се усмихна и протегна приятелски ръце към него.

— Напълно твое си е, юнак. Аз не го искам.

— Какво красиво мече имаш — обади се Аби.

Уеб веднага извърна глава, за да я погледне. Зачуди се, да не би да си е загубила ума — по негова преценка мечето си беше направо за боклука.

Успокоено, детето се приближи към Аби и ѝ подаде бъдещото съжаление мече, за да го огледа. Очевидно беше доволно, че най-последно е открило сродна душа, която също харесва скъпия му приятел.

Аби схвана оказаната ѝ чест и внимателно постави мечето в скута си.

— Как му е името?

— Хъмфри.

Аби стисна лапата му.

— Много ми е приятно, Хъмфри.

— А как е името на твоето мече?

— Аз си нямам мече.

— Защо?

Аби му върна мечето с усмивка.

— Предполагам, че ти си по късметлия от мен. Грижи се за Хъмфри добре!

— Обещавам. Може би Дядо Коледа ще ти донесе едно мече и на теб, ако слушаш.

— Възможно е.

Майката на момченцето го извика и то забърза към мястото. По пътя хвана лапката на Хъмфри и я размаха за довиждане.

Уеб улови лека тъга в погледи на Аби.

— Някога ли не сте имали мече като малка? — попита той.

— Не — протичко отвърна тя. — А вие?

— Аз имах няколко. Майка ми ги пази за внуците си заедно с още няколко играчки и малко мебели.

Усмивката ѝ бе тъжна.

— Това е много хубаво.

„Какво необичайно, донкихотовско същество е тя! — размишляваше Уеб. — Мечтае за някакво овехтяло и парцаливо мече, облича се в костюми от осемнадесети век, а устата ѝ е така дръзка. Дръзка и чувствена...“

Развеселен от последната си мисъл, той се върна на старата тема. — Не мислите ли, че трябва да отидете на лекар за крака? Може би...

Прекъсна го глас, който идваше от вратата. Доброволката в розовата униформа се бе върнала.

— Госпожица Стаут? — извика тя и се огледа наоколо.

Когато Аби се изправи, за да даде знак, че е чула повикването, мъжът едва сподави смеха си.

— Стаут? — повтори Уеб. — Името ви е Стаут!

Тя го погледна с презрение и пренебрегна смеещите му се сиви очи.

— Млъкни, Хари! Достатъчно съм ги слушала такива.

Можеше да го каже само на себе си, мина ѝ през ума. Всъщност така си и беше. Вниманието на Уеб беше привлечено от една поразителна блондинка, която току-що бе влязла в чакалнята. Жената изглеждаше объркана и безпомощна и очевидно не знаеше какво да прави. Когато намести дръжката на чантата върху рамото си, вестникът под мишницата ѝ се плъзна на земята. Тутакси няколко мъже наскачаха, за да ѝ помогнат, а Уеб Хънтър галантно се включи в начинанието.

Доброволката все още чакаше госпожица Стаут да я последва и Аби се запъти към вратата. Всяко стъпване върху лявото стъпало предизвикваше силни болки, но тя положи усилия да не се издаде, макар вече никой да не я гледаше. Всички мъже в чакалнята, които не бяха инвалиди, се втурнаха да помагат на сексапилната блондинка да събере гадните си страници от пода.

Аби очакваше да я отведат при Бренда, но жената я придружи до регистрацията. Чиновничката се нуждаеше от информация как точно ще бъде платена сметката на Бренда. Тъй като инцидентът бе станал в работни условия, Аби даде името на Дружеството на историците, което щеше да поеме разходите. Добре че Дружеството имаше застраховка за всички злополуки на територията на имотите си. Тя самата не можеше

да си позволи подобни разходи. Съмняваше се, че и Бренда, която бе студентка, се намира в по-добро финансово положение.

След като документите бяха попълнени според изискванията на чиновничката, Аби закуцука към женската тоалетна. Внимателно свали обувката си и изстена при вида на петната кръв по белия си памучен чорап. Тя свали чорапа, за да разгледа крака си — токата бе разранила кожата ѝ, а пръстите ѝ бяха контузени.

Докато миеше крака си, в тоалетната влезе една медицинска сестра. Тя хвърли опитен поглед върху раната и посъветва Аби:

— Най-добре иди да те види лекар. Може да имаш нещо счупено.

Аби се вгледа в пръстите си. Счупени! Не беше чудно, така я боляха проклетите...

Напълни мивката с вода и започна да пере петната по престилката си. След малко платът стана отново снежнобял.

Когато сестрата се появи отново на излизане, Аби я попита:

— Наистина ли мислите, че са счупени?

Сестрата докосна пръстите ѝ:

— Така изглежда. Тези двата със сигурност. Защо не сте в отделението за спешна помощ?

— Аз доведох моя приятелка тук. А това се случи преди малко в чакалнята.

— Чакалнята сигурно е претъпкана. Какво ви се случи, някой дръвник ли ви настъпи?

Е, на Аби „дръвник“ ѝ се стори малко попресилено за Уеб Хънтър. Сексапилен, внушителен, мъжествен, определено самоуверен — да, но не и дръвник.

— Нещо такова — смотолеви тя едва-едва.

— Ами тогава елате с мен, ще ви помогна да стигнете до някоя от превързочните. — А после се изсмя и добави: — Вие сте първият човек, който е пострадал в чакалнята ни. Заслужавате специални грижи.

След около час „специалните грижи“ бяха положени — поставиха ѝ шини и обинтоваха пръстите ѝ; получи и наставления да не стъпва на крака си няколко дни. Аби си тръгна от болницата заедно с Бренда — и двете обинтовани и унили от срещата си с експедитивния персонал на отделението за спешни случаи. Аби се

сети, че е забравила чантата си до седалката в чакалнята чак когато беше зад волана. Вътре бяха учебниците ѝ. Е, няма да се връща сега. Ще се обади в болницата по-късно, дано приберат чантата някъде. За щастие ключовете за колата и портмонето бяха в джоба на полата ѝ.

След като настани Бренда в апартамента ѝ и подложи възглавница под изгорения ѝ крак, Аби тръгна към къщи, за да даде малко почивка на собствения си крак преди работа. Може би няма да има най-изящната походка довечера в бара на хотела, но щом като се озове зад рояла, ще ѝ е възможно, както всяка вечер, да свири за посетителите. Нямаше как да вземе болнични. Освен всичките си разходи, сега имаше да плаща и болничната сметка. Да си позволи свободна вечер бе твърде голям лукс за нея.

Сакът, за който се притесняваше Аби, се намирал в добри ръце. Ръцете на Уеб Хънтър.

През цялото време, докато сакът стоеше до опразнената ѝ седалка, Уеб я очакваше да се върне, за да си го прибере. Но когато се появи Търк, готов да тръгва, след като бе получил необходимата помощ, нея все още я нямаше. Може би не я е грижа за личните ѝ вещи, помисли си Уеб, но все пак не му се искаше да остави сака на някой крадец.

Ще го даде на регистрацията, така че да може да си го вземе, ако реши, че ѝ притрябва.

Сакът бе по-тежък, отколкото очакваше. Обзе го любопитство и той надникна в него. Вътре имаше две дебели книги, в които с листчета бяха отбелязани различни страници. Между двата масивни тома се виждаше голяма, пълна с листове папка. Той изтегли едната книга така, че да види заглавието — „Изследвания на културата и околната среда в южните колонии през осемнадесети век“. Не е шега работа! Да не би да беше студентка?

Не можа да разгледа другата книга, защото зад гърба му се чу нетърпеливият глас на Търк:

— Хайде, Уеб! Да си вървим, докато не са решили да ме оставят тук.

— Само минута, искам да дам този сак на рецепцията.

Търк сви рамене и понеже движението се оказа болезнено, се смръщи:

— Ще те изчакам отвън, тук мирише на болница.

Уеб стовари сака на гишето до входа на отделението за спешна помощ и така привлече вниманието на млада жена с лунички по лицето. При срещата с прелъстителните му сиви очи и усмивката му, която можеше да разтопи масло от разстояние, устните ѝ леко се разтвориха. Готова бе да заложи месечната си заплата, че постоянните предупреждения на майка ѝ се отнасят точно за този тип мъже. Всъщност за първи път имаше възможността да види такъв екземпляр на живо.

Тя сочно преглътна.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Уеб обясни, че сакът е бил забравен в чакалнята, описва притежателката му с учудващи подробности и съобщи фамилията ѝ.

Просто си бе жив късмет, помисли си чиновничката, че той търси друга жена!

— Спомням си костюма ѝ — рече тя. — Изчакайте за секунда да погледна в компютъра. — И веднага затрака по клавиатурата, без да обръща внимание на протестите на Уеб, че жената, която търси, не е пациент на болницата.

Тя се усмихна самодоволно и погледна отново към екрана.

— Според данните, с които разполагам, тя е била пациент в отделението за спешни случаи. Абигейл Стаут. Превързана и освободена.

— Може би я бъркате с жената, която тя придружаваше. И двете бяха облечени в подобни колониални костюми.

Чиновничката бутна стола назад и се изправи.

— Нека да проверя.

След малко се върна със сестрата, която беше отвела Аби в превързочната. Тя разказа на Уеб за случилото се.

Когато излезе навън при Търк, Уеб все още държеше сака в ръка.

— Мислех, че искаш да се отървеш от тая работа — каза Търк.

— По дяволите, Търк! Счупил съм ѝ пръстите.

Търк зяпна.

— Може ли да повториш това, което каза?

Уеб му разказа накратко как настъпи крака на Абигейл Стаут.

— И това е истинското ѝ име? Звучи, като че ли е името на някоя далечна родственница, останала стара мома.

— Това е друга работа — съгласи се приятелят му, загледан в земята на път към камиона на Уеб. Струваше си Уеб да види усмивката, която Търк юначно, но безуспешно се опипаше да потули. — И защо сакът на тази Абигейл е все още у теб?

— Най-малкото, което мога да направя, е да отида и да ѝ го предам лично. — Той отвори вратата на камиона. — По дяволите, счупил съм ѝ пръстите! Не мога да повярвам.

С помощта на здравата си ръка Търк тромаво се намести на седалката до шофьора.

— Изглежда, освен всичко, ти е направила голямо впечатление.

— Не е това, което си мислиш. Не е мой тип.

— Искаш да кажеш, че няма нищо общо с твоите безсловесни блондинки?

Уеб погледна през рамо и даде заден, за да излезе от паркинга.

— Тя е много необичайна и съвсем не е блондинка. Косата ѝ е ръждивочервена, тук-там с някой рус кичур, който проблясва при определена светлина. Крие я под някаква странна шапчица, но няколко кичура се бяха изплъзнали и галеха лицето ѝ.

Преди да потегли, Уеб се обърна раздразнен към Търк:

— Какво искаш да кажеш с „безсловесните ми блондинки“?

Търк се усмихна широко и му се прииска да бе видял тази Абигейл Стаут, чийто цвят на косата така бе разнежил Уеб. Търк се съмняваше, че Уеб си дава сметка какво бе казал.

— Ами обикновено излизаш с разни блондинки, които нямат кой знае колко оригинални мисли в главите си. Но ти не се интересуваеш много от главите им, така че това нима особено значение, нали така?

Вместо да се възмути от откровената оценка на вкуса му към жените, Уеб се бе вторачил през предното стъкло на колата.

— Не мога да си обясня каква жена е тази Абигейл Стаут... Облича се идиотски, сякаш са я свалили от някоя музейна витрина, разнася със себе си университетски учебници, а под очите ѝ — сенки, като че ли не е спала цяла седмица. — Той удари волана с юмрук. — По дяволите, аз съм я наранил!

Очите на Търк се разтвориха — в гласа на Уеб чу нотка, която никога преди това не си спомняше. Хънтър, който действаше на

принципа „разделяй и владей“, сега бе загрижен за една жена. А и какво всъщност има предвид, като казва „сякаш са я свалили от някоя музейна витрина“? Тогава Търк си спомни за жената в колониалния костюм, която се бе държала дръзко с Уеб на входа на отделението за спешни случаи. Не, тя определено не е обичайният тип на Уеб! И ако това е била Абигейл Стаут, нещата можеха да станат много интересни.

Зад тях се чу клаксон, който накара Уеб да излезе от паркинга и да поеме по пътя.

— Е, знаеш ли поне къде живее тази Абигейл Стаут? — попита прагматично Търк.

— Чиновничката не поиска да ми даде адреса, правилникът на болницата не разрешавал. Но се надявам, че в телефонния указател жените на име Абигейл Стаут се броят на пръсти. Ще я намеря.

В указателя името Абигейл Стаут липсваше, но Уеб успя да намери адреса ѝ от един приятел, който работеше в електрическата компания. В шест часа същата вечер обаче, когато той позвъни на вратата ѝ, тя не си беше у дома. Нито пък в седем, нито в девет, нито дори в единадесет часа...

Стойше в колата си пред къщата ѝ и се чудеше къде може да бъде тя. Тъй като не знаеше за нея нищо, не му дойдоха наум никакви варианти. Може би е останала у някоя приятелка или е отишла на среща, или пък на купон. Възможностите бяха хиляди.

Наред с раздразнението Уеб почувства и някакво притеснение, което не можеше да си обясни. Срещнал я бе едва този следобед, а сега се безпокоеше къде би могла да бъде и проявяваше нетърпение да я види по-скоро. Да види една жена, която не отговаряше на никакви схеми, в които той искаше да я постави.

Дявол да го вземе! Къде беше тя?

ВТОРА ГЛАВА

Уеб Хънтър бе последният човек, когото Аби очакваше да види до вратата си.

Последният човек, когото искаше да види в осем часа в това сиво и дъждовно утро. Беше успяла да дремне точно два часа и двадесет минути и знаеше, че ѝ личи. По лицето ѝ нямаше грим, а гъстата ѝ коса, прибрана нагоре, за да не ѝ пречи, представляваше една безразборна купчина. Удобната стара тениска и избелелите ѝ дънки не бяха за пред хора. Ръцете и раменете я боляха от биенето на масло в дървения гюм, върху челото косата ѝ беше мокра от пот.

Ама че време за посещения!

На всичкото отгоре — и това беше най-вбесяващото — той изглеждаше великолепно. Беше облечен безукорно — панталони от рипсено кадифе в пустинно жълто, бяла риза и кафяво кожено яке. Когато я погледна, сивите му очи блестяха ясни и чисти. По лъскавата му коса трепкаха дъждовни капчици, няколко светеха и върху якето му.

Аби се постара да не му покаже бинтования си крак и полускрита зад вратата, зададе въпроса, който беше съвсем логичен: „Какво искате?“.

— Забравихте това в болницата. — Коженото му яке изпука лекичко и той подаде сака ѝ. Тя пое чантата, а Уеб протегна и другата си ръка. — Искан да ви дам и това.

Погледът ѝ се спря върху предмета, който той държеше. Беше едно мече — меко, пухкаво кафяво мече, върху чиято глава се мъдреше шапчица от колониалната епоха, а едната му задна лапа бе превързана с марля.

Уеб не изпускаше лицето ѝ от поглед. Беше се чудил дали към извинението си да прибави и цветя, но той купуваше цветя на другите жени. А тази жена заслужаваше нещо различно, нещо необичайно и оригинално, каквато беше самата тя.

В изразителните ѝ зелени очи се появиха отражения на различни чувства; най-очевидното сред тях бе неподправена радост. Тя пусна

чантата с книгите на земята и посегна да вземе мечето от ръцете му. Не би приела цветя от него, но това мече беше нещо различно.

— Чудесна е — каза тя весело. — Момиче е, нали?

— Съвсем сигурно е — едва прошепна Уеб, развълнуван от усмивката ѝ.

— Прекрасна е. — Тя леко наклони глава на една страна и попита: — Защо ми донесохте това мече?

Тъй като беше въпрос, на който той нямаше готов отговор, Уеб също я попита на свой ред:

— А вие защо сте на крака?

— Ами — отвърна тя, — защото е ужасно трудно да се стигне до вратата по някакъв друг начин. Но... какво правите?

Това, което той направи, бе, че я взе на ръце.

— За вас — каза той — не е препоръчително да стъпвате на ранения си крак няколко дни и аз ще се погрижа това да се изпълнява.

Ръката ѝ инстинктивно потърси баланс, като се обви около врата му, пръстите ѝ докоснаха рамото му и усетиха меката кожа на якето. Тя притисна мечето към корема си, за да не го изпусне.

Тъй като не знаеше за какво би трябвало да разговаря човек, докато го носят, тя попита:

— Откъде знаете за крака ми?

— Сестрата в болницата ми каза. А също и, че са ви посъветвали да не се натоварвате няколко дни. Не следвайте много точно предписанията, нали? Идвах и снощи, за да ви видя как сте, но вие не си бяхте вкъщи. — Той не спомена колко пъти всъщност бе звънил на вратата ѝ. — А тази сутрин видях конфети по верандата, достатъчно обяснение къде сте били снощи. — Гласът му стана по-твърд: — Дори и счупени пръсти не могат да ви удържат у дома.

Естествено Аби можеше да разкаже за буйните мъже, дошли на конференция в хотела, които хвърляха конфети цяла нощ; да му каже колко пъти я бяха карали да свири „Честит рожден ден“, докато конфетите се сипеха около нея; да му каже в колко добре се чувстваше в ръцете му... Можеше да му каже всичко това, но не го направи. Стори ѝ се, че той намеква, че не одобрява нещо в начина ѝ на живот, и тя се заинати и не даде никакви обяснения. И понеже той явно се чувстваше виновен за счупените ѝ пръсти, бе възможно, ако му кажеше

за нощната си работа, да се почувства отговорен и да предложи пари, за да си остане тя вкъщи, докато пръстите ѝ оздравеят.

Мечето бе приела, но подаяния от него нямаше да вземе. В продължение на седемнадесет години беше принудена да се примирява с милостинята на друга хора и бе намразила всичко това.

— Ще излизам, когато ми се ще — каза тя. — От къде на къде ще идвате в къщата ми и ще ме разнасяте насам-натам!

— Аз не ви разнасям, а ви нося.

Той се наведе да я остави на дивана в дневната, но тя запротестира:

— Не тук, в кухнята!

— Защо, какво му е на дивана? Ако нещо ви трябва от кухнята, ще ви го донеса.

— Маслото и формите за биене са в кухнята.

Той се втренчи в нея:

— Какво?

— Маслото ми ще се скапе, ако не се върна час по-скоро. — Тя посочи с палец към кухнята. — Натам!

— Секунда... Защо трябва да се бие масло — продават го готово в магазините?

„Ама че абсурден маниер на разговор!“ — помисли си Аби. С ребрата си тя чувстваше досадно ясно мускулестите му гърди и усещаше възбуждащата миризма на мъжа, който я държеше в обятията си.

— Ако благоволите да ме оставите, ще ви кажа.

По крайчеца на устните му трепна усмивка. Брадичката ѝ бе вдигната гордо, като че ли се канеше да поръча на някой палач да му отсече главата.

— На мен ми харесва така, както сме си. Хайде, не го усуквайте, кажете защо въобще трябва да биете масло?

Аби му хвърли поглед, който би накарал някой по-безхарактерен мъж да я пусне на земята, но Уеб не се поддаде. Тя пое дълбоко въздух и отсече:

— Защото обичам масло! — Той не се помръдна. — Играеш си с търпението ми, Хари. Пусни ме!

— Името ми е Уеб. — Той не я пусна, а се запъти към кухнята, здраво стискайки я в прегръдките си. Когато стигна, настани я върху

един стол, разположен до дървен гюм за биене на масло.

— По дяволите — възкликна, — ама ти наистина биеш масло!

Аби го изгледа кръвнишки. Защо пък ѝ трябваше да лъже за такова нещо? Той издърпа един стол изпод масата, покрит с купчина книги; постави ги на масата и забеляза, че те също бяха учебници — цели тухли! След това хвана превързания ѝ крак и го постави внимателно върху стола.

Когато намери, че положението ѝ го удовлетвори, попита:

— Какво приготвяш от тоя — Уеб се взря във вътрешността на гюма — буламач?

— Тоя буламач, както елегантно се изрази, ще трябва да бъде излят във форми. Но ще си го свърша сама, нямам нужда от помощта ти.

Тя понечи да се надигне, за да вземе формите от кухненския плот, но една здрава ръка я застави да остане на мястото си.

— Казвай ми от какво имаш нужда и аз ще ти го подавам.

Когато той отдръпна ръката си, Аби бутна стола назад и се изправи, но отново беше принудена да седне.

— Аби — изръмжа той. — Играеш си с търпението ми!

— Аз не съм инвалид.

— Сигурно не си, но при всяко положение си инат. Това може би е единствената възможност, която ще ти дам, да ми заповядваш да върша разни работи и най-добре се възползвай от нея.

Очите им се срещнаха за дълго. Последва кратка мълчалива схватка между твърдите им погледи. Накрая Аби се предаде. И да продължи да се опитва да се изправи, той все пак я бутна назад върху стола. На всичкото отгоре беше и по-силен от нея.

Облегна се и посочи към плота.

— Трябват ми дървените форми ей там до кафеника.

— Тия овехтели дървении?

Тя се усмихна. Тези „овехтели дървении“ бяха автентични музейни форми за масло, които беше получила под наем от Дружеството на историците. Беше ужасно трудно да ги намери, а бяха и доста скъпи.

Уеб донесе формите и ги постави пред нея върху масата. След това, без да промълви, започна да отваря поред кухненските шкафове,

докато не откри това, което търсеше. Извади една глинена чаша и попита:

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. — Докато го гледаше как си сипва кафе, си помисли, че по някакъв начин бе изгубила контрол върху нещата, които ставаха в къщата ѝ. Защо той е тук? Би могла да го попита, ей тъй, направо, но не бе сигурна дали иска съмненията ѝ да се потвърдят. Ако той се чувства виновен или съжалява за нещо, това не я интересува. А не можеше да си обясни присъствието му по никакъв друг начин...

Гласът му прекъсна мислите ѝ.

— Излязоха ли кафените петна от престилката ти?

— Да — отговори тя. Учуди се, че помни. — Изпрах ги веднага.

— Значи няма да се наложи да шиеш нова?

— Не още. Шиенето на ръка е голяма играчка.

— Да не би да сишила целия костюм на ръка? Но защо?

— Ами през осемнадесети век не са продавали електрически шевни машини.

Уеб прие аргумента.

— Вярно, но сега сме двадесети век. — Той млъкна. — Да не би шиенето на ръка да върви заедно с ваниления парфюм?

— Е, не мога да нося Диор, при условие че костюмът ми е от осемнадесети век, нали?

Уеб слисано смотолев:

— Не, може би не...

Тя постави едната от формите близо до ръба на масления гюм и с черпак започна да излива сместа в нея. Каза си, че е по-добре да се придържа към неща, които познава, вместо да навлиза в област, в която със сигурност ще се изгуби. А този мъж определено бе съвсем неизследвана територия.

Уеб се облегна върху плота и заизучава малката кухня. И тя бе изрядно чиста като дневната, но тук имаше по-малко мебели. По лимоненожълтите шкафове личаха няколко пласта боя — резултат от дългогодишни опити да се освежи стаята. Постелките не успяваха напълно да покрият изтритите места по линолеума. Всъщност предната вечер в този запуснат квартал от колата малката къща му се беше видяла някак тъжно изоставена и самотна в дъжда. Първо си

помисли, че е сбъркал адреса. Като наближи верандата и видя шупналата боя по касата на вратата, направо си пожела да е сбъркал адреса. Ако не може да си позволи нещо по-прилично, защо, по дяволите, не се хване на някаква работа!

Не можеше да си представи кога би могла да ходи на работа — в болницата я бе видял следобед, а тази сутрин съвсем не изглеждаше да се стяга за излизане.

Освен това книгите, които той премести на масата, бяха всъщност няколко папки, пълни с изрезки и листове. И тези книги никак не се връзваха с останалото. Явно през деня, докато биеше масло, четеше исторически книги — така, за пред другите, а вечер излизаше. А ако е студентка, как се издържа?

Погледът му се плъзна отново към Аби... Никога преди това не беше се питал какво все пак движи живота на една жена, но ето че сега си задаваше този въпрос. При другите Уеб се интересуваеше повече от външността и не го беше много грижа какво се криеше зад нея. Но Аби никак не му даваше мира — като място, което те сърби, но не можеш да стигнеш с ръка.

Накрая той наруши мълчанието.

— От колко време живееш тук?

— Малко повече от година.

— Не е ли опасничък този квартал за сама жена?

Тя го погледна изкосо.

— Откъде знаеш, че живея сама?

Уеб посочи с палец към мивката.

— В мивката има само една чаша, а пък и единственият друг стол бе зает с книги.

Тя задържа погледа си върху него за известно време, а после продължи да гребе масло от гюма.

— Не е никак зле, господин Хоумз.

Той се приближи до масата, бръкна с пръст в маслото, а след това го облиза.

— По дяволите, ама то съвсем прилича на масло!

— Цяло щастие е, че не съм объркала рецептите и не е заприличало на сапун.

Веждите му се вдигнаха в недоумение.

— Ама ти и сапун ли правиш?

С помощта на една лъжица тя започна да запълва останалите празнини във формата.

— Правила съм, но отдавна.

Изведнъж на задната врата се чуха няколко силни почуквания.

Аби се опита да стане и да отвори, но Уеб я погледна укорително.

— Не мърдай! — нареди той. — Очакваш ли някого?

— Не, но аз и теб не очаквах, нали?

Уеб отвори вратата и видя възрастен човек, праметнал върху главата си някакъв жълт шлифер. Човекът се втренчи в Уеб.

— Тук ли е Абигейл?

Уеб се обърна към Аби, в очите му се четеше мълчалив въпрос.

— Влез, Айра — рече тя.

Явно поуспокоен, Айра Бъроуз пристъпи в кухнята, но остана върху постелката до вратата. Последното бе следствие от петдесетгодишните възпитателни усилия на жена му.

— А, тук си била значи, Абигейл. Съжалявам, че те притеснявам, докато посрещаш гости, но току-що Бренда се обади, че утре ще може да дойде на работа. Кракът ѝ бил доста по-добре и смята, че си е починала достатъчно.

Уеб се дръпна на една страна и човекът, очевидно заинтригуван, получи възможност да го огледа добре. От интереса му Уеб заключи, че Аби по всяка вероятност нямаше навика да приема гости, още по-малко ако те са от мъжки пол. Стана му приятно, но не се впусна да анализира причините за това.

Аби ги представи един на друг.

— Айра Бъроуз е мой съсед, живее в съседната къща. А това е Уеб Хънтър.

Възрастният мъж се подаде изпод шлифера и протегна ръка. Уеб забеляза, че от ушите му стърчаха тънки сиви косъмчета. Върху набръчканото му лице се появи широка усмивка.

— На Модѝ ще ѝ стане много приятно, като ѝ кажа, че си поканила този млад човек. Знаеш, че тя много се притеснява за теб. Аз...

Аби не му даде възможност да продължи.

— Благодаря ти, че в този дъжд дойде да ми съобщиш за Бренда.

Не ѝ се искаше Айра да подхваща отново темата за липсата ѝ на личен живот. Той и жена му Модѝ бяха чудесни хора и добри съседи,

но понякога се увличаха в желанието си да ѝ намерят „някой свестен млад човек“. Самите те бяха живели дълго и щастливо заедно и смятаха, че така трябва да бъде и с другите.

Айра скришом намигна заговорнически на Аби, отвори задната врата и отново метна шлифера върху главата си.

— Разбирам, не искаш никой да ти досажда. Ще се видим друг път.

Той се обърна доста пъргаво за човек в неговата напреднала възраст и преди Аби да успее да отговори на изненадващата му оценка на ситуацията, бе изчезнал.

Тя вдигна глава към Уеб и в погледа му откри весели искри.

— Съжалявам за това — каза тя. — Айра и жена му почти са ме осиновили и понякога не са съвсем наясно какво става.

В момента Уеб не се интересувахе кой знае колко много от Айра Бъроуз.

— Да не би телефонът ти да не работи?

— Нямам телефон. Айра и Мод ми предават съобщения, ако има нещо спешно.

Той сбърчи вежди. Защо няма телефон? Очевидно, защото не може да си го позволи.

Кракът ѝ се намираше върху единствения друг стол в стаята, но това не попречи на Уеб да седне на него. Тъй като дясната му ръка бе заета с чашата кафе, той вдигна крака ѝ с лявата, за да седне, а после го постави върху бедрото си.

Аби се стресна и изпусна лъжицата, която изтрополя по пода. Той спокойно се наведе и ѝ я върна, а после ръката му спря върху голия ѝ глезен.

Аби се престори, че за нея е съвсем нормално да си стои в кухнята с крак върху скута на един мъж. Все пак щеше да е далеч по-добре, ако не я бе присърбяло точно под ръката му.

— Е, Хари, с какво си изкарваш прехраната? — попита тя с престорена небрежност.

Уеб потисна смеха си.

— Строя домове. А името ми е Уеб.

— Какви домове?

Ръката му случайно докосна стъпалото ѝ.

— Наистина ли толкова много ти се говори за строителство?

— Защо пък не?... Всъщност измий, моля те, и избърши тази лъжица. — Той веднага се подчини и когато се озова на стола и отново взе крака ѝ в скута си, тя попита: — Да не би да мразиш строителството?

— Обичам да строя, но не мога да кажа, че когато съм с някоя красива жена, точно това е най-вълнуващата тема за разговор.

Лъжицата продължи да тъпче масло в нова форма, а Аби изсумтя по един неособено женствен начин.

— Е, да говорим за строителство тогава.

— Да не би да смяташ, че не си красива?

Тя го погледна скептично. В гласа му действително бе прозвучала изненада.

— Нещо, на което се научих преди много време, е да приемам нещата такива, каквито са. Нарича се реализъм.

— Това от онези книги в чантата си ли го научи? Или от тези? — Уеб кимна към книгите върху масата.

— Не, научих го от огледалото. — Тя привърши с последната форма и върху лицето ѝ се появи израз на удовлетворение.

— Ето на — рече със задоволство. — Изглежда като масло, мирише на масло и има вкус на масло. Значи трябва да е масло.

— Не трябва ли да е жълто на цвят?

— През осемнадесети век не са използвали хранителни багрила.

— А задължително ли е всичко да е автентично?

— Ахъ...

— Хобитата ти са любопитни.

— Тъй ли? — Би предпочела той да си намери друго място за ръката, а не да се подпира на крака ѝ. Това я караше да си мисли как ще се чувства, ако ръката му докосва други части на тялото ѝ. Аби направи усилие, за да се отърси от мисълта, и каза: — Кои точно мои хобита намираш за любопитни?

— Госпожицата току-що приключи с биенето на масло, а сега пита кои нейни хобита ми били любопитни. Събираш тия исторически книги, които могат да приспят всекиго — цялата къща е осеяна с тях, — и единственото, което ми идва наум, е или че имаш някакво налудничаво хоби, свързано с колониалната епоха, или че следваш в някой университет, или пък че си развила страст към миналото.

— Имам страст към храната. Благодарение на хобитата ми, както ги нарече, имам този покрив над главата си — такъв, какъвто го виждаш. — Тя го погледна в очите и видя недоумяващото му изражение. — Упражнявам се да бия масло, защото утре имам демонстрация. И понеже обичам всичко при демонстрациите да върви както трябва, предварително репетирам, така че да правя грешките вкъщи, а не пред туристите.

Той продължаваше да гледа неадекватно и Аби продължи да обяснява.

— Първата демонстрация, с която трябваше да се справя, беше готвене върху огнище. Излезе пълен провал. Патицата се въртя на грила осем часа и пак не се изпече. Накрая беше пак толкова бяла, колкото и в началото. Не можех да се оправя с комина, не дърпаше добре и цялата стая се бе опушила. После пък, като успях да разпаля огъня, си опърлих ръцете.

Уеб все още недоумяваше.

— Значи даваш уроци по колониална кухня?

Тя уви няколко пъти формите в тензук и отвърна:

— Това е само част от всичко. Като лектор към Бристъл Хаус моето задължение е да развеждам туристи из къщата и парка, облечена в колониален костюм. — Тя пропусна да спомене, че същевременно бе и помощник-управител на Бристъл Хаус.

Но очевидно Уеб не се интересуваше истински, а питаше само от учтивост.

— Кое то дава обяснение за историческите книги и за костюма ти вчера в болницата. — Той направи кратка пауза и попита: — Имаш ли и други?

Тя се озадачи на свой ред.

— Хобита?

— Не, страсти.

Аби се вкопчи в първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Страстно обичам ментов сладолед. Това брои ли се?

— Имах предвид по-скоро страстта между мъжа и жената.

— В осем часа сутринта?

„За бога, тя е прелестна!“ — помисли си Уеб. Усети почти неудържимо желание да я вземе в скута си и да впие устни в нейните. Ясно, че не е много доволна от обрата, който бе взел разговорът, но не

иска това да се разбере и продължава да стои неподвижно. Трябва да опознае тази жена по-добре.

— Сутринта е време като всяко друго — отвърна той.

Тя се намръщи.

— Не се обиждай, но ми се виждаш доста странен.

Той почти се задави от смях.

— Защо?

— Отказваш да говориш за обикновени неща като строителството, а в същото време избираш страстта за тема на разговор с човек, когото срещаш за първи път.

— За строителството и къщите знам всичко, а за теб — почти нищо.

Аби трябваше да му отсъди точка за упоритост.

— Защо не започнеш, като ме питаш кой е любимият ми цвят?

— Кой е любимият ти цвят?

— Нямам.

Той поклати глава.

— Не си много отзивчива, Аби. — Запретна ръкава си и погледна часовника. — За съжаление скоро трябва да съм на една строителна площадка. Имам среща след петнадесет минути. Защо не продължим този вълшебен разговор по-късно днес, на вечеря?

Веднага щом той си дръпна ръката, тя си свали крака на земята.

— Съжалявам, имам други планове.

Уеб бутна стола назад и бавно се изправи. Гласът му прозвуча обвинително:

— Пак ли на купон, Абигейл?

Аби си направи заключението, че този човек не обича купоните. Тя изви глава назад, за да може да го погледне.

— Според книгите за това как да печелим приятели и да влияем на хората в такава ситуация трябва да се избере отговорът „не“.

— Тази дума ми е непозната. — Той се наведе, хвана я за раменете, после я изправи, поемайки тежестта от крака ѝ, и я притисна към здравото си тяло.

Устните му бавно се приближиха към нейните, после леко ги докоснаха. Тя бързо пое въздух и го задържа в гърдите си. Почти веднага след това този нежен допир се превърна в дълбока и чувствена целувка.

Тя инстинктивно бе опряла длани на гърдите му, за да запази равновесие, но в момента, в който устата му се затвори върху нейната, съзнанието ѝ бе обладано от едно друго, различно и по-първично равновесие. Шеметното въздействие на мъжката му миризма и на силното му тяло стопи всяко намерение у нея да протестира.

Ръката на Уеб се плъзна по гърба ѝ и притисна крехкото ѝ тяло към широките му гърди. После той вдигна очи. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ.

— Ще мина да те взема в седем.

— Не. — Прищя ѝ се да бе отвърнала по-категорично, но почти бе останала без дъх.

— Нека да те изведе на вечеря. То е най-малкото, което бих могъл да направя, за да се реванширам за раните по краката.

Не беше най-подходящата възможна фраза — намирисваше ѝ на разплащане с гузната му съвест. Това беше първата покана за благотворителна вечеря в живота ѝ. Вярно, не може да си позволи много, но и тя има гордост. Аби замръзна в ръцете му и отсече:

— Не е нужно да търсиш покаяние, беше просто нещастен случай.

Уеб се усмихна. Пръстите му се плъзнаха по плавните очертания на бедрото ѝ и той каза провлачено:

— Интересно, това тук не ми прилича на покаяние. А много повече на поощрение.

Тя се изплъзна от ръката му и се отскубна от него.

— Отивай да си строиш къщите, Хънтър!

Уеб не я задържа, но и не помръдна. Предпазливият ѝ поглед беше в противоречие със саркастичната забележка и той се зачуди защо тя се държи така отбранително с него. Изкуши се да остане и разбере, но нямаше време.

— Ще дойда пак — каза той с дрезгав глас.

И след още една кратка и силна целувка си тръгна.

Аби протегна ръка назад за стола си. Седна уморена, все още загледана в празната врата, през която той току-що бе излязъл.

„Не ми трябва тази работа“ — помисли си тя. Точно сега не ѝ бе нужно ново усложнение в живота. Мечтата ѝ скоро ще се изпълни. След няколко седмици дипломната ѝ работа ще да бъде готова и ще може да кандидатства за мястото, което нейният професор ѝ бе обещал

веднага щом получи магистърска степен. И последната пречка — финансова осигуреност — ще бъде преодоляна. Тогава ще може да реализира плана си — безпроблемно да си осинови дете. Отдавна мечтаеше да си има собствено дете. Дете, на което ще даде всичката любов, която таеше в себе си.

Дългите години на непрестанна работа ще свършат скоро. Нищо не може вече да ѝ попречи. Годините на самота ще си отидат заедно с началото на скромния живот, когато ще може издържа и отгледа един нежен млад човек. Край на празните дни в самотните нощи.

Но плановете ѝ не включваха целувки в кухнята и чернокоси мъже със замъглени сиви очи...

При вида на протеклия покрив на верандата отвън Уеб се намръщи. После изведнъж се усмихна.

Като си подсвиркуваше, се втурна към камиона си, паркиран до тротоара пред паянтовата къща на Аби. Тази жена вътре не го познава достатъчно добре, за да знае, че той не се отказва лесно, когато си науми нещо. Сега си бе наумил да ѝ помогне, и то не заради ранения ѝ крак.

А желанието му да я прегърне отново и да усети до себе си топлите ѝ чувствени устни ще трябва да почака.

ТРЕТА ГЛАВА

Аби си беше в спалнята, когато чу шум от зачукване някъде наоколо. Внезапно звукът замря. „Въобразявам си нещо“ — помисли тя. Наистина трябваше да поспи още малко, за да не ѝ се причуват разни работи.

По-късно слезе в килера и взе още една вечерна рокля, която сетне прибави към другите две върху леглото; трябваше да ги занесе на химическо чистене. Тези рокли, които носеше всяка вечер в хотела, отдавна ѝ бяха омръзнали, но бюджетът ѝ не позволяваше да купува нови.

Закачалката се плъзна от ръката ѝ и падна — Аби отново чу ударите на чука. Този път, придружени от мъжки смях. Какво, по дяволите, става? Гласът на мъжа и барабаненето на чука идваха някъде съвсем отблизо. Почти от вратата ѝ. Тя излезе от спалнята, решена да открие кой причинява шумотевицата. Не ѝ беше кой знае колко трудно — върху покрива на верандата ѝ имаше двама мъже!

Без да си прави труда да се обува, Аби излезе на двора. Предната вечер си беше махнала превръзката от крака, за да може да сложи официални обувки; когато ѝ бе възможно, ходеше боса, понеже счупените пръсти все още я боляха. Щеше да е добре, ако си бе дала по-голяма почивка, за да може да зараснат, но шефът ѝ се беше намръщил още първата вечер при вида на пантофа, който носеше на болния си крак. Трябваше да внимава да не настрои срещу себе си човека, който подписваше месечните ѝ чекове.

За да слезе от верандата, ѝ се наложи да прескочи купчина чакъл и някаква голяма кутия с инструменти, а след това да се провере под една стълба. Тревата все още беше мокра от дъжда предния ден, но това не я спря и тя продължи да върви по нея, докато успя да зърне двамата мъже — жилави и дребни, с обветрени, потъмнели от слънцето лица. Аби кръстоса ръце и им извика:

— Какво правите вие там двамата?

Мъжът, който беше по-близо до стряхата, отговори:

— А как ви изглежда на вас, госпожо? Поправяме покрива.

— Това по една случайност е моят покрив и аз не съм ви молила да го поправяте. Сбъркали сте адреса.

Мъжът клекна, бръкна в джоба си и извади един жълт лист хартия. Прочете на глас адреса и отново погледна към нея:

— Това не е ли вашият адрес?

Адресът беше точен. Хазаинът й очевидно най-после бе решил да поправи нещо по тази къща, преди да се разпадне съвсем. Но поне да беше й казал предварително.

Тя отново се провикна към мъжа на покрива:

— Господин Елисън само покрива ли е поръчал да поправите?

— Господин Елисън?

— Този, който ви е изпратил.

Мъжът сгъна листа, натъпка го обратно в джоба си и поклати глава:

— Не съм и чувал за него.

На Аби й трябваха няколко секунди, за да проумее този отговор.

— Кой ви изпраща тогава?

Работникът взе отново чука и подсказа, че иска да продължи работата си.

— Вижте какво, госпожо, имаме си достатъчно работа. Ако имате някакви оплаквания, ще трябва да се обърнете към шефа.

— Малко ще ми е трудно да го направя, при условие че не знам кой е той.

Мъжът на покрива посочи с чук към камиона, паркиран отвън до тротоара. С това сметна, че е дал задоволителен отговор на въпроса й, извади един гвоздей от торбичката, която висеше на кръста му, и започна шумно да го зачуква.

Аби бавно се приближи до тъмносиния пикап. Върху вратата му имаше жълт надпис. Тя го прочете и като не повярва на очите си, го препрочете. Да, така си беше.

„Строителна компания Хънтър“.

Единственият човек с фамилия Хънтър, когото познаваше, беше Уеб Хънтър. Прималя й от мисълта, че „Строителна компания Хънтър“

е всъщност фирмата на Уеб Хънтър.

Със зяпнала уста тя няколко пъти прочете телефона, който стоеше под надписа. След това отпраща обратно към къщата, като си го повтаряше наум. За нула време намери чехлите си и се измъкна през задната врата. След минута вече чукаше на вратата на семейство Бъроуз.

Отвори й Мод и я поздрави с усмивка.

— Здравей, скъпа. — Тя отвори вратата широко и покани Аби вътре. — Ей сега ще сложа чайника и ще си пийнем по един хубав чай.

— Чудесно, Мод, но ще мога ли преди това да се обадя по телефона?

— Естествено, ти знаеш къде е.

Аби набра номера, който беше наизустила, и нетърпеливо зачака някой да отговори от другата страна. След два дълги сигнала женски глас произнесе: „Строителна компания Хънтър“.

— Господин Хънтър, ако обичате.

— С кой Хънтър искате да говорите?

Аби не беше очаквала, че може да има повече от един.

— Колко такива има?

— Уеб Хънтър и Брад Хънтър — отговори търпеливо секретарката, леко развеселена.

— Уеб Хънтър, ако обичате — каза Аби.

— Много съжалявам, той не е тук в момента. Искате ли да говорите с брат му?

— Не, трябва ми Уеб. — А после й хрумна нещо и добави: — Знаете ли дали тази сутрин Уеб Хънтър е нареждал негови работници да поправят един покрив по улица „Кранстън“?

— Изчакайте така за момент. Ще проверя в книгата.

Аби чу в слушалката музика. А след малко — отново гласа на жената:

— Рано тази сутрин господин Хънтър е възложил спешна задача на двама свои работници. Да не би да не са пристигнали?

— Не, пристигнаха. Всичко е наред. Знаете ли колко ще струва поправката на покрива?

Чу се шумолене на хартия и след малко секретарката каза:

— Поправката е безплатна.

— А колко струва обикновено една такава услуга в „Строителна компания Хънтър“? — Тя ще се погрижи той да си получи парите, дори и да трябва да започне още една работа.

— Трябва да обсъдите това с господин Хънтър. Всяка услуга има различна цена в зависимост от времето и материалите, които са необходими.

— Да, аз наистина възнамерявам да обсъдя този въпрос с господин Хънтър. Бихте ли му предали да се обади на Абигейл Стаут възможно най-скоро на следния номер? — След като продиктува номера, тя добави: — Кажете му, че е добре да ми се обади още днес, защото в противен случай лично ще счупя неговите пръсти.

От другата страна последва неловко мълчание. Накрая секретарката се окопоти.

— Да, аз... ще предам съобщението ви на господин Хънтър, госпожице Стаут.

— Благодаря. — Аби затвори и хвърли поглед към Моди. Тя се беше втреничила в нея, почти зяпнала от удивление.

— Боже мой, Абигейл. Никога не съм те виждала толкова ядосана. — А после по нейния си майчински маниер взе да я придумва: — Ела да пийнеш малко чай, ще се успокоиш.

Аби прие поканата ѝ и седна на масата в уютната кухня. Все още кипяща от гняв, измърмори:

— Най ще ме успокои да видя Уеб Хънтър, обесен на палците на краката си.

Докато вадеше чаши и чинийки, Моди започна да я хока. После малката женица се засуети между кутията със сладките, подноса с чашите и врящия върху котлона чайник, а свободните връзки на престилката ѝ се мятаха насам-натам. Не след дълго върху масата димеше запареният чай, а до него в чиния бяха подредени разнообразни сладки и курабии. Моди бе разбрала колко ядосана е Аби.

Докато и подаваше чашата, тя невинно попита:

— Защо не повериш тези проблеми на твоя млад човек?

Аби се пресегна да вземе една курабия.

— Кой млад човек имаш предвид?

— Имам предвид приятния млад човек, когото Айра е срещнал вчера. — Моди се наведе и добави мъдро: — Айра се е впечатлил от

здравото му ръкостискане. — Тя се облегна назад върху стола, а изразът ѝ подсказваше, че повече приказки не са нужни.

Очевидно според Айра едно здраво ръкостискане означава много в оценките му за хората.

— Моди — каза Аби, — не е това, което си мислите.

Моди имаше способността да чува само нещата, които искаше да чуе. Сега тя не искаше да чуе, че Аби отричаше да има нещо общо с Уеб Хънтър и затова го пропусна покрай ушите си.

— Той ще ти помогне. Мъжете обичат да помагат на жените, особено на жените, от които се интересуват. Е, знам, ще кажеш, че сега времената са други и че жените са свободни или както там се нарича, но все пак нека ти кажа нещо за мъжете, което съм научила в досегашния си живот. У всеки мъж има една първична жажда да закриля жената, която обича. Това е свързано с рицарските им чувства, то е желанието да защитят девицата от дракона. — Тя се усмихна и прибави: — А той може да приеме всякаква форма и не е задължително да има огнен дъх.

Аби безуспешно се опита да си представи Уеб като рицар в бляскава ризница. Картината с обесения на палците на краката си Уеб ѝ носеше повече удовлетворение.

Моди обаче не беше свършила.

— Независимостта е нещо чудесно, ако имаш нужда от нея, но между мъж и жена, които се обичат, трябва да съществува възможността и да дадеш, и да получиш. Няма да се свърши светът, ако помолиш този човек да ти помогне, щом като имаш проблем. Това ми се струва по-разумно, отколкото да чупиш пръстите на разни хора или да заплашваш, че ще ги обесиш на палците на краката им. — Моди намигна палаво на Аби и продължи: — Защо не се съгласиш да приемеш това от него сега, а да му се отблагодариш по-късно?

Аби се задави с курабията, която ядеше, и се закашля. Уж беше свикнала с безобразните съвети на Моди, но този, последният, я завари неподготвена.

След като пое въздух и се посвести, тя се опита да ѝ обясни:

— Моди, аз нямам човек, който да се бие с моите дракони. Всъщност самият проблем е в човека, когото Айра среща. Той е натраплив, арогантен, непредвидим и...

— И прелестен дявол, доколкото разбрах от Айра.

Аби замря.

— Да, такъв е.

— Да не би той да е изпратил работниците, които чукат по покрива ти?

— Да, той ги е изпратил, за да плати за нещо, което смята, че ми дължи. — С няколко изречения Аби разказа по-подробно за посещението на Уеб предния ден. Моди вече знаеше за счупените й пръсти. — Както виждаш, той иска да успокои съвестта си и му е дошло блестящото хрумване да ми поправи покрива. Знам, че къщата ми никога няма да се появи на обложката на „Наш дом“, но той няма право да изпраща когото и да било да я поправя.

Моди изглеждаше замислена.

— Да не сглупиш, настоявайки да платиш за услугата.

— Разбира се, че ще платя. — Тя направи гримаса и добави тихо: — Рано или късно.

Възрастната жена присви уста и запротестира:

— Абигейл, бъди разумна. И без това работиш достатъчно много, за да можеш да плащаш за всичко. И без това живееш оскъдно.

— Но поне си го правя аз. Не желая нито подаяния, нито извинения, нито пък нещо друго — каквито и да са били причините за този жест от страна на Уеб Хънтър.

Моди кимна и отсече критично:

— Това е твоят дракон!

Аби въздъхна.

— За какво говориш, Моди?

— За твоя дракон. В твоя случай това е независимостта ти. Ще ти е необходим много силен човек, за да може да се справи с горделивия ти инат. А Уеб Хънтър може би е точно този човек, доколкото мога да се доверя на оценките на Айра за хората. — Моди обърна разговора в друга посока. — Значи този Уеб ще позвъни тук?

Блясъкът в очите на Моди не се понрави на Аби. Тя отговори колебливо:

— Оставих номера ви на секретарката му.

Моди се усмихна самодоволно като котка, която тъкмо е облизала всичката сметана.

— Много добре — каза тя и добави ласкаво: — Искаш ли още чай?

Аби си представи как Моди доволно потрива ръце и вече очаква разговора с мъжа със здравото ръкостискане. Знаеше, че Моди го прави за добро, но този път не искаше съседката ѝ да се меси. Моди и Айра се бяха опитвали да я сблизат с някого още от времето, когато тя се нанесе. Всъщност нещата можеха да се видят и от по-различен ъгъл. Ако те си мислят, че излиза с Уеб Хънтър, може би ще спрат да я тормозят със съветите си да си намери мъж в живота. По-късно би могла да им каже, че не е потръгнало с Уеб.

Когато Аби си тръгна, Уеб все още не се беше обадил. И още по-добре. Аби едва ли можеше да понесе да чуе как Моди чурулика с Уеб по телефона.

* * *

Уеб получи съобщението на Аби около десет, но за разочарование на секретарката си, не ѝ се обади. А и реакцията му на предупреждението, което бе предадено със съобщението, се оказа не такава, каквато бе очаквала. Не е нормално един мъж да се смее, когато някоя жена заплашва да му счупи пръстите.

Сутринта Уеб не знаеше как Аби ще приеме работниците върху покрива си. Сега вече му беше ясно. Може би щеше да се наложи да изплати на Мъри и Джак „вредни“, ако Аби започнеше да им пречи да работят. Беше ги изпратил съвсем импулсивно, за да ѝ се извини за инцидента в болницата, но тя очевидно не гледаше на нещата по този начин. А и брат му го предупреди, че може да се почувства засегната, вместо благодарна. Никой не обича да му се натякват недостатъците — били те лични или свързани с имота. И ако къщата наистина е в толкова лошо състояние, колкото казваше Уеб, Аби може би щеше сериозно да се противопостави на посещенията на някакъв си доброжелателен господин, майстор по покривите.

Уеб се защити, като каза, че му се иска да направи нещо за нещастната жена и това, което му е хрумнало, е било да ѝ поправи течащия покрив.

— По дяволите, Брад! — продължи той. — Все трябваше да направя нещо, не искам да ми тежи на съвестта. Предложих ѝ да я изведе на вечеря, но тя отказа.

— А защо трябва да ти тежи на съвестта?

— Не ме ли слушаш? Настъпих я и ѝ счупих пръстите.

— Не си спомням да си имал пристъп на болна съвест, когато ми счупи зъба едно време.

— Тогава беше друго, бях на шест години.

Брад се усмихна развеселено.

— Разбирам. Защо не ѝ изпратиш букет цветя, придружен с извинителна бележка, и не я забравиш?

— Тъкмо това искам — да я забравя. Но проклетницата не ме оставя на мира... Обмислях варианта с цветята, но накрая ѝ купих едно мече. Просто тя не е от този тип... с цветята.

Брад се задави с цигарата, която тъкмо палеше. Сред опитите си да поеме въздух само успя да каже:

— Мече ли? Тя на колко години е?

— Ами като малка не е имала и аз... — Брат му се заливаше в подправен истеричен смях. Гласът на Уеб стана остър: — Какво толкова ти е смешно?

— Боже господи! Давам любимия си стик за голф, само и само да те видя как влизаш в някой магазин и излизаш с мече под мишница.

— Добре, вземай си стика и да вървим — днес ще купя още едно мече.

— Шегуваш се.

— Никак даже.

Уеб самодоволно реши, че го е измислил. След като Аби се успокои, ще говори с нея и ще ѝ даде мечето. Тя вероятно ще се зарадва на неговото внимание.

Когато късно следобед Аби се прибра вкъщи от Бристъл Хаус, пикапа на „Строителна компания Хънтър“ вече го нямаше отпред. Беше така уморена, че просто сви рамене и влезе вътре. От раздразнението ѝ от Уеб не бе останало нищо и не ѝ се ходеше да проверява у Моди дали се е обаждал. Точно сега не я беше грижа. В ушите си чуваше слабо бръмчене и зрението ѝ отказваше да фокусира предметите. Това ѝ се беше случвало и преди и означаваше, че страшно се нуждае от сън.

Денят ѝ в Бристъл Хаус беше изнурителен. Двама от гидовете не бяха дошли на работа, а раната на Бренда не ѝ позволяваше да развежда туристите на втория етаж и из огромния парк, така че Аби трябваше да поеме по-голямата част от работата. И естествено точно днес се случи така, че дойдоха необичайно много посетители. Кухнята едва не се събори от струпалите се желаещи да гледат демонстрацията на биене на масло. Няколко туристи пожелаха да я заместят за известно време, но повечето си остана за нея. Едва усещаше гърба и ръцете си. И как не духна малко ветреца през прозорците! Чувстваше се като в лед.

Последните ѝ сили се стопиха, докато переше колониалния си костюм под краткия душ, който взе. Тя нахлузи една лятна нощница, стигаща до бедрата ѝ, и след като нагласи будилника за седем, се строполи върху леглото. Значи имаше почти два часа сън. Щом чуе будилника, ще има достатъчно време да се приготви за работа и да хапне нещо.

Но успя да подремне само час. Звънецът на вратата я изтръгна от съня. Първо си помисли, че е будилникът и го удари няколко пъти отгоре, но звънът се повтори. Накрая разбра, че е звънецът и реши да не му обръща внимание, но посетителят беше настойчив. Тя стана с неохота и мърморейки, се заклатушка към входа. „Ако тоя зад вратата не идва за нещо наистина спешно, най-добре ще е да има застраховка Живот“ — помисли си Аби. Още като отвори и видя кой е, тя се облегна на рамката на вратата и простена с досада.

— Какво искаш?

Уеб не очакваше да бъде посрещнат с цветя, но и не предполагаше, че може да я завари в леглото. Той видя разчорлената ѝ коса и сънливите ѝ очи и сбърчи вежди.

— Аби, шест часът е, какво правиш още в леглото? — Удивлението му премина в загриженост. — Да не си болна?

— Да, направо се поболявам, като те видя. Върви си.

Ръката му притисна вратата, която тя се опитваше да затвори. За първи път той виждаше косата ѝ разпусната върху раменете и гледката си заслужаваше чакането. Желанието да протегне ръце и да докосне копирените кичури беше толкова силно, че дланите му се свиха в юмруци. Като пристъпи през вратата, погледна надолу към краката ѝ, за да не би пак да я настъпи. Гласът му стана строг:

— Защо си свалила бинта?

— Това си е моят крак! — избухна Аби. — Ще си свалям бинта, когато си искам. Ако пожелае, ще си окача звънчета на всеки пръст! — Тя бързо се овладя и постави ръце на хълбоците си, като, без да иска, подчерта, че под нощницата си нямаше нищо. — Нямам никакви основания да ви се отчитам за каквото и да било, господин Хънтър. Ако искам да пиянствам цяла нощ и да спя през деня или пък да тичам гола из парка, това си е моя работа. — Тя не обърна внимание на странната му усмивка. — Ако искам да имам течащ покрив, ще имам! Впрочем какво дължа на компанията ви за поправката?

За Уеб беше много трудно да откъсне поглед от прелестите ѝ, които ясно се открояваха под мекия плат.

— Не ми дължиш нищо. — Той я докосна. — Целуни ме и сме квит.

Преди да успее да откаже, той вече я целуваше. Устните му се притиснаха върху нейните в бавна, упойваща целувка, която разпръсна вълни на желание по тялото ѝ. Чувстваше се като затворена между силните му ръце и нямаше сили да се противи...

Умората ѝ се стопи; допирът му разпали у нея оживление и изостри сетивата ѝ. Тя се наведе към него и той пое тежестта ѝ, а ръцете му продължаваха да шарят по нея.

Той усети как тя рязко пое въздух. Преди да изгуби контрол, Уеб откъсна устни от нея, ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ. По дяволите, беше страхотна жена! Той искаше да продължи, но сега не му беше времето да се поддава на желанието, което разпалваше кръвта му.

— Аби — продума дрезгаво, — бръкни в джоба на якето ми.

Аби свали ръце от врата му. Въобще нямаше представа как са се намерили там. Замаяна, тя плъзна ръката си по якето му и бръкна в единия от джобовете. Не намери нищо.

Настойчивият му поглед продължаваше да следи лицето ѝ.

— В другия.

Този път напипа малък рошав предмет и го извади — беше ново мече. Погледна с лека усмивка:

— Не мислиш ли, че е малко странно за голям човек да се разхожда с тези мечета из джобовете си?

— Напоследък ми се случва да правя доста странни неща.

Той се поддаде на очарованието на кремавата ѝ кожа и покришията ѝ с леки целувки.

— Нека днес вечеряме заедно, Аби.

Тя затвори очи пред непреодолимото си желание и се отскубна от него: бореше се с изкушението да приеме поканата му.

— Не мога, имам други планове.

Този отговор не му хареса, но той го прие.

— А утре вечер?

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава определи удобно за теб време.

Тя отново поклати глава, безпомощна да обясни защо му отказва. В съзнанието ѝ се трупаха толкова много причини, прекалено объркани, за да бъдат изказани с няколко изречения. Нейният дракон отново надигаше глава. Така беше свикнала да пази мислите и чувствата си за себе си, че сега ѝ бе невъзможно да ги разкрие пред друг.

— Сега не е моментът да си изгубваш гласа, Аби. Има някой друг ли, това ли е проблемът? По-добре ми кажи сега, отколкото по-късно.

Тя отново щеше да поклати отрицателно глава, но се спря. Държеше се като страхливка.

— Разчела съм живота си... много точно. Нито имам време за вечери, нито пък имам нужда от тях.

— Имаш време да ходиш по купони с конфети, но нямаш време да вечеряш с мен? Плановете ти да не би да изключват въобще храненето?

Тя уморено прокара ръка по челото си.

— Просто приеми, че казвам не, Уеб. Моля те, много съм изморена, за да споря с теб.

Това, че произнесе името му, го изненада и му стана приятно, макар че когато го изрече, гласът ѝ потрепери от изтощение. Под очите ѝ имаше тъмни сенки, а стойката ѝ бе някак скована, като че ли самото стоене ѝ костваше усилия. Той тактично се оттегли и се отказа да я убеждава повече. Почуди се — за стотен път — защо продължава да идва тук, след като получава все нови и нови откази.

— Е, добре, Аби, печелиш! Тръгвам си. — На вратата се обърна да я погледне. След дълго мълчание каза: — Пази се.

Аби би трябвало да се чувства успокоена, че той си тръгна така лесно. Не искаше ли тъкмо това? Защо тогава къщата ѝ се стори някак внезапно празна? Защо на нея самата ѝ беше така празно? Сигурно поради умората...

Щом се озова в спалнята си и започна да се облича за работа, лицето ѝ се намръщи. Трябва да ѝ се е привидяло, че той изглеждаше засегнат, когато си тръгна. Сигурно си е въобразила. Когато спря на вратата, за да я погледне, очите му гледаха някак странно, но тя не можеше да повярва, че той би се засегнал от отказа ѝ.

И без Уеб Хънтър си имаше достатъчно грижи. Мъж като него можеше да притежава всяка жена, която пожелаеше. Невъзможно е да се бе разочаровал, понеже не можеше да има точно нея. Тя въздъхна. Той се доближаваше съвсем близо до идеала ѝ за рицар в бляскава ризница, но нейният дракон беше силен и властен. Да вървят по дяволите Модии и нейните дракони!

Тя беше прокудила рицаря от страх. Той случайно бе наранил пръстите ѝ. Но ако тя не внимаваше, можеше да нарани и сърцето ѝ.

Почти през цялата вечер в хотела и масите, и високите столове покрай бара бяха изцяло заети. В една от големите зали имаше сватба, но много от гостите бяха дошли в бара. Аби се чудеше дали залата не им достигаше, или пък им бе свършило шампанското.

Хотелът имаше богата клиентела и грубостите тук бяха рядкост. Добрата му репутация в околността бе една от причините за избора ѝ да работи тук. Преди беше работила на места, които си бяха почти вертепи. Тук не ѝ се налагаше да се защитава срещу пияни мъже.

Още в университета тя си изкарваше пари чрез свирене на пиано. Многократно се бе чувствала благодарна на жената, която ѝ беше давала уроци по пиано като отплата за това, че Аби ѝ гледаше детето. Тази жена беше дисциплиниран преподавател и изискваше от ученичката си дълги часове упражнения. За щастие тогавашните ѝ родители имаха пиано и нямаха нищо против тя да се упражнява. Навремето Аби не знаеше колко често ще ѝ се налага да прилага уменията си на практика.

Тя започна някаква популярна мелодия и заоглежда изтупаните клиенти наоколо. Няколко от лицата ѝ бяха познати — те редовно отсядаха в хотела, когато идваха в града по бизнес. Забеляза двойка възрастни хора, които си държаха ръцете като влюбени. Преди около

час тя беше свирила Юбилейния валс и те бяха танцували сами на малкия дансинг, а приятелите им се бяха събрали наоколо, за да ги гледат. Погледът ѝ се плъзна бързо из залата, подмина една двойка, която тъкмо влизаше, но след секунда мигновено се върна... Пръстите ѝ изгубиха контрол върху клавишите в продължение на няколко такта, докато успее да се съвземе от шока при вида на Уеб и възхитителната блондинка, която стоеше до рамото му. „Не му е било много трудно да си намери компания за вечеря“ — помисли си горчиво тя.

Малката лампа над партитурата ѝ беше единствената светлина в ъгъла на бара, където се намираше пианото. Едва ли ще я познае в тъмнината дори и да успее да откъсне поглед от жената до себе си.

Уеб беше дръпнал един стол до една наскоро опразнена маса и настаняваше приятелката си, а тя му се усмихваше свенливо. Как успяваше тази жена да седи в прилепналата си оскъдна рокля, без да я спуга по шевовите, беше въпрос, чийто отговор би могъл да бъде комплимент за производителите на конфекция.

Бяха страхотна двойка. Маслиненочерният костюм на Уеб, абаносовата му коса и тъмният му тен контрастираха с порцелановата кожа и лъскавата бяла рокля на русата му компаньонка. Жената напълно съвпадна с представата на Аби за типа жени, който Уеб може би харесва.

Заболя я. Наистина я заболя, като видя Уеб с друга жена — и то с такава красавица. Болката беше по-силна, отколкото Аби очакваше.

Един келнер ѝ донесе бележка с молба да изсвири песен по желание и тя направи усилие да се върне към работата си. Гордееше се, че е реалист и прие нещата такива, каквито са. Все пак на мъже като Уеб им подхождаха жени като тази изтънчена блондинка. Може и да не ѝ харесва, но трябва да го приеме.

В последвалия час тя продължи да свири за фон — музиката ѝ се смесваше със звъна на чаши и тихия шепот из залата. Повече не погледна към масата на Уеб.

Уеб се отегчаваше. С какво го беше обсебила Аби? Нарочно се бе обадил на Карла, но Аби натрапливо оставаше в мислите му дори в присъствието на това сексапилно момиче. Ако се беше надявал да прогони Аби, като излезе с друга жена, това очевидно не ставаше. Изкусителните погледи на Карла и безукорната ѝ фигура го оставяха безучастен... А това направо го плашеше!

Докато Карла разказваше подробности за последното си пътуване до Палм Спрингз, погледът на Уеб се плъзна из залата и се спря върху един сервитьор, който се бе запътил към пианото. Видя го да подава някаква бележка на пианистката. Тя се наведе да поеме листа и малката лампа над рояла освети лицето ѝ.

Тялото му се стегна и той се втренчи с присвити очи в жената. Носеше черна рокля, която хвърляше отблясъци, а косата ѝ беше прибрана в изящен кок. Или си беше изгубил окончателно ума, или жената на рояла беше госпожица Абигейл Стаут.

Хрумна му абсурдната идея да отиде при нея и да поиска обяснение. Защо, когато отхвърли поканата му за вечеря, не му каза, че трябва да ходи на работа? Ще разбере по-късно. След като се успокои, след като си обясни защо беше така дяволски вбесен...

Аби раздвижи пръсти по клавишите от слонова кост и засвири „Ти носиш светлина в живота ми“, поръчана от една двойка. Тази вечер имаше повече поръчки за песни от обикновено, но тя нямаше нищо против да ги изпълнява. Означаваше, че някой все пак я слуша, като свири, а и поръчките разнообразяваха предварително подготвената ѝ програма.

Келнерът отново се приближи до рояла.

— Не може да продължаваме да си предаваме тези бележки все така.

Аби се усмихна.

— Можеш да се опиташ да убедиш Ферис да инсталира джубокс. Ще ти спести разходките из бара. Естествено аз ще остана без работа.

— Никога няма да го направи. По-добре да помоля за разрешение да нося маратонки. — Той ѝ подаде нова бележка. — Още една малка молба от твоите поклонници. Сигурен съм, че обожаваш това парче.

— Дано не е пак Юбилейният валс.

— Студено. — Той се подсмихна, след което се върна към задълженията си.

Аби разгъна бележката и прочете:

Моля изпълнете „Пикникът на мечето“.

Тя бавно изправи глава и погледна по посока на масата на Уеб, но сега той беше погълнат от разговора с блондинката. Може и да е съвпадение — помисли си тя. Странно съвпадение, като се има предвид предразположението на Уеб към мечета и присъствието му в бара.

Уеб и приятелката му си тръгнаха скоро след като Аби изпълни песента за мечето. Тя ги видя да излизат и се въздържа да прави предположения за това къде отиваха и какво щяха да правят. Каза си, че не я интересува. Трябва да забрави Уеб Хънтър, след като на него очевидно това не му е било много трудно.

Към два часа, когато барът затваряше, Аби се чувстваше странно равнодушна към всичко. Стигна до колата си изтощена. Вече беше извън паркинга, когато разбра, че не бе включила фаровете. Спусна прозореца си и остави да я лъхне хладният въздух, за да се поободри и да не направи някоя беля.

Някъде по средата на пътя към къщи се чу силен шум, колата се стрелна настрани, а ръцете ѝ почти изпуснаха волана. Аби разбра какво се бе случило, имаше опит от миналия месец — спукана гума!

Уеб беше зад волана и караше към хотела след два неспокойни часа, които бе прекарал, обикаляйки нервно из къщата си. Отпрати Карла набързо, след като си тръгнаха от хотела, а въщи откри, че му е невъзможно да се отпусне. Знаеше, че няма да заспи дори и да си легне, така че си поръча нещо за пиене и си сложи удобни избелели дънки и пуловер. Накрая, към един в половина сутринта, се предаде на предопределението: трябваше да се види с Аби на всяка цена! Като наближи хотела, видя някаква кола, която бе излязла встрани от пътя, и намали. Една жена във вечерна рокля се опитваше да повдигне колата с крик. Той в миг я разпозна и се усмихна мрачно.

Възможността да говори е госпожица Абигейл Стаут му се предостави по-рано, отколкото очакваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Аби видя колата, която приближаваше към нея, намалявайки скоростта. Щом подмина, тя въздъхна с облекчение. След секунда обаче сърцето ѝ подскочи от страх, защото колата направи обратен завой и спря точно зад нейната. Тя издърпа дръжката на крика, стисна я здраво и стегна мускулите по лицето си, готова да посрещне призрачната фигура, появила се от автомобила.

Шофьорът остави фаровете си включени. Те осветяваха Аби и колата ѝ и тя не можеше да различи чертите на човека, чийто силует се приближаваше към нея. Пръстите ѝ се впиха още по-здраво в студения метал, тялото ѝ беше изопнато и готово да отвърне на всяка заплаха.

Дълбок глас прониза тъмната нощ.

— Лостът няма да ти трябва, Аби. Точно сега не съм в настроение за изнасилване или кражба на гуми. Може би по-късно...

Разпознала гласа, Аби облекчено се подпря на колата. Пусна дръжката на крика и той изтрака по паважа. После няколко пъти сви и отпусна длан, за да възстанови кръвообращението си. Уеб не изглеждаше много доволен, че я вижда, но тя пък направо беше щастлива, че не бе някой друг. Той пристъпи на светло и тя забеляза, че се бе преоблякъл, както и това, че бе вбесен. Сигурно вечерта с дамата в бяло не е била много успешна. Не ѝ хрумна, че самата тя беше причина за гнева му.

Аби преглътна нервно.

— Не познах колата, обикновено си с камион.

Уеб стоеше пред нея с ръце на кръста, леко разкراчен и хвърляше яростни погледи.

— Какво има да обсъждаме с каква кола съм аз. По-добре ти обясни какво, по дяволите, правиш тук сама?

Собственическият му тон направо я втрещи и тя се взря в него. Той се връщаше от среща с друга жена, а сега се държеше, сякаш има право да знае къде е била и какво е правила. Не беше достатъчно опитна, за да познава капризите на мъжката психика и да разбере, че

зад гнева му се криеше невъзможността да изрази загрижеността си за нея.

Притокът на адреналин от преминалата опасност довърши и без това изтощеното ѝ тяло... Искаше да си отиде вкъщи.

— Какво ще кажеш да ми смениш гумата?

— Умирам от желание.

Той се наведе, пхна обратно дръжката в крика и повдигна колата. След като свали гумата, отиде и измъкна резервната от багажника и я пусна на земята. Чу се тъп звук — и тази не беше в по-добро състояние.

Пронизващият поглед, който изпрати на Аби, беше пълен с милион значения. Той върна и двете гуми в багажника и го затвори. Протегна ръка към нея с обърната нагоре длан.

— Ключовете — каза той.

— Защо са ти?

— За да заключа багажника и вратите. Ще дойдеш с мен.

— Не мога току-така да си оставя колата наред пътя.

— Разбира се, че можеш. Ти си способна на много неща. Можеш да биеш масло и да ходиш на работа със счупени пръсти, знаеш и как да ме подлудяваш. Дай ми ключовете или сама заключи колата. Тъй или иначе колата ти ще остане тук и ти ще дойдеш с мен.

Когато извади ключовете от таблото е понечи да заключи вратата, ръцете ѝ трепереха. Сега, като знаеше, че опасността бе отминала, у нея се надигна закъснял страх. Ключовете продължиха да подрънкват около ключалката, докато Уеб не отстрани ръката ѝ и не заключи сам.

Пусна ключовете в джоба си, погледна Аби и като си мърмореше под носа, я прегърна. И на него му се смрази кръвта при мисълта какво можеше да ѝ се случи. Късният час, изкусителната ѝ рокля, пустият път... Той я притисна здраво, за да поеме тръпките от тялото ѝ.

Щом тя се поуспокои, той пусна длани по ръцете ѝ, като остави разстояние между двамата, за да може да я гледа в лицето.

— Добре ли се чувстваш? — Гласът му беше одрезгавял.

Тя пое дълбоко въздух:

— Да, всичко е наред.

— Разбира се — каза той нервно. — Бледостта по лицето ти е продукт само на бедното ми въображение. — Около устата му трепна

мускулче. — Надявам се наистина да си се уплашила страхотно, Аби. Дано това, което си почувствала, преди да разбереш, че съм аз, те направи малко по-предпазлива при среднощните ти обиколки.

— Приказваш така, сякаш съм спукала гумата нарочно.

— Но не си си дала и труда да провериш как ти е резервната.

— Наложил ми се да използвам резервната преди около две седмици, когато пак спухах гума. Забравила съм и не съм я сменила със здрава.

Той я гледаше втренчено, а по лицето му се редяха най-различни чувства — недоверие, почуда, гняв и ужас. Гневът взе връх.

— Аби, ти имаш нужда от някой, който да те покровителства. Просто е чудо, че си оцеляла досега.

— Не, благодаря. Имала съм достатъчно покровители. Предпочитам да се оправям сама.

Уеб помисли, че тя имаше предвид мъже и мисълта за други ухажори му се стори неприятна.

Той я поведе смръщен към колата си.

— Без повече приказки, Аби, докато не стигнем у вас.

Пътуването до къщата премина в пълно мълчание. Като пристигнаха, Уеб я последва навътре без покана, но Аби не го и възпря. При цялата му доброжелателност усещаше, че е все още бесен.

Уморена, тя седна върху дивана и облегна глава назад, без да забележи втренчените в нея разтревожени очи. Тясната черна рокля подчертаваше стройното ѝ тяло; тя изу високите си обувки и кръстоса крака — цепката от едната страна на роклята откри част от красивото ѝ бедро. Уеб нарочно остана на около метър от нея, за да не би гневът му да отстъпи пред желанието да я докосне. Тя се наведе да разтрие болния си крак.

— Пръстите още ли те болят? — попита той.

— Вече не. Малко ме наболяват заради обувките, които нося на работа. — Тя замълча. — Искам да ти благодаря за помощта. Щеше да бъде дългичка разходка до вкъщи.

— А ако не бях аз? Какво щеше да направиш? Да употребиш крика срещу всеки, опитал се да се възползва от възможността, която сама предоставяш?

— Най-вероятно. Имам страхотен инстинкт за самосъхранение.

— Така ли? Същият, който минути преди това ти е позволил да си запретиш роклята до коленете, за да коленичиш на земята.

— Правя това, което трябва да се направи — промърмори уморено тя. — Ако това означава, че в два и половина през нощта трябва да сменя гума, облечена във вечерна рокля, аз я сменям.

— Друго нещо, което очевидно трябва да правиш, и то всяка вечер, е да свириш в хотела?

— Да. — Значи я беше видял. Вече можеше да бъде сигурна.

— Посочи ми някаква сериозна причина, която да обясни защо не ми каза, че си на работа, когато те поканих на вечеря? Нямаше да се шокирам. Повечето хора работят. И аз работя. Защо не ми каза?

— Понеже и без това срещата щеше да бъде насилена, не сметнах за нужно да давам обяснения. — Тя бързо прикри прозявката си с ръка.

Уеб отново зае позата, която за Аби вече бе знак, че е ядосан — разкрачен и с ръце на кръста.

— Поканих те, понеже исках да те видя отново. Защо приказваш за насилени срещи?

— Чувствах се гузен, че ме настъпи и ми счупи пръстите. И поканата за вечеря беше начин да успокоиш съвестта си. — Обяснението й прозвуча неубедително, но беше единственото, за което се досети. — Не обичам да ходя по благотворителни вечери.

Той пое дълбоко дъх, за да успокои пристъпа си на ярост. Гневът нямаше да му донесе отговори на въпросите, от които се интересуваше.

— Аби — бавно каза той, — в семейството ти има ли и други невменяеми или ти си единствената?

Беше уморена. Не размисли, преди да отговори, и така му каза повече за миналото си, отколкото бе възнамерявала.

— Може би, откъде да знам.

Тихите й думи отшумяха и значението им напълно прогони гнева на Уеб. След кратък размисъл, той се приближи към дивана и седна до нея; тя почувства силното му бедро да докосва нейното.

— Да не би да нямаш семейство?

Аби се размърда върху възглавницата и се опита да се отдръпне от него.

— Поне аз не знам да имам. Що се отнася за лунатиците, която познавам, ти безспорно оглавяваш листата. Защо не си вървиш?

Ръката му се плъзна около кръста ѝ и я придърпа отново към себе си. Уеб се учуди колко лека беше тя. По дяволите нейното безразсъдство! Не яде достатъчно, не спи достатъчно. Трябва да я остави да си почине сега, но той няма да може да мигне, ако не се добере до желаните отговори.

Уеб парира въпроса ѝ с въпрос.

— Защо не се отпуснеш? Ако искаш, затвори очи, но говори.

Уморените ѝ зелени очи срещнаха неговите.

— Трябва да знаеш нещо за мен, Аби. Гневът не ме държи много.

Пръстите му започнаха да разтриват напрегнатия ѝ гръб.

— Има нещо, което пък е добре ти да знаеш за мен. Мен лудите ме държат много.

Той докосна бледата ѝ страна.

— Аби, като те видях сама на пътя в тъмното, направо се парализирах от страх. Пред очите ми се изнизаха цял куп ужасни неща, които можеха да ти се случат, ако не те бях забелязал. Ти произгуби ума и дума, но в сравнение с това, което аз преживях, се размина леко. Можеше да пострадаш доста повече, ако се беше появил някой по-малко добродетелен от мен.

Аби беше благодарна, че той свали ръка от лицето ѝ — най-вече защото ѝ се прииска да се зарови в топлата му длан.

— По какви причини един тъй добродетелен човек кръстосва улиците по това време на нощта?

— Бях тръгнал към хотела, за да се видя с теб — отвърна той просто.

— Не мислех, че си ме забелязал.

— Забелязах те. Даже си поръчах една песен.

— „Пикникът на мечето“?

Той кимна.

— Винаги съм се смятал за относително интелигентен човек, но въобще не можах да си обясня защо не ми каза, че си на работа, когато те поканих на вечеря. Реших да се върна и да разбера.

Прииска ѝ се той да си тръгне веднага. Не ѝ стига другото, ами утре ще трябва да урежда пътна помощ и вулканизатор. Няколко часа

сън сигурно ще ѝ помогнат да се справи по-добре с всичко, включително и с Уеб.

— Е — каза тя уморено, — сега вече знаеш.

— Знам само това, че работиш в хотела, че развеждаш туристи из Бристъл Хаус и че нямаш семейство. Вместо да ми кажеш наистина достатъчно, за да мога да попълня моята мозайка, ти стиснато ми подхвърляш още няколко парченца. — Той извади шнолите от косата ѝ и освободени, великолепните къдри се пръснаха около лицето ѝ. Нежно прокарвайки пръсти през тях, той добави: — Не може да се каже, че си много щедра по отношение на информацията за себе си, Аби.

— Причината е моят дракон — промълви тя сънено. Поддаде се на изтощението, което се разливаше във вените ѝ, и на утешително-сладкия допир на пръстите му и се облегна върху него. Беше прекрасно да имаш някого, върху когото да се облегнеш ей така — за разнообразие, пък дори и за малко. И все пак не кой да е, а Уеб Хънтър. Главата ѝ се сгуши върху рамото му, тя въздъхна дълбоко и притвори очи.

Ръцете му се склупчиха около нея.

— Твоят дракон?

— М-м, така го нарича Моди. Някои от хората, които ме вземаха в семействата си, го наричаха иначе. Аз му казвам независимост.

Дишането ѝ се задълбочаваше и Уеб разбра, че тя заспива. Той се усмихна на себе си. Беше си я представял как заспива до него, макар не точно по този начин. Но сега му беше достатъчно, че я държи в ръцете си.

Протегна крака върху седалките на дивана и облегна глава върху нахвърляните възглавници, като се опитваше да я крепи неподвижно между себе си и облегалката. Пръстите му се заплетоха в косите ѝ и той затвори очи. Сега можеше да заспи. Някои от липсващите парчета на мозайката бяха открити. Не всички, но той можеше да почака за останалите. Това, за което се сети последно, преди да заспи, беше много важно. „Покровителите“, който бе споменала, се оказаха не мъже, а осиновители.

Биологичният часовник на Аби я събуди няколко минути преди седем. Незнайно защо матракт ѝ се струваше някак неудобен. Размърда глава, за да си намери по-добро място върху възглавницата, обаче тя, проклетата, проявяваше признаци на собствен живот. Движеше се нагоре-надолу и повдигаше със себе си и бузата на Аби.

Отвори очи. Възглавниците все още не бяха оживели, но широките гърди, върху които лежеше, безспорно бяха живи. Тя извика изплашена.

Спокойни сиви очи я изгледаха продължително в отговор на опита ѝ да се освободи — роклята ѝ се беше заплела между краката на Уеб.

— Добро утро — измърмори тихо той.

Като дърпаше роклята си, тя го попита, останала почти без дъх:

— Какво правиш тук?

— Реанимирам след сърдечен удар. Защо викаш? Знам, че не съм бръснат, но не може да е чак толкова ужасно.

— Ти... ние... — запъна се тя.

Той се засмя на объркването ѝ.

— Аз... ти... ние... заспахме. Няма повод за вдигане на шум. — Ръката му се уви около нея. — Заспа, без да ме целунеш за лека нощ.

— Сега е сутрин — каза тя някак абстрактно.

— Сутрешната целувка ще си я получа по-късно.

В гласа му звучеше закачлива нотка, но той придърпа Аби към себе си не на шега. Обзет от някакъв нежен глад да се наслади на топлината ѝ, Уеб веднага разтвори устните ѝ с ласка.

По тялото на Аби се разнесоха тръпки и тя впи пръсти в силните му рамене. В гърлото ѝ завибрира тихият глас на копнежа; Уеб я притисна здраво към себе си.

Горещото ѝ стройно тяло му отне дъха и той плъзна ръка по гръбнака към хълбоците ѝ, за да овладее неспокойните ѝ движения. Нежната целувка се оказа не така мимолетна, както бе възнамерявал. Още няколко секунди и няма да може да спре. Той я пусна с нежелание.

Когато проговори, дъхът му погали пулсиращите ѝ устни.

— Ако това беше целувката за лека нощ, май ще е по-добре да пропуснем сутрешната — каза той с дрезгав глас.

Докосна устните ѝ с влажен пръст и леко я повдигна през кръста, така че да застанат един срещу друг. Пресегна се, за да загърне полата ѝ, която примамливо бе открила крака ѝ.

— Не ме изкушавай — каза той. — Преди да съм изпил първата си чаша кафе, съпротивителните ми сили не са много.

Аби леко се усмихна. Ще ѝ трябва нещо повече от чаша кафе, за да успокои бурните страсти, завладели тялото ѝ, но щом като той може така леко да се овладее, и тя ще може.

— Две чаши съпротивителни сили, моля! — каза тя, като се изправи и се отправи към кухнята.

Включи кафемашината. Чудеше се дали да му предложи някаква закуска. Правилникът за добри маниери, който беше усвоила в различните семейства от детството си, не включваше инструкции за подхода на една жена към мъж, с когото си прекарала нощта.

Надникна в хладилника. Не ѝ отне много време, за да разбере с какво разполага. От едно яйце и кофичка кисело мляко с боровинки не ставаше голяма закуска. Смяташе да ходи на пазар на другия ден, след като си получи чека от хотела, но тия планове нямаше да ѝ помогнат сега.

Изведнъж чу шум от течаща вода и бързо затвори вратата на хладилника. През тънките стени се чу и дълбок баритон, който изпълняваше части от някаква популярна песен. Уеб се къпеше.

По дяволите, чувстваше се неадекватно! На него му е лесно, но тя никога не беше прекарвала нощта с мъж преди това. Лицето ѝ се смръщи; очевидно за Уеб това сутрешно поведение си е нещо обичайно.

Извади яйцето от хладилника. Счупи го и го изсипа в една плитка купа. Разби яйцето с вилица и прибави канела и индийско орехче. Добре, ще го нахрани и ще го изпрати да си върви по живо по здраво. Ако му се стореше странно, толкова по-зле.

Потопи две филийки хляб в яйцето, изпържи ги, постави ги в едва чиния и ги покри, за да не изстиват. Вместо сладко ще яде мед. Нямаше нито сладко, нито масло.

Тъкмо сипваше кафе, когато Уеб бавно влезе в кухнята; на врата му висеше кърпа, която едва прикриваше мъжествените му гърди. Черната му коса беше още мокра; беше избръснал наболата брада, която хвърляше сянка върху лицето му. Очевидно се чувстваше като у

дома си. Аби се чудеше дали това е нормалният му начин на поведение, когато прекарва нощта с жени.

Тя продължи да го наблюдава, докато той се пъкна в ризата си, и си помисли, че е направо жалко такова великолепно тяло въобще да бъде скривано от човешкия поглед. Той очевидно се наслаждаваше на нейния интерес и в отговор на възхищението ѝ едва забележимо се усмихна.

— Мирише на хубаво.

— Сядай и яж, докато са топли. Отивам да се преоблека.

— Няма ли да ми правиш компания?

— Не съм гладна — излъга тя. — Всъщност, ако трябва да тръгнеш, преди да се върна, благодаря още веднъж, че ме докара до къщи.

Погледите им се срещнаха; Уеб не се изненада, че тя бързо се извърна. Вниманието му беше привлечено от масата, в единия ъгъл, на която бе оставена една-единствена чиния. Налегнаха го съмнения, но преди да може да протестира, Аби беше излязла от кухнята.

Отвори вратата на хладилника и погледна вътре. Това, което видя, не му хареса.

Аби спря топлата вода и за няколко минути остави само студената, като бе надяваше, че това ще прогони сънливостта ѝ. Чакаше я нов ден. Сутринта бе започнала с малко усложнение заради Уеб Хънтър, но докато се облече, него няма да го има. Все пак и той си има работа. Беше извършил доброто си дело, нямаше защо да остава повече.

Но когато се върна в кухнята, Уеб си стоеше на масата. Празната му чиния беше в мивката. Пред него се мъдреше голяма порцеланова чиния от фирмата Роял Албърт с добре познатия мотив от червени и жълти розички по ръба. А върху чинията — ароматна купчина кафени сладки, домашно приготвени кифлички и понички. Аби веднага разбра, че Мод е видяла чуждата кола пред къщата и се е досетила кой е гостът.

Уеб хрупаше една канелена кифличка. Погледът му обходи оранжевата блузка на Аби. Като видя, че е прибрала лъскавата си коса в плитка, той се намръщи. След това забеляза, че тя гледа към чинията.

Уеб посочи към сладкишите с канелената поничка в ръка.

— Една много сладка възрастна жена почука на задната врата, докато се къпеше. Бутна ми чинията в ръцете, намигна ми, вдигна палци за успех и си отиде. — Той стана и издърпа другия стол. — Седни, аз ще ти наля кафе.

Заедно с кафето Уеб донесе и една чиния и струпа върху нея няколко кифлички.

— Прав ли съм да смятам, че тази жена е половинката на възрастния мъж, който беше тук вчера?

Аби кимна, като оглеждаше изкусителните кифлички пред себе си.

— Казва се Моди.

— Същата тази Моди, която говори за разни дракони?

Аби премигна.

— Ти откъде знаеш за това? — „Боже господи — помисли си тя. — Не може Моди да е казала на Уеб, че той е бил избран, за да убие нейните дракони?! По дяволите, явно можеше.“

Уеб си взе още една кифличка и отвърна:

— Ти ми каза. Снощи.

— Аз?

— Беше вече почти заспала. Вземи си от тези, прекрасни са. Като се върна в офиса, ще се обадя на няколко телефона във връзка с колата ти. Ще поръчам четири нови гуми и общ профилактичен преглед. Ако всичко върви добре, ще си я получиш утре. А ако днес трябва да ходиш някъде, аз ще те закарам.

Аби изтърва кифличката, която държеше.

— Нямах право да поемаш поправката на колата ми. Не мога...

— Не ми казвай, че можеш да си позволиш да платиш всичко сама. Вече знам това. Ще платя поправката, а ти ще ми върнеш парите, когато можеш. Правя го заради себе си, не заради теб — ако това има значение за тази твоя докачлива гордост. Няма да мога да спя по цели нощи само като си помисля, че тая овехтяла кола може да се разпадне някъде и да те остави на пътя.

Аби едва преглътна, като се опита да надвие странното чувство, от което едва не викаше. Конското и речите му бяха далеч по-поносими от доброжелателността му.

Уеб не я изпускаше от поглед. По дяволите, помисли си той. Не съжаляваше за това, което бе казал, но можеше да бъде малко по-

тактичен.

— Аби — започна той, — аз...

Този път тя го прекъсна. Изкашля се и вирна брадичка.

— Следобед трябва да отида в Бристъл Хаус, но мога да помоля Бренда да ме вземе. По програма трябва да свиря в хотела от девет до два през нощта, но ще се обадя на някой от келнерите. Не искам да те моля да стоиш дотолкова късно само за една таксиметрова услуга.

— Не си ме молила, аз ти предлагам. Добре, да направим компромис. Ти ще си уредиш превоза до Бристъл Хаус, аз ще те закарам до хотела вечерта.

Аби се сети за дамата, която вечерта бе с него, и каза:

— Ако имаш други планове, недей да ги променяш, за да ме разкарваш насам-натам.

— Нямам други планове. — Уеб побутна чинията ѝ по-близо до нея. — Чух, че каза, че не си гладна, но опитай поне една кифличка.

Тя пренебрегна молбата му и се облегна назад.

— Никой не ме е командвал по този начин, откакто навърших седемнадесет.

— А тогава какво направи?

— Отидох си.

— Сега какво смяташ да направиш?

Тя замълча.

— Не съм решила. — Грizona малко от кифличката, само да я опита. — Това го ям, защото ми се яде, а не защото ти ми казваш да го направя.

— Добре. Сигурно сега не е най-подходящият момент да те поканя на вечеря, преди да те закарам до хотела довечера.

Тя поклати глава. Не беше свикнала да изпуска нещата от контрол и трябваше все на нещо да се противопоставя.

— Ще те чакам в осем и половина.

Уеб вече бе разбрал, че с Аби трябва да е готов да приема и поражения наред с победите.

— Добре, ще съм тук.

Той не само я закара на работа вечерта, но и остана през всичките пет часа, докато тя свиреше. През една от почивките ѝ поръча сандвичи и голяма чаша мляко. А едно малко бяло мече ѝ

правеше компания от единия ъгъл на клавиатурата; Уеб го беше поставил там в началото на вечерта.

Въпросите ѝ дали не е отегчен или изморен останаха незабелязани.

На връщане той спря пред едно денонощно кафене и поръча кафе за себе си, мляко за нея и две парчета ябълков пай с двойна доза ванилов сладолед.

По-късно я изпрати до вратата на къщата ѝ. Тя сънливо се препъна в стъпалата на верандата и се подпря на стената, докато той отключваше.

Уеб отвори вратата и включи осветлението в антрето.

— Разполагайте се, спяща красавице!

— Още малко и ще се затъркалям по пода. Едва се движа. Премадох. Ако не стигна до вратата на спалнята, ти си виновен.

Той докосна бузата ѝ с пръст и леко погали нежната ѝ кожа.

— Удоволствието беше мое. Нека да излезем утре вечер, Аби. Достави ми отново това удоволствие.

— Кое? Да ме гледаш как се храня? — попита тя.

— Да, но и някои други неща. — Пръстите му се плъзнаха под брадичката ѝ, за да изправят лицето ѝ. Главата му се наведе, а устните му се разтвориха върху нейните.

Сърцето на Аби сякаш спря да бие, а след това бясно заудря. Допирът, мирисът, топлината му я доближаваха все повече, караха я да желае да бъде още по-близо до него. Устните ѝ се разтвориха... Ръцете ѝ покриха раменете му и притиснаха врата му. Страстната ѝ реакция го шокира... Ръката му галеше шията ѝ и с пръстите си той чувстваше пулса ѝ, който биеше като луд. Устните му се отделиха от нейните и последваха пътя на ръката му, надолу по шията и по нежната ѝ кожа. Пръстите му потърсиха копчетата на блузата ѝ; той успя да откопчае две от тях, а след това спря.

— Господи, какво правя? — Зарови лице в шията ѝ, като я притисна здраво в ръцете си. Поддържа я така мълчаливо в продължение на минута. После вдигна глава и я погледна. — Обещах си, че няма да правя това.

Аби понечи да попита защо, но преди да довърши, устните на Уеб бяха отново върху нейните. Почувства някаква задръжка у него. С ръцете си усещаше напрегнатите му рамене, а и целувката му,

изпълнена с отчаян мъжки копнеж, беше някак несъвместима със скованото му тяло.

Внезапно той се откъсна от устните ѝ, а когато я погледна, погледът му гореше неразгадаемо.

— Такива са моите благороднически обещания — измърмори той, полуотвратен от себе си. — Трябва да ме спираш, защото очевидно не мога да се спра сам.

Тя го погледна объркана.

— Защо? — попита без дъх.

— Аби — въздъхна той дълбоко. — Била ли си досега с мъж?

Тя настръхна.

— А ти бил ли си досега с жена?

— Аз съм на тридесет и пет, за бога — отърва той ядосано.

— Аз пък съм на двадесет и пет.

— Това не е отговор, по дяволите.

— Отговор е.

Той продължи да я гледа още известно време, като си мислеше, че би могъл да я има тази вечер; знаеше, че тялото му копнее за нея; знаеше също, че това не беше подходящият момент.

Ръцете му бяха около кръста ѝ и с леко движение той я бутна към вратата на къщата.

— Лека нощ, Аби.

— Лека... нощ — промълви смутено тя от празното антре.

Почти беше стигнала до екстаз, а някак я бяха отклонили. Някъде по пътя погрешно беше прочела знаците или пък не беше достатъчно опитна, за да ги изтълкува правилно.

Какво, за бога, ще прави с Уеб? Трябва да се съсредоточи върху дипломната си работа, а не върху него. Вместо да си пожелава да бъде с него, беше по-добре да помни за какво в последна сметка работи.

ПЕТА ГЛАВА

В широката кухня в Бристъл Хаус двадесетина души, сред които и няколко деца, стояха изправени на почтително разстояние от Аби и я наблюдаваха как приготвя свещи.

В голямото огнище над огъня върху кука висеше грамаден котел. Близо до едната стена върху облегалките на два стола бяха подпрени два пръта — там щяха да бъдат провесвани, за да изстиват, новоизлетите свещи.

Аби държеше една дървена пръчка с шест прикачени фитила, които се клатушкаха насам-натам.

— Фитилите са били изработвани от изпредени конопени или памучни влакна — обясняваше тя на групата, — които са били усуквани едно с друго и удвоявани с помощта на такава дървена пръчка, като клупът се е закрепвал в единия ѝ край. След това за здравина фитилите са били усуквани допълнително.

Тя бавно потопа фитилите в котела, където беше стопена лой, след което пак така бавно ги извади.

— Между отделните потапяния, свещите трябва да бъдат оставени да се втвърдят и изстинат. Ако обаче охлаждането стане много бързо, след това свещите ще са чупливи или ще се напукват. За да се приготви свещ с диаметър от около три сантиметра, са необходими многократни потапяния в лой.

Тя закрепил пръчката върху двата пръта, като я поставил напреки; взел друга с шест нови фитила и се върнал до котела, за да повтори операцията.

Една от жените в групата попита срамежливо:

— Защо тези свещи са зелени, не трябва ли да са бели?

Аби се усмихна.

— Стараем се всичко в демонстрациите да бъде автентично, но понастоящем е изключително трудно да се осигурява еленова или мечешка лой и затова ние използваме восъчна мирта.

— А и лойта от восъчната мирта мирише по-хубаво — добави Мерилин, която помагаше на Аби.

Няколко човека от групата се подсмихнаха доволно.

Аби продължи:

— Миртата се бере късно през есента и се разтопява във вряща вода. След това сместа се обезмаслява и от това масло се приготвя лоеният разтвор за свещите. Когато ни е необходима лой за демонстрации, просто разтопяваме отново вече втвърдилата се лой, вместо да чакаме края на септември за новата реколта мирта.

Аби не забеляза, че към слушателите ѝ се беше присъединил нов човек, който бе застанал в близост до задния вход. Уеб стоеше зад нея и можеше да вижда единствено гърба ѝ, и то само когато хората пред него се раздвижваха, но чуваше обясненията ѝ, сновейки между котела и столовете.

— При готвене домакините са пестели всяка капка мазнина, която и по-късно са използвали за свещи. Може би сте забелязали големите дъски под стойката за свещи — с тях са били улавяни, а след това отново претопявани, дори и най-малките количества оттекла се лой.

— Колко често се е налагало жените да приготвят свещи? — попита един мъж, който държеше дете в ръцете си.

— Обикновено запасите за зимата са били правени през есента. При нормални обстоятелства средно на ден са се приготвяли около двеста свещи. Зависело е от времето, от другите задължения на домакинята и от броя на децата, които помагат. Семействата са подчинявали режима си на икономията на свещи, като са ставали призори и са си лягали веднага след мръкване. — Тя се усмихва на мъжа, задал въпроса, и му подаде пръчката с фитилите. — Искате ли да се опитате да пригответе няколко свещи?

Човекът отстъпи.

— Не благодаря.

Когато направи крачка назад, Аби видя Уеб до вратата. Той отвърна на стреснатия ѝ поглед с мързелива усмивка и леко кимване. Тя замълча за части от секундата. Какво, по дяволите, прави тук? Тя се обърна към съпругата на мъжа и каза със сценичен шепот, така че всички да я чуят:

— Някои неща не се променят. И през осемнадесети век мъжете не са помагали на жените си.

Всички се засмяха, жените по-непринудено от мъжете, а Аби погледна към Уеб и улови мудната му и доволна усмивка.

Тя се обърна отново към групата и обяви:

— В магазина на музея — последната спирка от обиколката ни — можете да си купите свещи, изработени по начина, който току-що демонстрирах.

Тя се запъти към една врата, водеща към някаква вътрешна стая.

— Следващата стая, която ще видите, на съвременен език би могла да бъде наречена всекидневна.

Кухнята бавно започна да се изпразва от хора; останаха само Мерилин и Уеб. С чаровна усмивка Мерилин се приближи към него, посочи стойката с висящите свещи и заобяснява процедурата на приготвяне, в случай че той е изтървал нещо от демонстрацията.

Аби му хвърли един последен поглед и последва групата към всекидневната. Очевидно Уеб предпочиташе индивидуална обиколка на музея.

След час, предала групата на Бренда, която щеше да им покаже билковата плантация, кладенците и семейната гробница, Аби се връщаше към централната сграда.

Уеб беше седнал отпред на една пейка и я наблюдаваше как приближава по неокосената трева, а полата ѝ се полюляваше. Лек вятрец раздвижи буфаните на ризата ѝ и накъдри бялата ѝ престилка. Изглеждаше, сякаш бе излязла от някоя картина от осемнадесети век. Погълнат от тази гледка, Уеб почувства, че се пренася в далечната епоха.

Той самият се чувстваше някак по-примитивен в момента. Дружелюбната служителка в музея тъкмо беше изпуснала още няколко любопитни подробности за госпожица Абигейл Стаут, подробности, които, както обикновено, Аби беше сметнала за излишно да му съобщи.

Приближавайки малката горичка до централната сграда, Аби усети кожата си странно чувствителна. Погледът ѝ беше привлечен от човека, който седеше на пейката под една черна мирта. Зелената му риза се сливаше с листата и тъмночервените цветове на дървото, а белите му памучни панталони бяха силно контрастни. Преди да

срещне Уеб, Аби никога не би използвала думата красив, за да описва мъже. Независимо от дрехите и от мястото, той привличаше вниманието на хората.

Беше сам на пейката. След кратко колебание тя се приближи.

— Мерилин да не би да те изостави?

Той се плъзна по пейката, за да ѝ направи място да седне, и небрежно попита:

— Коя е Мерилин?

Аби остана права на около метър от него.

— Блондинката, която ти осигури индивидуална обиколка на музея.

— Пристигнаха нови хора и тя ги пое.

Не изглеждаше много разочарован.

— Хареса ли ти обиколката с нея?

— Научих много неща.

Аби имаше чувството, че нещо ѝ убягва. Уеб я гледаше с любопитство.

— Не знаех, че се интересуваш от проблемите на осемнадесети век — каза тя.

— Въпросите ми бяха отправени предимно към настоящето и Мерилин много ми помогна.

В гласа му прозвуча някаква скрита жлъч, която учуди Аби. Но сега нямаше време за догадки.

— Ако се интересуваш от настоящето, това място тук няма много да ти помогне.

Уеб стана и откъсна едно малко клонче от надвесилата се над пейката мирта. Спря се на един дъх разстояние от Аби и с пъстрите цветове докосна брадичката ѝ.

— Жените през осемнадесети век — попита той с дълбок глас — много ли са се различавали от днешните? Имало ли е тъй сложни, упорити и интригуващи като теб?

Пръстите ѝ стиснаха китката му, но той успя да удържи нейното съпротивление и ръката му остана до лицето ѝ. Другата му ръка отстрани нейната, пръстите им се впримчиха едни в други и той я придърпа към себе си. Нежните листенца на вейката тръгнаха надолу по шията ѝ; през широкото ѝ деколте Уеб видя как гърдите ѝ леко се повдигнаха.

Очите им се срещнаха и тя вече не можеше да откъсне поглед от него.

— Недей — каза дрезгаво тя.

— Какво недей? Да не те докосвам? Трябва. Да не ти задавам въпроси? Трябва. И ще задавам още много, щом те закарам вкъщи.

Аби имаше странното чувство, че се плъзга по наклонена повърхност, без да може да се закрепим за нещо. Бе изгубила контрол върху собствения си живот.

— Бренда ми обеща да ме закара до вкъщи.

Той повдигна ръката ѝ и постави цветовете на миртата върху дланта ѝ; след това затвори пръстите ѝ. Върна се до пейката и седна.

— Ще те чакам тук. Бренда знае, че ще те взема аз.

По пътя към централната сграда Аби си помисли, че беше необходимо да разговаря с него за началническия му тон. Бренда и Мерилин можеха да поемат леенето на свещи, тъй като имаше затишие, а Аби бе свободна да оправи документите — описа на входните такси и даренията за отдела по реставрация.

След като двете ѝ колежки си тръгнаха в пет часа, Аби излезе навън, за да открие Уеб. Той разговаряше с пазача, който се канеше да коси ливадата, тъй като музеят вече бе затворен за посетители.

Уеб я видя да се задава.

— Аби, аз съм направо поразен — каза той. — Електрическа сенокосачка в древната обител?

Том, пазачът, свали шапката си и избърса потта, избила по челото му.

— Казах му, че причината е, че вече нямаме пукната коза — отвърна той с широка усмивка.

— Не остана една-едничка, Том. — Тя срещна веселия поглед на Уеб и заобяснява: — Понякога Дружеството на историците трябва да прави компромиси. Не само че прибъгваме до употребата на електрически косачки, но сме поставили и противопожарни инсталации във всяко помещение, а и телефон в канцеларията. Опитваме се да се придържаме към фактите, без да се фанатизираме.

Том се изсмя, а Уеб взе ръката на Аби и я поведе навън.

— Ще трябва да направиш още един компромис, Аби — чака ни автомобил, а не впряг.

Като излезе от паркинга, вместо да завие наляво по пътя към къщата на Аби, той зави надясно.

— Къде отиваш? — попита тя. — Сгреси пътя.

— Трябва да се отбия в кантората. — Той ѝ хвърли кратък поглед. — Не се притеснявай. Ще си бъдеш вкъщи достатъчно рано, за да се приготиш за работа.

— Не съм на работа довчера — рече тя, като свали шапката си. — В събота вечер в хотела наемат струнен ансамбъл.

Този път погледът на Уеб се спря върху нея за малко по-дълго. Все пак имаше някакъв прогрес, помисли си той.

Този път Аби доброволно пожела да даде някаква информация, вместо да чака да ѝ я измъкват с ченгел от устата. Може би след неговия малък експеримент тя най-после ще отвори вратата с надпис „Личен състав“ и ще го пусне вътре.

— Направи ми една услуга — каза той.

След усмивката, която ѝ изпрати, Аби би направила всичко.

— Каква?

— Пусни си косата.

За един момент очите ѝ се заковаха върху неговите. Когато той отново се съсредоточи върху пътя, тя бавно започна да сваля фибите, които придържаха тежката ѝ коса на кок. Аби разклати глава, за да освободи косата си и настроението ѝ изведнъж се подобри, сякаш и то се почувства свободно. Усети някаква лекота и безгрижие, това отдавна не ѝ се беше случвало. Дори не се опита да го анализира. Отпусна се на кожената седалка и остави всичко на Уеб, без да се притеснява особено накъде отиват.

Планът на Уеб не включваше само една спирка. Първо спря на един голям паркинг, пъден с тъмносини камиони, всички с надписа „Строителна компания Хънтър“.

— Сега е мой ред да те развеждам — рече той и изключи двигателя.

Показа ѝ тежките съоръжения, паркирани зад склада, след това самия склад и многобройните строителни материали в него, административната част, кабинета на брат му и накрая — собствения си кабинет.

Посочи ѝ един от кожените столове пред бюрото му и я покани да седне.

— Трябва да подпиша няколко документа и след това ще те закарам.

Докато вниманието му бе погълнато от документите, Аби се огледа наоколо. Между библиотеката и една голяма наклонена чертожна дъска, за да запълнят мястото, в месингови саксии бяха поставени няколко растения с огромни листа. Под масата се виждаше полица с няколко проекта, свита на руло, а работното място отгоре бе осветено с луминесцентна светлина.

Шум от хартия накара Аби да се върне към Уеб. Той изучаваше някакъв лист, по челото му се бяха появили бръчки — беше съсредоточен. Стаята отива на характера му, заключи Аби. Представляваше кабинет на педантичен човек, който обича реда и професионализма.

На бюфета зад него в месингови рамки имаше няколко снимки. На едната от тях едър мъж, който много приличаше на Уеб, държеше в скута си дете. Две по-големи деца, момче и момиче, бяха седнали на пода пред него заедно с една хубава тъмнокоса жена. На друга снимка същият мъж и Уеб държаха по един край на наниз с риба. На трета бяха снимани двойка по-възрастни хора. Мъжът беше по-стар и приличаше на Уеб.

Аби отклони поглед от семейните фотографии и заизучава чертите на Уеб. Той беше силен човек, навярно със силни връзки със семейството си. Част от силата и увереността си трябва да е получил от обичта на тези хора от снимките.

Уеб надраска името си под последното писмо, което трябваше да разпише. Вдигна очи и видя сериозния поглед на Аби върху себе си. В дъното на очите ѝ имаше някаква странна, призрачна тъга и той се попита откъде ли може да идва тя.

— Готова ли си да вървим? — попита я. — Аз свърших.

Аби кимна и се изправи.

Скоро бяха отново в колата му и тя се опита да отгатне следващата им спирка. Най-малко от всичко очакваше да я заведе в китайски ресторант.

Той спря пред вратата във форма на пагода.

— Ще се върна след минута. В жабката има нещо, което ще ти прави компания, докато ме няма.

Тя го видя да се изгубва зад червената врата. После, изпълнена с любопитство, натисна копчето на жабката и извади оттам измачкан книжен пакет. Внимателно го разопакова и намери едно спящо мече в синьо-бяла карирана пижама — лежеше на тумбачето си, задничето му беше вирнато нагоре, а лапите му — свити под него. На едната му лапа висеше табелка с надпис „Кларънс“.

Когато Уеб се върна с препълнена найлонова торба с емблемата на ресторанта, Кларънс мирно дремеше в скута ѝ.

Той се мушна зад волана, остави торбата на задната седалка и погледна към скута ѝ.

— Виждам, че сте се запознали с Кларънс.

Тя се усмихна заядливо.

— В него има нещо, което ми напомня за теб.

— Така ли? — направи гримаса Уеб. — Може би ще съжалявам, когато чуя отговора, но все пак какво общо мога да имам с Кларънс? Нито съм космат, нито спя с пижама.

Тази вълнуваща информация почти накара Аби да забрави това, което щеше да казва.

— Не говоря за физическа прилика, макар че Кларънс също като теб има дълги клепки, които са много секси. — Тя не обърна внимание на прекъсвания му от кашлица смях. — А по-скоро за поведение.

— Поведение? Как може да имам поведение на едно мече, натъпкано с парцали, което на всичкото отгоре в момента спи, а аз съм съвсем буден.

Аби вдигна Кларънс.

— Погледни го. Той прави това, което му се иска. Спи. Дори и ние да искаме да е буден, той си спи.

Уеб я погледна така, сякаш беше гръмнала бутилка шампанско.

— Мисля, че тази малка смешна шапчица доста ти е стягала главата, Абигейл. В това, което казваш, няма никакъв смисъл.

— Напротив, има. Но ти не искаш да го видиш. Да опитаме по друг начин. Погледни мечето от твоето място. Ти си на шофьорската седалка, а аз те придружавам по пътя ти. Също като Кларънс и ти правиш каквото си пожелаеш.

— Не се ядосвай, Абигейл! — сгълча я Уеб и запали двигателя. — Не подхожда на една дама.

Ресторантът остана зад гърба им.

Аби му отправи най-свирепия поглед, на който беше способна, но това остана без последствия, тъй като Уеб си гледаше пътя. Тя кръстоса ръце и реши да мълчи. Беше му го казала — просто го придружаваше.

— Хайде, Аби, не се цупи. Ще имаме достатъчно време да си побъбрим докато опитваме гозбите на Му Гу Гай. Ще имаш възможност да изтъкваш недостатъците на поведението ми до насита. Потърпи още малко.

Търпението не беше сред нейните добродетели, но Аби все пак изтрая, докато стигнаха до къщата ѝ. Колата ѝ беше паркирана отпред. Всъщност като се изключат четирите лъскави нови гуми и пресният сияен лак, който беше скрил поизбелялата боя, наистина много приличаше на колата ѝ.

— Ключовете са на сенника до огледалото. — Това беше единствената реплика на Уеб, когато забеляза, че на път за къщата Аби наблюдаваше колата.

Докато отключваше вратата, тя се готвеше да му каже, че се налага да поговорят — трябва да знае какво му дължи за поправките на колата, — но той имаше друго предложение.

— Иди да си сложиш нещо в стил двадесети век, а аз ще разопаковам храната.

Да не повярваш, помисли си тя. Той продължаваше да ѝ нарежда, а тя продължаваше да го слуша. Трябва да се сложи край на това, да му скръцне със зъби... или нещо такова!

Когато се озова в спалнята, тя си каза, че няма да се облича елегантно само защото Уеб е в къщата и нарочно избра дрехите, в които винаги се чувстваше удобно — чифт дънки и един много широк памучен пуловер. Така и не се сети, че дънките подчертават ханша ѝ, а големият пуловер, беше направо предизвикателен за човек, който не бе безразличен какво има под него.

Щом Аби влезе в кухнята, върху масата бяха разположени огромно количество бели картонени съдчета с най-различни ориенталски ястия. Уеб търсваше в едно чекмедже.

— Какво търсиш? — попита тя.

— Не съм особено сръчен с клечките. Търся вилици.

Тя отвори друго чекмедже и извади две вилици и лъжици за сервиране. Уеб вече беше намерил чашите и беше сипал бяло вино.

Той пое лъжиците и започна да разпределя храната в чиниите.

След малко разбра, че за известно време тя не беше помръдвала и се спря; ръцете му се озоваха отново на кръста му.

— Да не би да смяташ да се храниш права?

— Очаквам да ме поканят да седна — отвърна тя с мнима благост.

С широка усмивка той издърпа един стол, приведе се и я целуна леко по носа.

— Толкова си сладка, като се надуваш. Изпъди твоя дракон за малко навън. Гладен съм.

Той е непоносим! Но тя също беше гладна, така че седна и започна да се храни. Някои от ястията по масата ѝ бяха непознати, но опита всички — не знаеше, че очите на Уеб я следят, блеснали от задоволство.

Накрая тя остави вилицата си в се облегна на стола.

— Нямам представа какво беше това, но е възхитително.

В празната ѝ чиния се появи курабийка с късмет.

— Всяка китайска трапеза е незавършена, ако човек не може да прочете съдбата си накрая.

Тя разчупи курабийката и извади малкото листче, което беше пхнато вътре. Прочете го наум: „Спестявай днес, за да си доволен утре“.

Е, не е съвсем далеч от истината. Беше се подготвяла дълго за нещо, което отдавна желаше. Какво ли ще си помисли Уеб, ако разбере защо пести от храна и се претрепва от работа? Не беше готова да чуе отговора му. Все още не. Не и преди да научи какво се крие зад заповедническия му маниер на общуване.

По негова молба тя прочете листчето на глас. Той не му обърна много внимание.

— Сегашните късмети не са като едновременните — каза отвратен. — Вече не можеш да прочетеш „Ще срещнете красив висок черноок мъж, който ще ви увлече така, че ще изгубите почва под краката си“.

Та то си беше истина — и за него, и за нея. Тя беше изгубила почва — той буквално ѝ строши краката. А и целувките му сериозно я бяха увлекли.

— Виж каква е твоята съдба — каза тя. — Може би ще е по-добра. Например някоя надарена блондинка...

— Защо всички си мислят, че си падам по блондинки?

— Не ги ли предпочиташ? — Тя си припомни, че онази вечер в хотела беше дошъл с блондинка.

Той се вгледа в променливия цвят на косата ѝ.

— Не е задължително. — Измъкна малкото рулце хартия от едната половина на курабийката и прочете на глас: „Ездачът обича най-много оня кон, който иска укротяване“. — Това не ми прилича да е от Конфуций.

— Който и да го е казал, смятам, че е вярно.

— Обичаш предизвикателствата?

— Съвсем очевидно — отвърна сухо той. — Щом си прекарвам времето с теб.

Тя се задави от смях.

— Аз не мога да бъда предизвикателство. Аз съм просто една обикновена жена, която сега ще разчисти тази бъркотия. — Бутна стола си назад и започна да събира празните кутии обратно в найлоновата торба.

Уеб остави двете чинии в мивката.

— Обикновена жена, която е толкова заета, че не ѝ остава време за такива дреболии като храна и сън. Предизвикателството за мен се крие в задачата да разбере защо искаш да бъдеш жената чудо.

Тя се завъртя покрай него, пусна водата и изстиска веро в мивката.

— Не се опитвам да бъда жената чудо. А просто да се справям.

— С часовете по история, писането на дипломната ти работа, задълженията ти като помощник-уредник на Бристъл Хаус и свиренето в хотела по пет вечери в седмицата „се справяш“ така, че не ти остава никакво свободно време.

С ръце в сапунената вода Аби застина за момент, а след това го погледна през рамо.

— Не съм единствената, която е заета.

Той се доближи към нея и се облегна върху кухненския плот.

— Мерилин ми каза доста неща по темата „Умната и трудолюбива Абигейл Стаут“. Очевидно ти е вярна почитателка.

— Задълженията ѝ включват беседи за Бристъл Хаус, а не за мен.

Той хвана кичур от косите ѝ и го уви около пръста си.

— Интересувах се повече от теб, отколкото от Бристъл Хаус. — Погледът му се плъзна от косата върху изпълнените ѝ с предпазливост зелени очи. — Не е лесна задача да те опознае човек. И затова не бива да изпускам никакви възможности, които ми се предоставят.

Тя не отвърна и той продължи:

— С какво друго се занимаваш, Аби? Да не би да пилотираш и реактивни самолети в събота и неделя?

Със сапунената си ръка тя отстрани пръстите му от косата си.

— Не е необходимо да ставаш гаден.

Той хвана насапунисаната ѝ ръка и я стисна здраво.

— Все още не съм станал гаден. — С бързо движение той я завъртя, като не обърна внимание, че при съпротивата ѝ ръката ѝ намокри гърдите му.

— Щях да стана гаден, ако за всичките ти други занимания бях чул от Мерилин, а не от теб. Защо, Аби? Защо е необходимо да разбирам толкова важни неща за теб по „случайност“ или от други хора? Получавам трошици, а искам и имам нужда от целия сладкиш. За бога, говори!

Силата на гнева му я порази. Освен че беше ядосан, той сякаш беше и обиден, че тя не му се доверява. А и се държеше така, като че ли имаше право да знае всичко за нея.

— Винаги ли искаш да знаеш биографиите на жените, които познаваш?

— Не — отвърна той тихо и гневът му се оттече нанякъде. — Само твоята. Затова те взех днес в кантората, за да видиш една важна страна от живота ми. Надявах се, че ако направя това, и ти ще се почувстваш по-свободна да споделиш нещо за своя.

Изразът му беше решителен. Тя не откъсваше поглед от него.

— Не мога да разбера защо за теб е толкова важно да знаеш всичко за мен.

— Може би това ще ти даде някакъв отговор. — Той сведе глава и я целуна леко и чувствено. Нежната топлина на устата ѝ пое устните му и той ѝ отвърна жадно, като сподави възторжената ѝ въздишка.

Уеб леко се отдръпна и сложи ръце върху хълбоците ѝ, за да може едновременно да е близо до нея, но телата им да са разделени.

— Когато те докосвам, мога да разчитам това, което ми отговаряш. Но не мога да чета мислите ти.

Целувката му беше отпъдила обичайната ѝ сдържаност.

— Не съм свикнала да говоря за себе си.

— Въобще или само с мъже?

— Въобще. — Полуусмивка озари лицето ѝ. — Не съм имала кой знае колко мъже.

— Предвид разписанието ти, никак не се изненадвам. Ако не си забелязала обаче, аз не се смущавам много от него.

— Забелязах.

— Ако между нас въобще ще има някаква връзка, трябва да знам поне основните неща за теб. Не е задължително да знам колко пъти дневно си миеш зъбите, но трябва да имам някаква представа как живееш.

— Каква точно връзка имаш предвид?

Той се приведе и бързо я целуна.

— Най-добрата възможна. — Пусна я и грабна една кърпа за съдове. — Тази, при която ти ще миеш, а аз ще бърша.

От нея на вълни се надигна гърлен смях, а очите ѝ заблестяха от удоволствие.

— Това може да означава всичко.

За първи път я чуваше наистина да се смее. Прииска му се да я чува по-често.

Беше подсушил две чаши и бършеше една чиния, когато тя каза:

— Не може да се твърди, че си аматьор — справяш се отлично с кърпата.

— Имам доста опит. Когато си изпросвам обяд или вечеря у брат ми, има само една неприятна подробност — поемеш дежурството с кърпата за чинии. А брат ми е от онзи тип готвачи, които не могат да сготвят нищо, ако преди това не са изцапали всички възможни тенджери и паници от кухненските шкафове. Те имат машина за чинии, но Брад все ми казва, че тя не работела.

— Брат ти ли готви у тях?

— Да, защото иска децата му да са живи и здрави. Елън готви ужасно.

Аби му връчи последната чиния.

— А ти обичаш ли да готвиш?

— Справям се някак — знам някои основни правила.

Той се запъти към всекидневната с две чаши и бутилка вино в ръка, а тя изцеди парцала, който стоеше под мокрите съдове. После го последва и седна до него на дивана с подвид под себе си крак. Той наля вино и ѝ подаде едната чаша.

Дали заради ястията, заради виното или заради компанията, Аби се почувства чудесно. Просто да седи и да не прави нищо — така, за разнообразие. Погледът ѝ се спря на ръката му, която държеше чашата с вино. Припомни си вълнението си от допира на тази ръка до кожата ѝ и ѝ се прииска да го преживее отново. Тялото ѝ почиваше, но въображението ѝ трескаво работеше.

— Кой е твоят специалитет, Аби?

Умът ѝ беше зает с други неща и внезапният въпрос я стресна; тя го погледна с неразбиране.

— Моля?

— Гозби. Говорим за готвене. — Забелязал леката руменина, която изби по страните ѝ, Уеб добави: — Поне... говорех за готвене. А сега се интересувам от това, за което ти си мислеше.

Хващайки се за по-сигурната тема, Аби отвърна:

— Благодарение на многото домове, в които съм израснала, мога да готвя почти всичко от италианската кухня, малко от мексиканската, а знам и четиридесет начина да приготвям хамбургери. Госпожа Романо настояваше всички момичета да умеят да отмерват подправките с дланите си и аз постоянно миришех на чесън. Госпожа Санчез ни учеше да правим тортили направо от нищо. В началото, когато се опитах да ги омеса плоски, както тя ги правеше, ставах като плочи за настилка.

— А четиридесетте начина за приготвяне на хамбургери?

— Това пък е от госпожа Рандъл. Освен че беше взела три чужди деца, тя самата имаше пет свои. Каймата за хамбургери беше най-евтино месо, което ядохме, така че тя изнамираше всевъзможни начини да ни го предложи. Когато си отидох от нея, не вкусих хамбургери около шест месеца.

— В колко такива семейства си била?

— Твърде много. — Тя завъртя чашата си и се загледа в отблясъците на жълтеникавата течност. — Никога не съм била това, което хората наричат „прекрасно дете“. Всъщност вярвам, че те са

смятали, че точната дума за мен е „непоправима“. Бунтувах се срещу обстоятелството, че живеях с хора, на които им се плаща, за да ме търпят.

На Уеб не му беше трудно да си представи Аби като малка — вирнала гордо брадичка, да се бори срещу един живот, в който е била зависима от милостинята на другите.

— Твоят дракон се е появил на доста крехка възраст — каза той.

В гласа му нямаше и следа от съжаление или съчувствие. Ала така ѝ беше по-лесно да говори за миналото си, отколкото бе очаквала.

— Предполагам, че станах независима от деня, в който ме изоставиха. След като разбрах, че няма да бъда осиновена, реших, че ще трябва да работя, за да получавам това, което искам.

Той остави чашата си и леко се раздвижи, като се обърна към нея, а ръката му остана върху облегалката на дивана.

— Това, което не разбирам, е защо не се е намерила някоя двойка любители на своенравни рижи момиченца, които просто да те грабнат и да те оставят при себе си.

Аби усети, че се усмихва — беше ѝ необичайно леко да говори за нещо, което навремето ѝ е било рана. Учуди се колко лесно каза на глас:

— Малко момиченце с разкривени зъби... Благодарение на един стоматолог, който ми взе цяло състояние, след няколко години, прекарани със скоби в устата, зъбите ми се оправиха.

Ръката му се отпусна върху рамото ѝ и го погали. Изведнъж тя го погледна, поразена от това колко много му беше казала.

— Но защо ти наприказвах всички тези неща?

Той плъзна ръката си около шията ѝ, а палецът му докосна чувствителното място под ухото ѝ.

— Защото знаеш, че искам да ги чуя.

Тя се опита да се отскубне от него, но той не я пусна.

— Направо закопнях за карамел и дъвка — каза той, — макар че преди устата ми да се напълни с метал, даже не ги и харесвах.

Очите ѝ се разшириха в почуда и тя погледна към устата му. Когато подредените му бели зъби се откриха, тя едва сдържа смеха си:

— Да не би и ти да си имал скоби?

Той кимна.

— Трябваше да се примиря или със скобите, или с прякора „Зъбатко“, който измисли брат ми и можеше да ми остане за цял живот. А той имаше страхотни зъби! За щастие около мен имаше и други четиринадесет-петнадесет годишни със сияйни усмивки като моята. Спомням си, че веднъж на някакъв училищен купон се опитах да целуна Марша Тиаболд и едва не си закачих скобите за нейните.

Аби се усмихна непринудено и отвърна на откровението му.

— Аз бях на двадесет и две. През първите шест месеца усвоих някаква много особена гримаса, която заместваше естествената ми усмивка. Постепенно обаче се върнах към нормалната си усмивка, защото разбрах, че плашех клиентите на ресторанта, в който свирех. И понеже със заплатата и бакшишите оттам изплащах тия проклетите скоби, не можех да си позволя да отблъсквам клиентелата. В университета имаше и по-необичайни гледки от моите скоби и постепенно преодолях постоянното си смущение.

Уеб я гледаше някак със страхопочитание. Баща му просто беше подписал един чек и Уеб беше получил скобите си, освен това университетските такси и на двамата сина бяха напълно осигурени. Как беше успяла Аби да постигне всичко това само с воля и решителност? Той трябваше да бъде благодарен на родителите си, че му бяха дали сигурност и образование. Аби не бе разчитала на никого, освен на себе си.

— Имаш ли някаква представа колко си изключителна, Аби?

— Не съм... — Дъхът ѝ спря. Ръката му се плъзна по шията и брадичката ѝ, докато палецът му спря върху долната ѝ устна. Езикът ѝ бързо навлажни устните ѝ, които внезапно се бяха оказали сухи, и случайно докосна палеца му.

Допирът на езика ѝ разпрати по тялото му искри от възбуда; погледът му се замъгли. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ и не ѝ позволиха да мръдне.

— Ти си изключителна, смела, а освен това и най-красивата жена, която познавам.

— Не е необходимо да ми приказваш подобни неща, Уеб — измърмори тя сериозно. — Знам коя съм и каква съм.

Устните му леко погалиха нейните.

— Ако мислиш, че греша — това означава, че нямаш и най-бегла представа за това коя си и каква си. — Той се дръпна назад и я

погледна отдалеч. — Грозното патенце се е превърнало в лебед, но ти си била твърде уморена или прекалено заета, за да го забележиш. А не забелязваш и това, че аз се интересувам от теб, от живота ти, от работата ти, от мислите и чувствата ти, от всичко, свързано с теб.

Ръцете му запълзяха от раменете към гърдите ѝ, а погледът му остана върху лицето ѝ.

— Не, не се дърпай, Аби. Искam само да ти покажа колко си красива... за мен.

Каквото и да бе търсил в очите ѝ, той очевидно вече беше го открил. Допря уста до нейната и остана доволен, когато устните ѝ се разтвориха. Целувката ставаше все по-дълбока и пръстите му се промъкнаха под пуловера ѝ.

Уеб ѝ помогна да седне върху пухкавите възглавници и почувства с наслада допира на гърдите ѝ върху своите. Когато започна да обхожда с устни нежната кожа на шията ѝ, името му прозвуча от устните ѝ като въздишка. Вълна от желание заля сетивата му и главата му се завъртя. Ръцете на Аби покриха широкия му и здрав гръден кош, раменете му, а след това заскитаха по силния му гръб. Дланите ѝ инстинктивно се свиха, когато неговите ръце се плъзнаха под хълбоците ѝ. Когато той я придърпа още по-близо, тя се разтърси от болезнено силна наслада. Пое въздух на пресекулки. Устните му поеа въздишката ѝ, а пръстите му продължаваха да милват меката ѝ плът. Опияняващото усещане на тялото ѝ под неговото стопяваше и малкото власт върху действията му, която му бе останала.

Внезапната мисъл за това го стресна. Какво, по дяволите, прави той? За бога, ще бъде грешка, ако продължи.

— Съжалявам, Аби — каза с пресипнал глас. — Нямах намерение да се увличам...

Седнал на ръба на дивана, той внимателно дръпна пуловера ѝ към кръста.

Аби не помръдна. Не можеше. Вгледа се в здраво стиснатите му устни, видя, че той напълно се владее и разбра погрешно отдръпването му. Какво беше сторила? — замисли се тя. Защо я отблъскваше?

Раздвижи се бързо; леко ѝ се гадеше от този внезапен скок от небето на земята. Сви колене към гърдите си и се спотаи в единия край на дивана. Повдигна глава и задържа погледа си върху Уеб. Гордостта ѝ искаше да скрие нещастieto и объркването ѝ.

— Игричките със сираци имат поне едно предимство — че няма опасност отнякъде да се появи баща с пушка в ръка.

Уеб стисна зъби.

— Това не бяха игрички — отвърна напористо той. — Звучи така, сякаш е някакво евтино прелъстяване.

Тези дискусии само щяха да сложат още сол в раната. Тя искаше да свършат и да остане сама, за да се опита да излекува раната, която ѝ бе нанесъл.

— Както и да го наричаш, всичко приключи. Не се е случило нищо, да го забравим.

На Уеб му се прииска да можеше да прочете мислите ѝ. Нещо го безпокоеше в начина, по който тя приемаше всичко това.

Той се пресегна към нея, но тя бързо се изсули от дивана.

— На твоє място бих се въздържала от китайска храна, изглежда, че ти влияе възбуждащо.

Тя беше на метър-два от него; бе кръстосала ръце отбранително. Ъгълът, под който горделиво се беше вирнала брадичката ѝ, му подсказваше, че трябва да се оттегли, но той не искаше да оставя нещата така. Беше се справил зле със ситуацията. Знаеше го. Не беше време да ѝ обяснява. Не и докато тялото му копнееше за нейното. Ако я докоснеше отново, можеше още да усложни нещата.

— Добре, Аби — каза той уморено. — Ще си вървя. Ела да ме изпратиш до вратата.

Аби премигна. Не беше очаквала това.

На вратата той се поколеба. Погледна я в очите и ѝ каза:

— Не беше китайската храна, Аби. Причината беше ти.

Устните му леко докоснаха нейните.

— Надявам се да спиш по-добре от мен — измърмори той. — Заключение се добре.

Преди секунда беше тук и вече го нямаше. Аби механично затвори вратата — мислите ѝ бяха не по-малко объркани и блуждаещи от изоставеното ѝ тяло. Знаейки, че няма да може да заспи веднага, тя измъкна книгите, като смяташе да направи няколко справки във връзка с дипломната работа. След малко обаче затвори книгата в ръцете си.

Нямаше смисъл. Единственото нещо, за което можеше да мисли, беше Уеб Хънтър. Да върви по дяволите! Тя внимателно беше планирала всеки час, всеки ден, всеки долар, който спестяваше или

харчеше. В плановете ѝ нямаше превантивни мерки срещу непоносими мъже, който да я карат да забравя всичко останало.

Главният проблем беше в това, че тя нямаше представа защо той продължава да идва, да я целува и да ѝ разбърква главата, когато тя всъщност трябва да мисли трезво. Нямаше представа какво мисли или чувства той към нея и ѝ беше невъзможно дори да се догажда.

Изборът ѝ се свеждаше до това да продължи да живее така, както бе живяла, преди Уеб да се натресе в живота ѝ, или да приеме онова, което той искаше да ѝ даде. Обяснението, че идва да я вижда от някакво донкихотовско чувство на вина или съжалеше, вече не бе достатъчно. Да не би тя наистина да бе предизвикателство за него, „конят, който трябва да бъде укротен“?

Мина доста време, докато успя да заспи.

ШЕСТА ГЛАВА

Кларънс и другите мечета по тоалетката бяха първите неща, което Аби видя, когато отвори очи. Намръщи се при спомена за Уеб, претърколи се по корем и удари възглавницата с юмрук. После се зави презглава, за да не вижда светлината на ранното утро, която идваше през отворения прозорец.

Не след дълго въздъхна и отметна завивките. Погледна към часовника върху нощното шкафче — пет и половина.

Изстена. Единствената ѝ свободна сутрин, а ето че не можеше да спи повече. Не беше честно. Искаше да спи, имаше нужда от сън. Няколкото допълнителни часа сън в неделя я държаха след това цяла седмица.

Тя освободи краката си от заплелите се в тях завивки, изправи се до леглото и се загледа в бъркотията от чаршафи и одеяла, сигурно доказателство за неспокойна нощ. Безсънието не бе ѝ донесло отговор на нито един въпрос. И макар че внимателно прехвърли всичко, изречено между нея и Уеб, развоят на вечерта оставаше все тъй неясен. Далеч по-добре щеше да е, ако бе поспала. За съжаление обаче не успя да пропъди мислите си.

Реши, вместо да си губи времето, да се захване с дипломната си работа. Сега осемнадесети век ѝ се струваше далеч по-ясен от настоящето. Трябва да се върне отново към целта си. Единственият път към нея минаваше през завършването на дипломната работа и получаването на магистърска степен. Това е последната стъпка, която трябва да направи, и вече ще има човек, който да бъде само неин, дете, на което ще отдаде цялата си любов.

В седем часа, когато входният звънец иззвъня, тя бе все още по нощница. Реши да не му обръща внимание. Моди винаги чука на задната врата, а друг тя не очакваше, още по-малко в този час на деня.

Човекът отвън се отказа от звънеца и започна да чука по вратата.

Аби хвърли химикала си на масата, бутна стола назад и стана. Ще разкара това ранно пиле и ще може да посвети цял ден на

изследването си по история.

Погледна през шпионката да види кой е, но видя само част от стара шапка, по чиято лента бяха закачени многобройни кукички и различни видове пластмасова стръв за риба. Какво е това, по дяволите? Грабна дъждобрана от килера до коридора и го навлече, за да прикрие късата си нощница.

Аби внимателно отвори вратата. Едни огромен мечок задръстваше рамката, на главата си имаше измачкана рибарска шапка, а в едната си лапа стискаше въдица. На врата му висеше табела: „Айде за риба, а?“.

Мъжка ръка прикрепяше мечока в изправено положение. Погледът на Аби проследи ръката нагоре към рамото, после се плъзна по светлокафявата рибарска жилетка и накрая стигна до веселите сиви очи.

Уеб изучаваше комбинацията от дъждобран и боси крака.

— Ще вали ли?

Аби затвори устата си, която бе зяпнала още при вида на мечока.

— Метнах каквото ми попадна — рече объркано, — за да отворя вратата. А ти и... — тя посочи към играчката — ... и то какво правите тук?

Изразът върху лицето на Уеб беше особен.

— Какво си облякла под дъждобрана?

Тя му хвърли леден поглед и отвърна троснато:

— Каквото трябва.

Уеб се укори, че вместо да я убеди да прекара деня с него, се бе впуснал в догадки за оскъдното ѝ облекло под дъждобрана.

— Аз и този господин отиваме за риба — успя да каже най-сетне той. — Помислихме си, че ще искаш да ни придружиш.

Устните ѝ потрепнаха, направи усилие да не се засмее.

— „Този господин“?

Повече не можеше да се удържи. Смехът ѝ се разнесе из въздуха за най-голямо удоволствие на Уеб.

— Ти не си добре. Луд за освидетелстване! По-добре я ти, и... „господинът“ да влезете вътре, преди съседите да са извикали онези с усмирительните ризници.

От верандата мечокът беше пренесен в къщата и настанен на един стол в кухнята.

— Моди вече знае за него — каза Уеб, сочейки мечока рибар. — Бяхме заедно, когато го купих.

Нозете на Аби се подкосиха.

— Моди е идвала с теб, за да купувате мечока! Говориш за моята съседка, нали?

Уеб се подпря на страничната облегалка на дивана, като не откъсваше поглед от стола, върху който тя се бе строполила, и небрежно праметна един върху друг обутите си в дънки крака.

— Купихме мечока, след като обядвахме. — Той се усмихна широко в отговор на слияната физиономия на Аби. — Моди страхотно се повесели, докато избра една пухкава топчеста гъска, която да подари на Айра. Като малък Айра явно е имал някаква любима гъска и Моди искаше да му подари нещо, което да му напомня за нея.

Аби се чувстваше едновременно развеселена и ужасена от Уеб. Тя вдигна ръка.

— Чакай малко, задръж! Едно по едно. — Пое дълбоко дъх, за да се овладее, и попита: — Ти си поканил Моди на обяд?

— Вчера, преди да дойда в Бристъл Хаус.

— Защо пък си тръгнал да каниш Моди на обяд?

— За да мога да почерпя още информация за теб. Тя не ми каза, че си свободна в събота вечер, но поне се надяваше, че е била права за днес. Аз и мечокът искаме да те вземем с нас за риба.

Аби оправи реверите на дъждобрана си; почувства се някак глупаво в него. Но поне докато се занимаваше с реверите, имаше време да обмисли предложението. Накрая каза:

— След снощи...

Изведнъж Уеб се оказа пред нея и я хвана за раменете.

— Държах се невероятно тромаво снощи, Аби. Чак вкъщи ми дойде наум, че вероятно си изтълкувала отдръпването ми погрешно. — Той повдигна главата ѝ с ръка. — Спрях не защото не те желяех, а тъкмо обратното.

— Тогава защо спря? — попита тя тихо.

— Аби — отвърна той, — какво се опитваш да ми намекнеш?

— Че вече съм голямо момиче. Знаех какво ще се случи, ако беше продължил да ме целуваш.

— Да не би да искаш да кажеш, че и ти си го искала?

Е, тъй и тъй беше стигнала дотук, по-добре да продължи.

— Мислех, че това е съвсем очевидно.

— Госпожице Аби — провлече Уеб, — вече съм открил, че в твоя случай нещата никога не са очевидни. Единственият възможен вариант за мен е методът на пробите и грешките.

— И сега какво ще правим?

Ръцете му се плъзнаха по реверите на дъждобрана ѝ.

— Отиваме за риба. Но ще трябва да захвърлиш дъждобрана. Прогнозата предвижда слънчево време и нито капка дъжд.

— Ама ти сериозно ли?

— За риболова ли? Абсолютно сериозно!

Раздвоена между това, което трябваше да прави, и това, което ѝ се искаше да направи, тя каза колебливо:

— Тъкмо се бях захванала с дипломната си работа.

— Моят сигурен източник на информация от съседната къща твърди, че ти рядко отделяш време за почивка и развлечения, ако въобще го правиш. Явно прекаляваш. Ако Аби работи все така, без да си играе, ще се превърне в едно мрачно момиче.

— Тъпо.

— Какво?

— Аби ще се превърне в едно тъпо момиче.

— Не и тъпо. Ти си всичко друго, но не и тъпа, Аби. — Той я побутна леко към спалнята. — Иди да се преоблечеш и се опитай да изнамериш отнякъде един бански костюм.

Тя се възпротиви.

— Но аз никога не съм ходила за риба.

Той я изгледа ужасен, сетне каза решително:

— Е, трябва да попълним тази празнина в образованието ти. За твоя радост, разполагаш с опитен инструктор, който ще ти дава необходимите напътствия. Хайде, раздвижи се!

Тя се раздвижи. Обу си къси панталони и сложи плетена червена блузка; обзе я радостно предчувствие. Причината не бе в рибата, а във възможността да прекара един цял ден с Уеб. Животът я бе научил да не изпуска добрите моменти, за да не би те да не се появят никога повече. Ще се възползва от този ден. Ще може да си спомня за него, когато Уеб вече не е с нея.

Наложил се да изоставят мечока. Кабината на малкия камион, с който Уеб бе дошъл, не бе достатъчна да побере двама души и един

възпълен мечок. По пътя към планината Уеб обясни, че е взел камиона, защото теренът изисквал превозно средство със здрави колела и гуми. Аби разбра какво е имал предвид, когато завиха по едно тясно и неравно пътче, което едва побираше камиончето. Клони удряха прозорците и драскаха вратите, а вътре те двамата подскачаха нагоре-надолу. След няколко завоя Уеб спря до една дървена къщичка, която се гушеше сред високи борове.

През предното стъкло Аби се взря в хвърлящото отблясък езеро само на стотина метра от къщичката. По тъмносинята му повърхност плуваше дървен сал. Нямаше и следа от други постройки, а единственото кейче, което стърчеше от брега, беше това пред къщичката на Уеб. Сякаш светът бе останал някъде зад тях.

Уеб отвори вратата ѝ. Тя с нежелание откъсна поглед от езерото и погледна доволните очи на мъжа.

— Много е красиво! — възкликна; гласът ѝ преливаше от възторг.

— Радвам се, че ти харесва. Надявах се да бъде така.

— Струваше си да преминем през онзи разбит път, за да стигнем дотук. Защо не докараш някоя от машините за нивелиране, които видях в склада на фирмата ти, и не изравниш този път?

Уеб започна да разтоварва от багажника различни кутии и принадлежности.

— Ако докарам машините и разчистя пътя както трябва, хората, които минават покрай разклона, може да започнат да се изкушават и да кривват по него, за да видят къде води. А така си осигурявам спокойствие и лична свобода.

Той ѝ връчи няколко въдици.

— Ето, отнеси тези, аз ще взема останалото. Внимавай с тази кукичка.

Предупреждението му закъсня. Аби изскимтя, а той хвърли кутията с принадлежностите и аптечката чантичка на земята и ѝ се притече на помощ.

Начинът, по който Уеб сръчно извади кукичката от дланта ѝ, я накара да си помисли, че е правил това и преди. Когато свърши, той спокойно се наведе и вдигна аптечката и кутията.

— Ей богу, риболовът си е страхотно приятна работа! — рече тя весело и изгледа боязливо аптеката, която Уеб тъкмо прибавяше към

другия багаж. Аби не пожела да се занимава с възможностите, при които би могло да се наложи използването ѝ, и започна да изучава другите неща от багажа.

— Какво има в тези кутия от стиропор, с дупките върху капака?
— попита тя.

— Червеи.

За щастие Уеб вече се бе запътил към вратата на къщичката и не видя физиономията, която направи Аби. Тя го последва на почтено разстояние от кутиите. Той остави всички принадлежности в къщичката и се върна да я посрещне на вратата. Взе въдиците от нея и ги облегна на външната стена.

— Преди да изкараме лодката, ще ти покажа набързо къщичката си.

Още щом влезе вътре, Аби моментално забрави и за кукичките, и за червеите, и за разходката с лодка. Отвътре стените бяха досущ като отвън — изградени от стволове, между които цепнатините бяха запушени с някакъв бял материал. В голямата стая почти целият под беше покрит с плетен килим, а наоколо имаше една дървена кушетка и два стола с възглавници на карета. Каменна камина заемаше почти цяла стена, а до нея беше направено място за дърва във формата на малка пещера. В дъното се намираше кухничката. Към мивката бе инсталирана ръчна водна помпа, а до задния вход се мъдреше стара печка с дърва.

Уеб я поведе обратно към дневната и ѝ посочи едно въже, повесено някъде от високия таван.

— Въжето издърпва сгъваема стълба, която води към спалнята, но аз още не съм я довършил. Засега спя в спален чувал до камината.

Вместо да погледне към тавана, тя се обърна към него.

— Ти ли си построил всичко това?

— Строя го — поправи я той. — То някак върви от само себе си. Всеки път, когато си помисля, че е готово, ми хрумва нова идея. — Той ѝ се усмихна, а в очите му блесна игрив пламък. — Да вземем например спалнята. Ето, изведнъж страхотно ми се прищя да я довърша.

Тя не пропусна да забележи усмивката върху чувствените му устни.

— Спи ли ти се? — подразни го.

— Не... не точно. — Той дълго и упорито задържа погледа си върху нея; игривостта изчезна от лицето му. „Всеки път, щом я погледна — помисли си той, — я пожелавам.“ Когато и да беше с нея, жаждата му да я има ставаше все по-силна. Той изтика желанието си някъде в покрайнините на съзнанието си и се усмихна.

— Да вървим за риба.

Не след дълго Уеб успя да отвърже алуминиевата лодка. Той настани Аби и натовари рибарските принадлежности, а после се отблъсна от брега. Остави мотора да работи, докато изминат известно разстояние, а след това го спря и пусна котва. Показа на Аби как да нанизва стръвта на кукичката, скоро тя успя да преодолее погнусата от допира на червеите и започна да се забавлява. Всъщност с напредването на деня тя ловеше все повече и повече риба, а опитният инструктор изоставаше. Уеб прие това, без да се разстрои, а накрая се облегна върху мотора и започна да наблюдава лицето ѝ, оживяващо се при всяка уловена риба, която извиваше опашка във въздуха и падаше в лодката.

Когато наближи пладне, той предложи да се върнат на брега. Имаше предостатъчно риба за обяд. Като чу предложението, Аби разбра колко бе гладна. От свежия въздух, слънцето и физическото натоварване беше изгладняла като вълк.

Стигнаха на брега и Уеб я заведе до едно разчистено място. Около плитка дупка бяха наредени камъни, там той накладе огън. След като изчисти рибата, Уеб постави върху камъните телена скара, а върху нея — тигана. За Аби не остана друго, освен да постели одеялото и да подреди чиниите, сребърните прибори, една кутия с купешка картофена салата и няколкото пакета с чипс, които Уеб бе донесъл.

Тя седна и се загледа в него. Когато той коленичи до огъня, не пропусна да забележи стегнатите мускули по бедрата му. Беше си съблякъл жилетката и бе навил ръкавите на работната си риза. „Отиват му дрехите за излет“ — помисли си момичето. Вятърът, който шумеше между боровете, рошеше косата му. Тук той изглеждаше като у дома си, в хармония със себе си и с околността.

Начинът, по който бързо и ловко стъкми огъня и се захвана с приготвянето на обяда, говореше, че не му е за първи път.

— Ти ме излъга — каза тя изведнъж.

Той я изгледа с изненада.

— Излъгал ли съм те? Кога?

— Когато ми каза, че не можеш да готвиш много неща. А ето че се оправяш чудесно с тази риба.

Той отново заобръща цвъртящите парчета.

— Казах ти, че зная някои основни правила. Няма по-лесно от това да готвиш на открит огън. Трябваше да се захванеш с пърженето, защото ти я налови. Сигурна ли си, че никога не си ловила риба преди?

— Съвсем. — Тя захруска парче чипс. — Но трябва да ти призная нещо. — Той отново повдигна глава. — Смятах, че риболова няма да ми хареса, особено като извади тия гърчещи се червеи.

— А сега?

— Беше страхотно. И не е така трудно, както очаквах.

— Изглежда, имаш талант за лов на риба — каза Уеб.

— Късметът на новака. А и учителят ми е добър.

Той се усмихна топло.

— Моя милост ти благодари.

Когато рибата беше готова, Уеб я струпа в голяма метална чиния на бели и сини шарки и я поднесе върху одеялата. Отсипа няколко златистокафяви рибки в металната ѝ чиния, подаде ѝ я, а след това сервира и за себе си.

— Надявах се — каза ѝ, сядайки по турски — да те впечатля с риболовните си успехи, но накрая стана така, че аз бях впечатлен. Явно ще трябва да измисля друг хитър план.

— Защо е необходимо да ме впечатляваш?

— Защото с теб правя грешка след грешка. Не разбирам какво става. Обикновено аз съм този, който знае отговорите на всички въпроси, всезнайкото. А с теб... Ту ти изпотрошавам краката, ту все ти се разпореждам, карам те да правиш това и онова. Смятах, че като те доведа тук, ще мога да те впечатля с уменията си.

— И успя — И то повече, отколкото той си мислеше. Усещането за ранимост в желанието му да ѝ покаже непознати страни от себе си беше вълнуващо. — Да построиш сам-самичък, със собствените си ръце всичко това е направо впечатляващо. Да пожелаеш да имаш къщичка на толкова красиво място и да искаш да го запазиш само за себе си е не по-малко впечатляващо.

— Не е задължително да имам това място само за себе си. Просто съм придирчив към тези, които каня тук.

— Аз съм изключение значи?

Той се изсмя.

— В това няма съмнение. Единственият друг човек, който е идвал тук, е брат ми. Дойде една неделя да ми помогне да поставим гредите на покрива.

— На брат ти не му ли се прииска да доведе и семейството си?

— Представата на Елън за къмпинг се изчерпва със стая в някой мотел. Всъщност, като си помисля, това е представата за излет и на Брад. — Той хвърли празната си чиния върху одеялото. — Уловът ви е много вкусен, госпожице Аби.

— Вашата рецепта е чудеса, господин Уеб.

Той изведнъж смени тона:

— Какво ще кажеш да скачим люлката?

— Люлка? — повтори тя отнесено. А после малко по-съсредоточено попита: — Забелязваш ли колко често скачаш от тема на тема?

— Извинявай — засмя се той. — Винаги съм предпочитал прекия път пред заобикалките. — Той протегна крака и се изправи. Тръгна към камиона и допълни през рамо: — Ще свикнеш с това.

Може би, помисли си тя. Ако... но не, днес нямаше да мисли за друго. Събра остатъците от обяда и отдели чиниите и приборите на една страна. Тъкмо беше събрала боклуците в една кутия и бе сгънала одеялото, когато Уеб се зададе с купчина плетени въжета в ръце.

Докато той бе в къщичката за чук и пирони, тя отиде да измие съдовете в езерото. Можеше да го направи и в кухнята, но при този въздух и това слънце не ѝ се влизаше вътре.

На връщане до нея долетяха слова, които обикновено могат да се чуят из мъжките съблекални на спортните зали. Изкачи се по стръмното и видя Уеб, който между две стари дървета се бореше с оплетените въжета и ругаеше.

— Да не би да си изгубил упътването? — попита тя меко.

— Много смешно! Хвани този край, мисля, че трябва да го проверим от тук.

Аби коленичи и изпълни това, което ѝ казаха.

— Сега задръж така, а аз ще се опитам да прекарам този край между другите два.

Единственото нещо, което се промени, бе, че и Аби се оплете също тъй здраво като Уеб. По някакъв начин тя се намери в скута му, здраво привързана към гърдите му.

Повече не можеше да сдържи смеха си. Започна да се кикоти, а след това да се смее от сърце на положението, в което бяха изпаднали. След малко се включи и Уеб. Така се смяха, че изгубиха равновесие и се строполиха: Уеб — на земята, Аби — върху него. Ръцете му бяха около кръста ѝ, въжетата бяха оплели двамата в едно цяло.

Погледите им се срещнаха и задържаха един върху друг; смехът им постепенно замря. Близостта на телата им имаше несъмнено въздействие върху Уеб. Аби също не беше безразлична към напрежението, което пулсираше между двамата. Хипнотизирана от мътния блясък в очите му, тя бавно наведе глава и улови устните му със своите. Това беше първият път, когато инициативата поемаше тя — и двамата бяха очаровани. Целувката ѝ отначало бе колеблива, но неговите устни се раздвижиха и я окуражиха да продължи.

При всяко нейно неспокойно движение голите ѝ крака се триеха в дънките му. Когато чу, че Уеб стене от щастие, тя усети някакъв особен триумф. Стори ѝ се невероятно, че беше успяла да го накара да откликне на ласките ѝ.

Скоро в мислите ѝ се прокрадна частица здрав разум и тя се засрами от агресивността си. Откъсна устни от неговите и зарови лице до главата му.

Гласът му прозвуча меко сред косите ѝ:

— Колкото и да ми е неприятно, трябва да се измъкнем от тези въжета. — Усмихна се. — Освен ако не искаш да ме целунеш пак.

Тя повдигна глава, но не го погледна.

— Не постигнахме кой знае какъв успех — каза, имайки предвид плетеницата от въжета, а не целувката.

— Зависи какво наричаш успех. — Той замълча, а след това със странен тон измърмори името ѝ. Внезапната промяна я озадачи и тя погледна към него.

— Какво има?

— Обещавах ли, че няма да се ядосаш?

— За какво?

— Няма да ти кажа, докато не обещаеш да не изпадаш в настроения и да не сипеш огън и жулел навред.

— Добре, обещавам.

Той се усмихна, раздвижи пръсти в няколко посоки и въжетата се отплетоха.

Аби се търкали настрани и скочи на крака.

— Ти... Значи сме можели да се освободим по всяко време! Какво си мислиш, че съм хваната от гората ли?

— Аби, виж какво, ти обеща да не беснееш — каза той спокойно и седна.

— Е, добре, заведи дело. Това си беше чист хитряшки номер. Не мога да повярвам, че си ни овързал ей така, нарочно.

Той се изправи, държейки единия край на въжето.

— Не беше съвсем така. В началото въжетата се оплетоха сами, а после, тъкмо бях на път да ги развържа, и ти се озова в скута ми. След това вече нямах основания да бързам да охлабя онова, което ни свързваше.

Гневът ѝ угасна и тя призна, че всъщност нямаше от какво да се оплаква. И тя се бе забавлявала.

— Твоята коварност пак се проявява.

Докато връзваше въжето за едно от дърветата, Уеб кимна в знак на съгласие.

— От време на време се оказва полезна. — Вдигна другия край на въжето и го завърза здраво за второто дърво. Хамакът леко се полюшна на около метър от земята. Уеб отстъпи и ѝ направи знак да го опита.

— А, не, не искам — отказа тя. — Хамакът си е твоя идея.

— Първо дамите, моля — настоя Уеб.

Очите ѝ се свиха подозрително.

— Ако се срути обаче, бих предпочела ти да си в него. Освен това след последния фокус вече не ти се доверявам.

— Не, аз се възползвах от ситуацията — отвърна той нежно. — Не че се оплаквам... — Подсмихва се на избилата по страните ѝ червенина, взе ръката ѝ и я побутна към хамака. — Ще го опитаме заедно.

Преди да успее да се възпротиви, тя усети, че две здрави ръце я хващат през кръста и я отделят от земята, а после се намери в средата на люлката. Хамакът се люшна встрани и Аби се вкопчи здраво във въжетата.

Прехвърляйки единия си крак по ширината на хамака, той внимателно я притегли към себе си, вдигна и другия си крак и възседна люлката.

— Дотук добре.

Смъртно уплашена, Аби сграбчи ризата му и остана така, докато се люшкаха напред-назад, а възетата проскърцаха.

— Продават ли и хапчета против морска болест заедно с това чудо? — попита тя.

Той се изсмя и я прегърна с една ръка.

— След малко ще се успокои. Стой мирно!

Уеб лежеше по гръб, а тя — встрани до него, с ръка, праметната през кръста му. Дори последните му нощи да бяха безсънни като нейните, той се съмняваше, че ще може да заспи, докато тя е в ръцете му. Искаше да прави любов с Аби в продължение на часове, да утоли най-накрая тази своя завладяваща жажда.

Не знаеше колко още ще може да потиска копнежа си. Мъжкият самоконтрол все пак е ограничен, особено когато жените откликват като Аби.

Час по-късно тя усети нежни целувки около устните си. Без да отваря очи, затърси устните на Уеб. Езикът му се плъзна към меката ѝ уста и сетивата ѝ се събудиха. Мъжкият му мирис се смесваше с аромата на боровите. Какъв чудесен начин да се събудиш! — помисли си тя. Или може би само сънуваше. Не, все пак това не беше сън. Топлата ръка, която я галеше, бе съвсем истинска.

Уеб усети силен прилив на желание, някакво опияняващо удоволствие, което се разли по жилите му. Намерението му бе внимателно да разбуди Аби с една целувка, но моменталната ѝ реакция го насърчи да продължи. Той изведнъж забрави къде се намираха и се обърна на една страна. Хамакът се люшна застрашително.

Уеб вдигна глава и погледна зелените ѝ очи.

— Тоя проклет хамак трябва да се продава с инструкции, които да предупреждават, че правенето на любов в него може да бъде опасно за здравето на собствениците.

— Ние това ли се каним да правим? — попита малко срамежливо тя.

— А, не, просто така ми мина през ума — отвърна той с нотки на сух хумор в гласа. — Всъщност аз много често си представям как

правя любов с теб. И макар че вече съм нетърпелив да превърна мечтите си в реалност, никога — и в най-вихрените си фантазии — не съм си въобразявал, че това може да стане в хамак.

Аби се усмихна закачливо:

— А аз си мислех, че точно в това отношение ти ще бъдеш този, който ще търси предизвикателството.

— Предизвикателствата са едно, а акробатическите номера — съвсем друго.

Тя се изсмя.

— Не виждам нито знаци „Изход“, нито парашути. Как ще слезем от това чудо?

— Ето така. — Той я взе на ръце, провеси крака, скочи с лекота и двамата се намериха на земята.

Ръцете ѝ се бяха увили около врата му.

— Ти си моят герой — рече Аби. — Сега можеш да ме пуснеш. Вече сме на твърда почва.

Той се замисли.

— Тъкмо се чудех.

— За какво? Съвсем лесно е. Първо ми пусни краката...

— Колебая се...

— Ти си най-влудяващият човек, когото познавам. — Тя скръсти ръце на гърдите си и се опита да си придаде възможно най-строг вид. — Настоявам да ме пуснеш!

— Слушам, госпожо. — Той се подчини с дяволита усмивка. Когато тя се изправи до него, я попита: — Тук ли предпочиташ да се съблечеш или в къщичката?

— Моля?

Той се засмя.

— Колко си интересна, Аби. Все пак ако държиш дрехите ти да останат сухи, трябва да ги свалиш преди плуване. С бански си отдолу, нали?

Без да отговаря, сякаш беше чела наръчника „Как да бъдем предизвикателни“, тя се отправи към брега на езерото. Загледана във водата, свали плетената си блузка, а после и панталоните си и ги остави върху топлия пясък. Банският ѝ костюм бе чудесен. Беше в две части, достатъчно големи, за да не изглежда неблагоприятно разголена, но въпреки това се почувства някак уязвима и изложена на показ.

Направи няколко стъпки, след това се гмурна под вода и се подаде, вече навътре в езерото.

Тя обърна глава, но Уеб остана неподвижен, докато не се увери, че го гледа. Тогава той бавно започна да се съблича. Това, че се събличаше пред погледа ѝ сега, бе изключително вълнуващо, почти толкова, колкото когато той я наблюдаваше преди малко.

Този ден бе предвиден за трупане на спомени, но тя се съмняваше дали по-късно паметта ѝ ще може да възстанови съвсем точно гледката, която представляваше Уеб — слънцето блестеше по загорялата му кожа и подчертаваше мускулестите му гърди. Беше сложен великолепно, поразителен пример за мъжественост.

Тя се отправи към сала. Надигна се и седна на края му, а краката ѝ останаха във водата.

Не след дълго само с няколко мощни маха Уеб се озова до сала. Хвана се за ръба и я погледна.

— Може би не си се научила да ловиш риба добре — каза той, — но затова пък умееш да демонстрираш страхотен стил на плуване, докато някой мъж си сваля панталоните.

И той понечи да се надигне, но тя го спря.

— Не излизай от водата — каза Аби настоятелно.

Той замълча и ѝ хвърли кос поглед.

— Защо пък не?

— Може да прозвуча като някоя монахиня, но... имаш ли бански на себе си?

Той се усмихна дяволито.

— Ако не беше се втурнала тъй бясно да плуваш, сега щеше да знаеш отговора на този въпрос.

— И все пак?

— Какво значение толкова има дали съм с бански или не? Това е частен плаж. Никой никога не идва тук.

— Винаги може да се случи. Ще се зададе някоя сладка възрастна дама, размахала гребла над кануто си, и като те види в пълно снаряжение, ще получи сърдечен удар.

— Не и ако е като Моди. Твоята сладка съседка просто ще ми каже да внимавам да не изгоря на слънцето и ще отмине.

Аби трябваше да приеме аргумента и да признае, че Моди бе относително устойчива на шокове. Проблемът бе, че тя самата не е.

Уеб наблюдаваше как по изразителното ѝ лице пробягваха различни емоции. Слънцето блестеше по мократа ѝ кожа и в прилепналата ѝ назад коса. Очите ѝ подхващаха отразената във водата светлина — човек можеше да се изгуби в блясъка им. Прииска му се той да бъде този човек.

Отпусайки ръце върху сала, Уеб докосна крака ѝ.

— Нали знаеш, че не мога да кисна тук до края на живота си?

Тя сви рамене и се опита да демонстрира равнодушие, което съвсем не изпитваше в момента.

— Това си е твойт сал.

С едно-единствено пъргаво движение той се изтласка навън и застана до нея, като ѝ осигури гледката на мускулестите си бедра и на черните си бански гащета.

Аби се надяваше, че облекчението, което изпита, не ѝ е проличало.

— Чудя се — каза той — какво щеше да направиш, ако си бях забравил банските.

Устните ѝ се извиха в неловка усмивка.

— Не знам. Може би щях да пусна някоя глупава остроумна забележка и щях да се вторача в небето.

Той прокара пръст по гръбнака ѝ и усети инстинктивната тръпка на кожата ѝ.

— Реакциите ни, изглежда, са съвсем различни. Аз никак не съм чужд на желанието да те видя без дрехи. — Пръстите му бяха спрели на закопчалката на горнището ѝ. — И не бих се извърнал.

Тя потърси очите му и когато видя изражението им, устните ѝ се разтвориха от изненада.

Уеб не се опитваше да прикрива желанието си. То припламваше в дълбочината на сивите му очи и се разливаше около чувствената му уста, където и да я докоснеха пръстите му, Аби чувстваше ток, който преминаваше през тях.

Изведнъж се почувства без дъх и прошепна:

— А какво би направил?

— Хайде да видим?

Той нежно я притисна към затопления от слънцето сал. Чу се изщракване и горнището на банския ѝ се разкопча. Той изхлузи

презрамките през ръцете ѝ и го отстрани. Очите му я галеха и караха кожата ѝ да тръпне.

— По-красива си, отколкото предполагам.

— Предпочитам да престанеш с тези приказки — тихо каза тя.

Той откъсна поглед, за да види очите ѝ. Това, което откри там, го поразя. Тя не му вярваше!

— Аби, ти си най-красивата жена, която съм срещал. — Ръката му погали бедрата ѝ. — Струва ми се, че винаги съм те желал.

Очите ѝ се затвориха, искаше да се наслади на нежната агония, която ѝ носеше ръката върху гърдите ѝ.

— Отвори си очите, Аби. Погледни ме.

Тя се подчини. Отвори очи и видя неговите, като почти се изгуби в мътните им дълбини. Ръката му галеше нежната ѝ плът. Дишането ѝ се учести.

— Не мога да се извърна — промърмори дрезгаво той. — Не съм толкова силен, за да си забраня удоволствието да те гледам.

Уеб я наблюдаваше като омагьосан. Очите ѝ говореха за хиляди неща — в тях се смесваха желание, смирение, страст и наслада. Но дори сега в нея имаше нещо, което му се изплъзваше. Разбудената му нежност се смеси с някакъв примитивен инстинкт да направи жената до себе си своя, да обладае и духа, и тялото ѝ.

— Аби — изстена той, — оставам без дъх до теб.

Устните му се впиха в нейните. Аби знаеше, че не е красива, но когато езикът му жадно се потопи в топлината на устата ѝ, тя се почувства желана и привлекателна.

Уеб се опита да овладее бясното си желание. Тя заслужаваше цялото внимание, на което бе способен.

Той се откъсна от устните ѝ, за да се наслади на нежната ѝ шия.

— Аби, ако искаш да спра, мисля, че ще е по-добре да ми кажеш сега.

— Не — каза тя, останала без дъх, пръстите ѝ се ровеха в косата му. — Знам какво правя. — Тя събираше спомени и те трябваше да ѝ бъдат достатъчни за дълго време.

Ръцете му се плъзнаха по нея и притиснаха хълбоците ѝ към нетърпеливото му тяло. Пръстите му се озоваха под последното парче плат по нея. Заля я вълна на удоволствие. Тя задържа дъх и ѝ се прииска той да сложи край на сладостното мъчение, което

предизвикваше допирът му. Светът, какъвто го познаваше, изчезна. Сега съществуваха само те двамата и горящото желание на телата им.

— Аби — прошепна той, — не съм планирал всичко това и не съм подготвен.

Той понечи да се отдръпне и нея я обзе паника. Ръцете ѝ го стиснаха здраво.

— Всичко е наред — каза тя.

И наистина беше тъй. Аби не можеше да си представи нищо по-прекрасно от това да има дете от Уеб. Като се имат предвид обстоятелствата около собственото ѝ раждане, беше направо изненадващо, че мисли по този начин, но възможността да роди дете от Уеб ѝ се видя дори по-вълнуваща от осиновяването.

Той все още се опитваше да ѝ даде шанс да промени решението си.

— Сигурна ли си?

— Да. — Ръцете ѝ се заровиха в косата му.

— О, Аби! — въздъхна той до устните ѝ. — Искам да те направя своя, умирам от желание за теб.

Когато устните им се сляха, Уеб усети неспокойните тласъци на хълбоците ѝ и пълното ѝ отдаване. И преди бе пожелавал жени, но никога по този начин. Нищо не би могло да се сравни с това.

Плувките му излетяха нанякъде. След като и последната бариера между тях вече я нямаше, тя се прилепи към него.

Тялото ѝ го прие напълно, почти отчаяно. Тя извика и не можа да разпознае гласа си.

Най-после имаше някой, който бе изцяло неин, макар и за кратко. Уеб беше неин сега и това ѝ бе достатъчно.

Притисната към него, тя се почувства така, сякаш ще се пръсне на милиони частици, и наистина — още една последна извивка и това стана. Той самият застана от удоволствието, което се разля по вените му. Устата му улови сладостния ѝ вик.

Дълго време тя остана в прегръдките му, докато сърцата им се успокоиха.

Ръцете му прегърнаха лицето ѝ.

— Ще поръчам да бронзират този сал.

Неочакваната му реплика я разсмя.

— Толкова ли си привързан към него?

— Привързах се днес. — Ръката му се плъзна по гърба ѝ. — Добре ли се чувстваш? Този сал не е досущ като пухено легло.

— Добре съм. — Всъщност беше повече от добре. Никога преди това не бе се чувствала толкова щастлива.

Пръстите му погалиха нежните черти на лицето ѝ.

— Ти си една изключителна дама, Аби — изрече сериозно. — Моята дама. Може би ще е добре да го кажа сега.

Скокът към реалността бе доста внезапен.

— Зависи какво означава да бъда твоята дама.

— Означава ти и аз — заедно. Няма да те дяля с никого. Означава недели, които ще прекарваме заедно тук, в къщичката, у вас или у нас, както и това, че ще се виждаме, когато можем през седмицата.

— Да не говорим за бъдещето.

Макар да не бе помръднала, той почувства, че тя се отдръпва от него.

— А защо не?

Внезапно Аби се изправи и седна. Пресегна се за двете парчета плат, които лежаха върху сала.

— Имаме днешния ден — рече тя и облече банския си. — Ще трябва да ни стигне.

Уеб нямаше намерение да се съгласява с това, но преди да може да отвърне, Аби се хвърли с главата напред във водата и вече плуваше към брега.

СЕДМА ГЛАВА

Уеб я настигна точно когато тя излизаше на брега. Сграбчи я здраво за ръката и я обърна към себе си.

— Няма да стане така лесно, Аби — каза той. — Не можеш просто да кажеш, че разполагаме само с днешния ден и да избягаш. Кажи ми какво точно се върти в този толкова странен твой мозък. Къде е пречката?

— Няма пречка — отвърна му. Той я остави само за няколко секунди, докато си оправи банския, и я сграбчи отново. Щеше да е добре, ако бе имала малко повече време да помисли.

— По дяволите! Както се разтапяш в ръцете ми и след секунда ме отблъскваш. Искам да знам защо.

— Уеб, недей да рушиш това, което е останало от днешния ден.

В гласа ѝ имаше умолителна нотка, която го засегна. Той освободи малко прегръдката си, но така, че да ѝ попречи, ако тя реши да бяга.

— Не аз съм този, който ораторства, че всичко, което имаме, е само днешният ден. Каква е пречката да има и утре?

— Знаеш каква ми е седмичната програма. Просто в момента не мога да се обвързвам с никого. Едва ми остава време за себе си. Не мога да ти дам това, което ти искаш.

— Нямах никаква представа какво искам аз.

— Искаш още много дни като днешния. Не мога да ти ги дам.

— Но ти ми се отдаде ей там, на сала. Това какво беше? Жест за сбогом?

Тя потръпна обидена. Почувства пристъпи на напрежение, при които почти ѝ се догади.

— Нямах намерение да го правя.

Уеб знаеше, че я бе наранил, но и той бе наранен. Не можеше да я разбере!

— Но си имала намерение да ми кажеш сбогом накрая, така ли? Отделила си за мен един ценен ден от трескавата си седмица, като

предварително си запланувала, че после ще се върнеш към работата си, без дори и да помислиш как ще се чувствам аз, когато разбера, че ме използваш. Не съм ти играчка, която можеш да изваждаш от шкафа, когато поискаш, и да я захвърляш, когато ти омръзне да играеш с нея.

Червенината по лицето ѝ се стопи. Беше прав. Не беше се и сетила за неговите чувства.

— Не съм искала да те използвам — каза тя с глас, който трепереше от вълнение. — Може би изглежда така, но не е.

— Бих могъл да ти повярвам, ако ми обясниш защо трябва да се примирим само с днешния ден! — Тя отвори уста, за да отговори, но той вдигна ръка. — Не желая да слушам за чудовищното ти седмично разписание. Искам да знам защо не можем да се виждаме въпреки него. Аз също работя, Аби, но успявам да отделям време за теб.

Тя отвърна очи.

— Правиш нещата излишно сложни.

— Абсолютно си права. Опитвам се да те накарам да разбереш, че не може един ден да ми подаряваш смеха си, усмивката си и тялото си, и в края на същия този ден да очакваш да си тръгнеш просто така! — Той направи няколко ядовити крачки и се обърна отново към нея. — За бога, Аби, как възможно след това, което ни се случи днес, да казваш, че няма да има други такива дни?

Аби започна да се отбранява като затворено в клетка животно!

— Случвало ли ти се е някога да си желал нещо толкова силно, че да си готов да заложиш душата си, макар че знаеш, че по-късно ще съжаляваш? Точно така ми се искаше да прекарам днешния ден с теб. Просто не помня дали някога съм оставяла всичко настрана така, както направих днес. — Тя погледна към водата. — Няма да мога да го направя отново.

— Защо? Кое ти се струва така важно, че не можеш да отделяш повече време за себе си?

— Трябва да свърша дипломната си работа. Трябва да си взема магистърската степен.

Уеб дълго изучава лицето ѝ. Повтори си всичко, което тя каза, но това не му изясни нещата повече. Трябвало да си довърши дипломната работа! Защо вземането на една магистърска степен трябва да означава, че не може повече да се вижда с него?

— Не си спомням да съм казвал, че се налага да изоставиш дипломната си работа, за да прекарваш освободеното време с мен. Освен това съществуват и такива неща като компромисите. Знам, че дипломирането ти е важно за теб, но не разбирам защо трябва да ме изключваш от живота си, за да го постигнеш.

— Ти тъкмо произнесе магическата дума — време. Просто то не ми достига и това ще е така, докато не завърша дипломната си работа. Освен това трябва да работя, за да се издържа и за да върна образователния заем, който съм взела. Това означава страхотно много часове, които няма да мога да посвещавам на изследването си.

Уеб забеляза в напрежението в лицето и стойката ѝ. Не ѝ беше лесно да говори искрено с него. Чувстваше, че все още не му е казала всичко, но поне беше споделила нещо, което частично даваше някакво обяснение. Аби беше като непроходим лабиринт. След всеки завой, който правеше, той откриваше нова преграда, изправена там от гордостта ѝ, от чувството ѝ за независимост или просто от най-обикновен инат. Трябваше да намери правилния път!

Тъй като той не отвърна нищо, Аби се запъти към дрехите си, които беше оставила върху пясъка, и ги облече върху мокрия си бански. Уеб продължаваше да мълчи и тя го погледна въпросително:

— Ще си вървим ли сега?

Уеб изглеждаше погълнат от някаква мисъл и стоеше с очи, вперени в пространството. Тя повтори въпроса си и този път той го чу.

— Можем и да си тръгнем — отвърна тихо.

По целия път обратно мълчаха. На Аби ѝ се искаше да знае за какво мисли Уеб. Изражението му беше неразгадаемо, а погледът му — съсредоточен върху пътя. Тя седеше, сгъсена до вратата, и макар да си казваше, че е постъпила правилно, чувстваше се нещастна. От детството си се бе научила да не очаква много от живота, особено ако самата тя не е положила усилия за нещо. Миналото ѝ не я беше подготвило за такова събитие, каквото беше Уеб. Беше ѝ дал толкова много и тя бе тържествувала в компанията му. Накрая егоистично го бе прелъстила, за да опита опияняващата наслада от това да принадлежи някому изцяло. Беше използвала възможността да бъде с него за един ден и ето, сега той искаше нещо повече.

Когато колата спря пред къщата ѝ, тя мислеше, че той няма да слезе. Но кога ли бе правил това, което е очаквала! Той я придружи до

вратата, като махна на Моди — тя метеше верандата си. Взе ключа от ръката ѝ и след като отключи, леко я побутна навътре. По пътя за дневната хвърли ключовете върху една малка масичка в коридора.

Захапала устна, Аби го следваше. Защо идваше с нея?

— Седни, Аби — каза Уеб. — Искам да обсъдя нещо с теб.

Раменете ѝ уморено се отпуснаха.

— Няма какво да обсъждаме. Вече ти казах, че всичко приключи. Защо не можеш да го приемеш?

Тя не помръдваше и той я хвана за ръката и я задърпа към дивана. Настани я и след това седна до нея.

— Ти не можеш да се примириш, нали? — изрече. Пръстите му си играеха с едва къдрица в косата ѝ. — Така си свикнала да я караш сама, че не можеш да си представиш някой да ти се притече на помощ в битката с драконите. — Изглеждаше много доволен от себе си. — Аз доброволно се наемам да убия твоите дракони. Докато шофирах насам, измислях как да разрешим проблемите и на двама ни. Аз искам да продължа да те виждам, но ти смяташ, че нямаш достатъчно време и че понеже трябва да работиш, не можеш да се виждаш с мен. Нали така?

Тя кимна с подозрение.

— Решението е много просто. Ще изплатя заема ти и ще поема разходите ти, така че няма да е необходимо да ходиш на работа. Ти ще имаш достатъчно време както за дипломната си работа, така и за мен.

— Не. — Тя се изправи и бързо прекоси стаята. — Няма да взема никакви пари от теб. Вече ти дължа достатъчно за поправката на покрива и за четирите нови гуми.

Той не беше очаквал нещо по-различно.

— Не става въпрос да ги вземеш, а да ги приемеш, както би приела подарък.

— Както и да го представяш, това си е милостиня — отвърна тя. — Досега съм се оправяла и без да подлагам шапка на улицата. Благодаря много, разбрала съм, че подаръците обикновено са опаковани с панделка, която носи със себе си задължения. Какво е задължението, което е изписано върху твоята панделка, Уеб? Какво ще поискаш в замяна на издръжката? Не съм много добра къщовница.

Той се опита да се пребори с внезапния си прилив на гняв. Ако обаче трябваше да се бори с драконите на Аби, щеше да му е

необходимо по-силно оръжие от гнева.

— Ти не вярваш много в човечеството, нали? — каза той, а след това внезапно смени посоката: — Какво ще стане, след като си вземеш магистърската степен?

Бяха ѝ необходими няколко секунди, за да успее да се пренастрои. Въпросът беше съвсем невинен, но тя даде предпазлив отговор.

— В университета ми предложиха преподавателска работа веднага щом стана магистър.

— Към това ли се стремиш всъщност?

Тя повдигна глава, отбягвайки погледа му.

— Да.

Той не ѝ повярва.

— Добре, нека го кажа с други думи. Това ли е всичко, към което се стремиш?

Очите ѝ срещнаха неговите и тя не успя да скрие тъгата по лицето си. Искаше всичко: любов, брак, дом, деца, кариера. Искаше твърде много. Като се вземат предвид реалните възможности, тя би била доволна и на това да е финансово независима и да си има дете.

Аби повтори отговора си от преди малко, този път по-тихо.

— Да.

— Тогава позволи ми да ти помогна.

Сподавената му молба прозвуча примамливо. Ако приемеше, това би могло да означава, че ще може да слезе от тази бясна въртележка и да започне един относително нормален живот. Но тя знаеше, че ще откаже. Гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да направи друго. Все пак ѝ беше изненадващо трудно да откаже предложението му.

— Ценя много готовността ти да ми помогнеш, но трябва да се справя сама.

На задната врата се чу внезапно почукване. Аби веднага се досети кой е. Единствените хора, които идваха оттам, бяха Моди и Айра, а Моди знаеше, че Уеб е тук.

Тя остави Уеб сам и се запъти към кухнята, за да отвори. Независимо за какво идваха, Аби не искаше Уеб да чуе разговора. И Моди, като Уеб, приемаше много неща по отношение на връзката им за даденост.

Не беше Моди. Бе Айра, дошъл да отправи покана към нея и Уеб.

— Моди се надява, че ти и твоят млад приятел ще можете да дойдете да вечеряте с нас. Няма да е нещо особено... — Това означаваше, че Моди се е отправила към кухнята в момента, в който е видяла Уеб да влиза, помисли си Аби. Сигурно е, че масата просто ще се превива под тежестта на блюдата.

Тя се канеше да откаже, когато един глас зад нея прие поканата. Аби се обърна и видя Уеб, който се приближаваше към тях. Настръхна, когато той небрежно постави ръка върху раменете ѝ.

— Ако нямате нищо против да ни приемете във вида, в който сме сега, за нас ще бъде удоволствие да вечеряме с вас.

Айра поклати глава.

— Ние не сме по тези неща. Да не би да сте ходили на пикник?

— И за риба. Кога ще бъде удобно да дойдем?

Айра засия.

— Храната ще бъде готова след около час, но вие елате, когато искате. Имам страхотно вино от глухарчета, което можем да опитаме преди вечеря.

Уеб кимна.

— Добре, дайте ни малко време да разчистим тук и после ще дойдем. Какво можем да донесем?

— Просто себе си. — С широка усмивка Айра заслиза по стълбите на задната врата. Тези двама младоци са си lika-прилика, помисли си той. За Моди ще бъде голям празник. Може би ще е добре да извади две бутилки вино, така, за всеки случай.

Докато Айра доволстваше от себе си, Аби мятеше огнени погледи към Уеб.

— Да не си луд? Защо прие да вечеряме с тях? Имаш ли някаква представа в какво се забъркваш? — Гласът ѝ скочи с няколко децибела. — Чу ли поне дума от това, което ти разправям през последния един час?

— Това тестова задача ли е или тема за есе? — попита той с усмивка, без да приема въпросите ѝ много сериозно.

— Какво да правя с теб? — промърмори поуспокоена тя, облягайки глава върху гърдите му. — Не приемаш сериозно и една дума от това, което казвам. Опитвам се да постъпвам правилно, а ти въобще не ми обръщаш внимание.

Ръцете му се отпуснаха върху раменете ѝ, като ѝ позволиха да се отдръпне леко, за да може да го вижда.

— Чух всяка дума, която произнесе, миличко. Но това не означава, че автоматично се съгласявам с всичко. — Уеб се наведе и докосна устните ѝ. — Мисля, че проблемът се свежда до това, че и ти знаеш какво искаш, и аз знам. Убеден съм, че всъщност искаме едни и същи неща. Но просто всеки има различен начин за постигането им. Всичко всъщност е много просто, а ти го усложняваш.

Тя поклати глава.

— Ти объркваш плановете ми. Наистина.

Усмивката му се разтопи.

— Трябва да се научиш да се доверяваш, освен на себе си, и на някой друг. Всичко ще тръгне добре, ще видиш. — Това, което най-малко му се искаше сега, беше да се вижда с други хора. Всичко, което искаше, беше да я докосва и да ѝ се наслаждава. — В съседната къща вече ни очаква бутилка вино от глухарчета.

Те погледна към босите си крака.

— Ще отида да се преоблека.

Докато си слагаше една кафява пола от поплин и снежнобяла блуза, Аби се опита да анализира резултатите от обсъждането с Уеб. Всичко изглеждаше все така неразрешено. Уеб беше като някой от онези булдозери, които видя във фирмата му — не му пукаше от никакви пречки и повличаше всичко по пътя си. Поне да знаеше каква е крайната му цел.

Вечерята у Моди беше упражнение по това как човек може да се натъпче до премала. Моди не мирясваше, докато те не си вземеха поне по два пъти от всяко блюдо, и ако откажеха, обявяваше, че го приема като лична обида. А докато Моди пълнеше чиниите им, Айра им доливаше вино от глухарчета всеки път, когато те отпиваха дори и глътка.

— Е, знам, че не е кой знае колко много, но ще трябва да се примирите с това — казваше Моди по няколко пъти и подаваше блюдото с телешко печено, а след това и панираното пиле.

Аби беше установила, че Моди много си приличаше с Ной. Тя дълбоко вярваше, че всеки вид храна трябва да си има чифт: на масата винаги имаше два вида месо, два вида зеленчуци, два вида салати и два вида зашеметяващи десерти.

Аби беше предупредила Уеб предварително всеки път да си взема от всичко по малко и да внимава със смъртоносното домашно вино на Айра. Когато обаче се стигна до опипващите въпроси на Моди, Уеб се оказа неподготвен. За изненада на Аби, Моди се държа относително неутрално. Вместо да се нахвърли върху него с техниките за разпит, които беше усвоила в продължение на години, тя зададе само няколко директни въпроса, които Уеб сръчно отклони.

Повечето от времето Моди отдели за ласкателни описания на добродетелите и талантите на Аби. Когато Уеб ѝ направи комплимент за вкусната вечеря, тя веднага вмъкна каква страхотна готвачка е Аби. Търсеше всевъзможни случаи да я хвали, а дори понякога излизаше извън темата, само и само да сподели на какво е ставала свидетел.

След няколко часа Аби и Уеб пожелаха лека нощ на домакините си и тръгнаха. Беше прекрасна вечер, лунната светлина осветяваше пътя им.

— Мислех, че преувеличаваш — каза Уеб, — когато ме предупреди за виното на Айра. Така ме замая...

— Никога не се шегувам с толкова сериозни неща като виното на Айра. — Тя пое дълбоко свежия нощен въздух с надежда да поотрезнее. — Те само от добрина се опитват да ти помогнат да ме преглътнеш, като те наливат с вино.

— Очевидно много те обичат.

В този момент вече бяха приближили задната врата на къщата и Аби се облегна на нея. Погледна луната.

— Въздухът е чудесен. Малко по малко виното на Айра отлита.

Уеб се доближи до нея на стълбата и раменете им се докоснаха.

— Съжалявам за това. Моди го прави за добро — прошепна Аби. — Малко е старомодна и не разбира как точно стоят нещата.

Той задържа погледа си върху нея, като я изследваше. Лунната светлина меко се разливаше по косите ѝ и подчертаваше деликатните черти на лицето ѝ.

— А как точно стоят нещата? — попита той.

Почувствала се внезапно уморена, Аби затвори очи.

— Моди смята, че ако един мъж и една жена прекарат известно време заедно, то това означава, че ще живеят заедно и щастливо още дълги години. Не знае колко нетрайни са повечето връзки. Откакто се преместих тук, тя и Айра се опитват да ме убедят, че

разрешението на всичките ми проблеми ще донесат семейното огнище, домът и един рицар. Мислят, че не е нормално да живея живота си сама. — Тя се усмихна леко и отвори очи. — Представата на Моди за еманципацията на жените е, че могат да ходят без сутиен.

Уеб обмисли отговора на Аби и едно от изреченията ѝ го порази. Сякаш светкавица беше блеснала в ума му.

— Това е — измърмори той. — Трябва да е това.

Аби се зачуди какво пък му беше хрумнало сега, намръщи се и попита:

— Какво има? Ако не се чувстваш добре от виното, не разполагам с противоотрова.

Погледът му не я изпускаше — той се опитваше да прецени предимствата и недостатъците на хипотезата си.

— Проблемът не е в магистърската ти степен.

— Така ли?

— Е, тя е част от проблема, но не целият проблем.

Той сложи ръце на бедрата си, раздвижи се и започна да тъпче на място пред стълбите.

— Налага се да правиш всичко сама, защото не се доверяваш на никого. Винаги си живяла във временни домове, при временни родители и всичките ти връзки са били винаги временни. Ти просто смяташ, че хората си тръгват един ден, рано или късно, нали?

Той се спря пред нея и се наведе, за да погледне широко отворените ѝ от изненада очи.

— Ти смяташ, че и аз ще си тръгна утре-вдругиден и затова предпочиташ да ме отпратиш предварително. Прав ли съм?

Тя се извърна и слезе от стъпалото на тревата.

— Аз съм реалистка.

— Така ли го наричаш? Мисля, че *страхливка* е по-подходяща дума. — Ръцете му бяха в обичайната агресивна поза. — Откъде можеш да знаеш какво ще направя? Откакто съм те срещнал, през повечето време аз самият не знам какво да правя. Ти откъде би могла да знаеш? Може би все пак имам повече постоянство, отколкото мислиш.

— Нека да ти дам един пример за твоето постоянство — каза тя, като сега беше неин ред да се ядоса. — Помниш ли деня, в който ме покани на вечеря? Когато отказах, ти веднага ми намери заместничка

— онази блондинка с блестящата бяла рокля. Тогава ти я откара вкъщи, а после реши да се върнеш в хотела, понеже любопитството не ти даваше мира да разбереш защо съм се отказала от възможността да прекарам вечерта с теб. — Тя вирна брадичка. — Хайде, кажи ми, че греша! Кажи ми, че не съм поредната новост в живота ти, която скоро ще оставиш, за да продължиш нататък.

— Ти всичко си нагласила. Мислиш си, че ме познаваш добре. — Той скръсти ръце, за да не я сграбчи. Обстоятелството, че тя беше съвсем прецизна, не го улесняваше в защитата срещу обвиненията ѝ.

— Как ще обясниш случилото се между нас на сала? Вътрешна експлозия? Химическо неравновесие? Слънчев удар?

Сарказмът му ѝ се стори като удар с камшик. Гласът ѝ се чу така, сякаш идваше отдалеч, а думите ѝ прозвучаха някак кухо.

— Спомените от преживяванията ми върху сала ще останат с мен задълго, а може би завинаги. А сега, ако ме извиниш — добави тя с достойнство, — ще се отправя към леглото си.

Уеб стоеше на място като закован, а погледът му остана върху вратата, която Аби тихо бе затворила след себе си. Ръцете му се отпуснаха и той пое дълбоко въздух. Загледа се в тъмните прозорци на къщата и се почуди защо тя не светваше лампите. Дали пък не плачеше? За бога, надяваше се, че не! По дяволите, така го беше омагьосала, че нямаше никога да може да се почувства свободен.

Този път, за да си върне благоразположението ѝ, трябваше да набави един наистина гигантски мечок.

ОСМА ГЛАВА

През следващите няколко дни Аби отново бе увлечена от въртележката на трескавото си ежедневие. Може би беше малко по-тиха и по-замислена от обикновено, но никой не ѝ каза нищо. Вършеше си работата прилежно, макар и някак механично и без характерния ѝ ентузиазъм.

Всяка вечер, когато се прибираще от хотела, носеше със себе си ново мече, което да прибави към колекцията върху тоалетката си. Всяка вечер върху рояла я чакаше различно мече. Никога нямаше бележка и никой не знаеше кой го е оставил. По пътя за вкъщи тя държеше мечето в скута си. Сетне дълго прекарваше в леглото, загледана в тавана, без да може да заспи, а очите ѝ често попадаха върху смълчаните спомени, останали от присъствието на Уеб Хънтър.

Всичко ѝ се струваше част от някаква трудна борба. Беше ѝ по-лесно да не яде, отколкото да си приготвя храна. Няколкото часа дневно, в които успяваше да дремне, бяха изпълнени със сънища за това какво би било, ако обстоятелствата бяха различни, ако тя самата беше различна.

Видя вината за развоя на нещата точно там, където мислеше, че се крие истинската причина — в самата себе си. Беше мислила, че Уеб няма да се задържи много с нея. Всички правеха така, защо пък той да е различен? Начинът, по който съвсем точно бе отгатнал как се чувства тя, я бе изненадал. Същото впечатление имаше тя за себе си, но не бе го формулирала с толкова много думи. И тъй като Уеб беше намерил тези думи, Аби не можеше да намери покой.

Към четвъртък се чувстваше нервна, подскачаше при внезапни звуци и трудно се съсредоточаваше върху работата си. В главата ѝ бучеше онзи познат шум, който се появява вследствие на безсъние. На няколко пъти по време на лекциите си в Бристъл Хаус сбърка исторически дати, забравяше къде точно е паркирала колата си, а веднъж, след като беше изключила мотора на колата пред къщи, заспа в нея.

Това беше още една капка в чашата — колата ѝ! Напомняше ѝ за Уеб и за парите, които му дължеше за поправката. Но и без това ѝ се струваше, че всичко ѝ напомня за него. Поправеният покрив на верандата, кафената чаша в кухнята и дори рибата, изложена по витрините на супера, извикваха образа му тогава, когато най-малко очакваше.

В четвъртък, преди да тръгне за работа, Аби облече една от любимите си рокли, изработена от жоржет в цвят на слонова кост. Стоеше ѝ добре и ѝ беше удобна — рядко съчетание за вечерна рокля. По раменете горната част, скроена като блузон, беше украсена с дантела в същия цвят. Аби положи извънредни усилия при гримирането, за да прикрие следите от безсънните нощи. Беше свила току-що измитата си коса на кок и това подчертаваше елегантния ѝ врат. Сигурна бе, че видът ѝ беше съвсем според строгите изисквания към облеклото, които имаше управителят на бара, но все пак се загледа в огледалото и се попита коя е жената под вечерния грим.

Знаеше, че отражението е измамно. По него не се виждаха следи от самотното дете, което се криеше в нея, същото, което бе видял и посочил Уеб. Първоначално, когато чу думите му, те направо я поразиха и тя се почувства засегната. После се бе възмутила. Кой беше той, че да я анализира, да ѝ прави дисекция и да критикува начина ѝ на живот? Той никога не се бе докосвал до детството ѝ и никога не е бил предаван от семейство на семейство като библиотечна книга, без да знае къде ще живее на следващия ден и колко дълъг ще е той. Затова нямаше право да ѝ бъде съдник.

Този ден по време на една от обиколките с туристи в Бристъл Хаус Аби бе видяла и другата страна на живота.

Брат и сестра на около петнадесетина години бяха дошли в музея с родителите си, но очевидно не бяха доволни от посещението. През цялото време се дърпаха и накрая бащата им каза да се върнат в колата, тъй като очевидно нямаше да спрат да се държат неприлично. Когато отминаваха, Аби чу момичето да измърморва: „Мери Лу си е добре. Техните никога не я мъкнат насам-натам“.

Това оплакване накара Аби да се замисли дали пък Мери Лу не се оплаква, че родителите ѝ никъде не я водят.

Тогава си помисли, че всъщност, когато човек се вгледа в детството си, нещата зависят от гледната точка. Вероятно всички хора

съжаляваха за различни инциденти в миналото си и искаха обстоятелствата да са били различни, без да разбират, че и при други обстоятелства нещата може би нямаше да се сложат по-добре.

Разрешението е да се помириш с детството си. Да използваш картите, които са ти били раздадени. Да разиграеш добрите и да изчистиш лошите. Да продължаваш да играеш.

Погледът ѝ се премести от отражението в огледалото към мечетата върху тоалетката. Уеб беше донесъл мечетата на това дете в нея, вярвайки, че у всеки възрастен има едно дете, което се радва на най-прости неща.

Но тя знаеше, че в неделя вечер той не бе говорил за едно друго дете. Чувството за несигурност от детството ѝ беше все още живо и ѝ пречеше да съди за нещата. Ето това беше детето в нея, което трябваше да порасне.

Върху рояла я чакаше ново мече. Беше облечено в работен комбинезон, а на колана под пълното му коремче висеше миниатюрен комплект с различни инструменти. Върху главата му беше нахлупена бейзболна шапка с инициалите „С К Х“. На комбинезона без съкращения беше изписано „Строителна компания Хънтър“.

От един тъмен ъгъл на бара Уеб видя как Аби проследи с пръсти надписа и устните и се изкривиха в тъжна усмивка. Поне не хвърли мечето наред залата, помисли си той. Към масата му се приближи сервитьор и Уеб си поръча сода. Предстоеше му още една дълга нощ.

Към полунощ, след почивката, Аби се върна на рояла и не след дълго забеляза група бизнесмени, които бяха събрали няколко маси заедно. Вратовръзките им бяха разхлабени, питиетата се поръчваха все двойни, а над масите се носеше дим от цигари и пури. Скоро заприиха да поръчват за песни. На Аби ѝ се стори, че едва ли не всички на масата имат съпруги и приятелки, чиито имена са заглавия на различни песни. После се заредиха поръчки за мелодии с имената на родните им щати. И накрая, разбира се — неизбежното свирене за фон.

В момента, в който барът вече затваряше, пръстите на Аби бяха почти схванати и по навик намираха съответните клавиши за „Лека нощ, мили дами“. Когато свърши, тя пхна мечето под мишница и взе чантата и шала си от гардероба за служители на хотела, без много да се интересува дали хората се впечатляват от това, че носи плюшена

играчка със себе си. Докато прекосяваше фоайето, дебелият сив килим поглъщаше шума от стъпките ѝ. Всяка крачка ѝ струваше такова усилие, че ѝ се стори, че високите ѝ леки сандали бяха направени от олово.

Още щом излезе навън, свежият утринен въздух я удари в лицето. Тя се зави по-плътно в шала си.

След като се стъмнеше, хотелът осигуряваше придружител до паркинга за всичките си служители от женски пол, но сега бодигардът не се виждаше наоколо. Портиерът пренасяше багажа на някакъв закъснял гост, така че Аби застана до вратата, за да изчака. И без това не беше съвсем сигурна, че има достатъчно сили да стигне до колата си.

Тя затвори очи и се подпря на стената. Още един дълъг ден беше на път да си отиде. Въпреки че беше изморена до смърт, нямаше никакво желание да се прибира вкъщи и отново да гледа този таван в единствената компания на мечетата по тоалетката.

Една ръка я стисна за рамото, но Аби не се стресна особено. Помисли, че е портиерът.

— Хайде, Аби. Аз ще те закарам у дома.

Очите ѝ широко се отвориха.

— Уеб? Какво правиш тук?

Около устата му трепна мускул. По дяволите, помисли си той, тя изглежда по-изтощена от всякога!

— Дошъл съм, за да те закарам у дома.

Портиерът се приближи към тях предпазливо.

— Госпожице Стаут? Всичко наред ли е?

— Да, напълно, Ралф.

— Познавате ли този човек?

Тя изгледа Уеб продължително и накрая отвърна:

— Да.

— Искате ли да ви изпратя до колата? — попита портиерът.

Вместо нея отговори Уеб:

— Аз ще се погрижа за това.

Портиерът не възнамеряваше да се довери на думите на непознатия.

— Госпожице Стаут?

На нея не ѝ беше до спор с когото и да било от двамата.

— Господин Хънтър ще ме изпрати до колата, Ралф. Всичко е наред. Аз съм добре. До утре вечер.

Портиерът очевидно все още не беше съвсем убеден и проследи с поглед как Уеб хвана Аби за ръка и я поведе към паркинга. Вместо да тръгне към нейната кола обаче, той се запъти към своята.

— Господин Хънтър ще ви откара вкъщи — провлече той. — Ти едва вървиш, какво остава да кормуваш.

Аби не се възпротиви. Той беше с нея. Това беше единственото нещо, за което искаше да мисли сега — не и за причините, които го бяха довели тук, и колко дълго щеше да остане. Тя влезе в колата, облегна се на седалката и затвори очи. Той беше с нея. Засега това ѝ бе достатъчно. По ирония на съдбата не ѝ бе възможно да се наслаждава на компанията му. Тя заспа.

Когато стигна до къщата ѝ, Уеб я взе в ръце от колата и я понесе през стъпалата на верандата, като внимаваше да не я събуди. Беше взел ключа от чантата ѝ и след няколко секунди опипване в тъмното успя да отвори вратата. Лицето ѝ бе заровено в яката му, а тялото ѝ — отпуснато в сън. С лакът той щракна ключа за осветлението и прекоси коридора, търсейки вратата на спалнята ѝ.

Първата врата, на което попадна, беше само притворена и той я ритна с крак. Светлината от коридора беше достатъчна, за да види, че тази стая не беше спалнята. Очите му се присвиха в опит да я разгледа. В стаята имаше малка бяла тоалетка, люлеещ се стол, боядисан в бяло, и едно креватче. Детско креватче, също боядисано в бяло. Уеб стоеше на вратата със спящата жена в ръце и не можеше да повярва на очите си.

Той бавно се върна заднишком в коридора и се отправи към следващата врата. Този път улучи спалнята на Аби. Отгърна стария юрган и я положи върху двойното легло. Погледът му се разходи из стаята и попадна на мечетата, събрани върху една стара дъбова тоалетка, която — след леглото и нощното шкафче — беше единствената друга мебел. Сравнена с жизнерадостното обзавеждане на другата стая, спалнята му се видя като килия на монахиня.

Той погледна към Аби. Какво, по дяволите, става тук? Да не би да беше бременна? През ума му преминаха многобройни мисли, всичките свързани с мебелите в другата стая. И всичките неприятни. Да не би да е забременяла от друг и сега да му залага отколешния

женски капан? Спомни си за гладкия ѝ корем, който ръцете му бяха милвали. Ако беше бременна, то още не ѝ личеше.

С присвити очи изучаваше всеки милиметър по лицето ѝ, като че ли това можеше да даде някакъв отговор на въпросите му. Дългите ѝ мигли потрепваха, устните ѝ бяха леко разтворени. Като я гледаше така уязвима и прекрасна в съня, не можеше да допусне, че би го използвала по този начин. Трябва да има някаква друга, по-логична причина за обзавеждането на детска стая в дома ѝ. Тя беше мебелирана с повече грижа и обич, отколкото нейната собствена.

Въпреки че не му се искаше да я събужда в момент, когато тя очевидно имаше такава нужда от сън, той седна на ръба на леглото и леко я разтrese. Трябва да разбере още сега! Мисълта за евентуалните причини, които биха накарали една неомъжена жена да обзаведе и приготи детска стая в дома си, го подлудяваше. Въображението му допускаше цяла редица от възможности и никоя от тях не му се нравеше. Беше три часът сутринта — не най-подходящото време за приказки, но той трябваше да разбере истината.

— Аби, събуди се!

Аби очевидно се бореше със себе си. Съзнанието ѝ я караше да се събуди, а тялото ѝ имаше нужда от сън. Една топла ръка погали бузата ѝ и я доизвади от дълбоката дрямка. Тежките ѝ клепачи се отвориха достатъчно, за да различи сянката, която се бе навела над нея.

— Здравей — поздрави сънливо. — Пак си в сънищата ми.

Уеб остави ръката си да се плъзне встрани от нея. Това не е сън, помисли си той. Това си е един проклет действителен кошмар. Пресегна се към нощното шкафче и включи малката лампа върху него.

— Аби, трябва да поговорим...

Очите я заболяха от светлината и тя примижа насреща му.

— Страшно съм уморена, Уеб, не мога да говоря. — Тя се дръпна от него ѝ се заобръща на другата страна.

Той стисна тесните ѝ рамене и я изправи да седне точно срещу лицето му. Гласът му проряза среднощната тишина:

— Необходимо е да поговорим сега, Аби. Трябва да ми дадеш обяснения за някои неща.

Директността и грубостта в гласа му, както и силните пръсти, които я мачкаха, отпъдиха мъглата на съня. Тя го погледна стреснато. Сега пък какво се бе случило?

— За какво?

Кокът ѝ се бе развалил и гъстата ѝ коса се пилееше по раменете ѝ. Възхитителните ѝ очи бяха натежали за сън. Той се насили да не мисли колко привлекателна е тя и се съсредоточи върху причината, поради която я бе събудил.

— Аби, кажи ми, че съм сбъркал. Кажи ми, че не си ме избрала, за да поема вината за чуждо дете.

Тя се обърка и се намръщи. Едва можа да произнесе:

— Дете? Какво дете?

— Същото, заради което, е обзаведена детската стая. Детето не може да е мое, освен ако не си ходила да купуваш мебелите преди два дни. Тогава ти знаеш нещо, което аз не знам. — Той отскубна ръце от нея и се изправи. — Аби, този номер е стар като земята, но мъжете все още се лъжат с него. Кога щеше да ми съобщиш новината? След като щяхме да правим любов още няколко пъти? Смяташе да изчакаш още месец и тогава да ме изненадаш ли?

В тялото ѝ сякаш не остана капчица кръв. Аби бавно се плъзна назад, докато се опря в таблата на леглото. Роклята ѝ леко шумолеше. Тя сви колене към гърдите си и здраво обви краката си с ръце. Когато значението на думите му най-после я достигна, тя се вторачи в него с недоверие.

— Аз не съм бременна — каза тя.

— Защо тогава си обзавела детска стая?

Чак сега разбра за какво ставаше въпрос.

— Не е твоя работа.

Ръцете му се озоваха върху хълбоците.

— От миналата неделя вече е и моя работа.

Тя се извърна, за да скрие болката в очите си.

— Аз съм отговорна за всичките си постъпки, включително и за случката върху сала. Не си спомням да съм те молила за каквото и да било след това.

— Защо си обзавела тази детска стая?

Тя облегна чело върху коленете си и остана така доста дълго време. Всичко това е сън! — помисли си Аби. Утре, като се събуди, всичко ще бъде само бегъл спомен. Парещата горещина в очите ѝ обаче ѝ напомняше, че бе будна. Тя пое дълбоко дъх, вдигна глава и погледна Уеб:

— Ако ти отговоря, ще ме оставиш ли на мира? — Гласът ѝ бе презреждавал от сподавена мъка. — Ама завинаги?

— Нямах право да поставяш условия, Аби. Отговори на въпроса ми.

Тя погледна към стената срещу леглото.

— Странно — каза, сякаш говореше на себе си. — Смятах, че за днес съм приключила с това. — Аби спусна крака от леглото, приглади измачканата си рокля, а след това постави в скута свитите си в юмруци длани. С наведен поглед започна да разказва историята си — знаеше, че той няма да си тръгне, преди да я е чул.

Не каза нищо за надеждите и мечтите си, за годините, в които бе работила, за да осъществи планове си, а направо премина към фактите.

— Магистърската степен е последното препятствие, което трябва да преодолее, за да си осиновя дете. Ще мога да работя и да вземам добри пари. В „Социални грижи“ ми обясниха какви са условията за получаване на право за осиновяване. Едно от тях е стая, подходяща за отглеждане на детето. Друго изискване е финансовата независимост на майката. Може да изглежда странно, но в условията не фигурира наличието на мъж.

Тя вдигна глава и видя слисаната му физиономия.

— Това е. Съжалявам, че те разочаровах. Не съм имала пъклени планове да те използвам като изкупителна жертва, за да мога да си имам собствено дете. Решението ми да осиновя дете предхожда значително първата ни среща. Така че ти излизаш чист от ситуацията.

Уеб потъна в леглото и забеляза как тя помести крака, за да избегне допира с него. По дяволите, дали някога щеше да спре да си наумява разни неща за нея? Дали ще спре да я наранява?

— Аби... — започна той несигурно.

— Искам да си тръгнеш, Уеб. Сега вече знаеш моята тъжна тайна и те уверявам, че нямаш основание да се притесняваш. Това е всичко, което имам да ти кажа. Ти научи всичко. — Ако тя беше забременяла след пикника в планината, той никога нямаше да разбере за това. Лекият трепет в гласа ѝ го накара да я погледне. В очите ѝ проблясваха сълзи, а брадичката ѝ бе вирната гордо и предизвикателно. Нещо се стегна в гърдите му и той се почувства като най-долното същество на земята.

Пресегна се към нея, като не обърна внимание на съпротивата ѝ и на опита да се изплъзне от него.

— Не, не се дърпай. Нищо няма да ти направя.

В момента, в който я обгърна и я притисна към топлото си тяло, сълзите ѝ се застичаха невъздържано. Той я положи на леглото. Искаше му се да може да изтрие болката, която ѝ бе причинил.

— Съжалявам, Аби. Знам, че звучи неуместно, но е истина. С каквито и думи да ме наречеш, едва ли ще бъдат по-силни от това, което мисля за себе си сега. Аз съм само един убиец на дракони.

Собствената ѝ болка не ѝ попречи да прозре и неговата.

— Може би ще трябва да се оттеглиш от бойното поле — каза тя. Гласът ѝ бе пресипнал от вълнение и умора.

Устните му погалиха лицето ѝ, а езикът му попиваше сълзите ѝ.

— Не мога да го направя. Това, което със сигурност трябва да сторя, е да спра да си вадя прибързано заключения.

Тя пое дъх и потръпна.

— Заключениета ти са съвсем логични. Предполагам, че не във всеки дом на неомъжена жена си откривал обзаведена детска стая.

— Наистина никога не ми се е случвало такова нещо. — Той се търкулна по гръб и повлече Аби със себе си. Главата ѝ се сгуша върху рамото му. — Сега знам какво те кара да работиш за трима. Искаш да си имаш дете.

— Да, така е...

Пръстите му се вплетоха в косата ѝ.

— Какво не му харесваш на традиционния начин да си родиш дете? Той се прилага с успех вече доста време.

— Собствената ти реакция дава отговор на въпроса. Освен това не са се появявали кой знае колко желаещи.

Ръката му застина в косата ѝ; после пръстите му леко повдигнаха главата ѝ, за да може да вижда лицето ѝ.

— Какво ще кажеш, ако аз изявя желание?

Зелените ѝ очи проблеснаха от гняв.

— Въобще не е смешно.

— Говоря съвсем сериозно.

Тя се отблъсна от гърдите му, измъкна роклята си изпод крака му и седна върху леглото.

— Ти най-малко искаш да се разправяш с деца. Беше ужасен, след като видя мебелите в детската. — Аби се изправи и се запъти към гардероба, откъдето измъкна халата си. — Това е глупав разговор. Смятам да взема душ. Като изляза от банята, по-добре да те няма.

Той не помръдна. Чу щракването на резето в банята и шурването на водата от душа, но си остана там, където бе. Въпросът му беше изненадал и самия него. Дете! Никога не беше и помислял за бащинството като за нещо, което може да се случи на него, но тази нова идея да имат дете с Аби го увеличаваше с всяка нова секунда.

Може би инстинктът за бащинство винаги се бе спотайвал някъде дълбоко в него, но това беше първият път, когато ясно го бе усетил. Децата на Брад никога не бяха пробуждали заспалите му бащински чувства и никога не завиждаше на семейството на брат си. Неговият си независим начин на живот го бе устройвал напълно. Свободата да прави само нещата, които харесва, когато му харесва и с когото му харесва, беше нещо неотделимо от представата му за живота. Залъгалките, пантофите и трополенето на детски крачка по пода не бяха за него...

Той провеси крака отстрани на леглото и се изправи. Имаше доста неща, над които трябваше сериозно да се поразмисли.

* * *

Когато Аби застана на вратата на спалнята си, погледът ѝ бе привлечен от леглото. Беше празно. Стори ѝ се абсурдно да се чувства разочарована, след като сама му беше казала да си върви.

Свали халата си и навлече нощницата. Среса косата си и си легна в леглото. Пое дълбоко въздух и нареди на тялото си да се отпусне. Надяваше се бързо да потъне в блажената забрава на съня. Когато изтощението започна да разбърква мислите ѝ, тя се пресегна да загаси лампата. В този момент Уеб спокойно влезе в стаята с чаша мляко в ръка.

— Но нали ти си тръгна! — погледна изумена Уеб.

Едната му вежда подскочи нагоре закачливо в отговор на малко глуповатото ѝ твърдение.

— Изправи се и седни! — каза той и се приближи до леглото.

— Защо?

— Защото е по-лесно течностите да се приемат в седнало, отколкото в легнало положение.

— Въобще не искам да пия мляко. — Въпреки това се изправи и се облегна на таблата на леглото. — Защо си още тук?

Той сложи чашата в ръката ѝ.

— Внимателно, по-полезно ще е да го изпиеш, отколкото да се обливаш с него.

Тя му хвърли раздразнен поглед и отпи.

— Имаш ли представа колко е часът?

Уеб запретна ръкав, за да види часовника си.

— Три и тридесет и три.

— Знам колко е, но ми се иска и ти да го разбереш. Нали си наясно, че току-що между нас се проведе битка?

Той обиколи до другия край на леглото, изу обувките си и се изтегна върху него. Сви ръце на гърдите си и небрежно кръстоса глезени.

— Но битката свърши... Доизпий си млякото.

Той щеше да я подлуди. Не можеше да си намери място, искаше ѝ се да вика и беснее. Погледна го: очите ѝ проследиха дългото му тяло, изтегнато до нея по протежение на леглото. Не можеше да си представи нещо по-мъжествено... Просто не беше честно.

— Какво си мислиш, че правиш?

Той затвори очи и промърмори:

— Чакам те да свършиш с млякото. Щях да приготвя нещо по-сериозно, но шкафовете ти са празни, грижовна майко.

Чашата ѝ бе вече преполовена, когато Аби се сети за нещо, което ѝ бе минавало през ума побрано.

— Уеб? Защо беше дошъл в хотела, когато свърших работа снощи?

— За да се уверя, че ще се прибереш вкъщи здрава и читава. Някои от мъжете доста бяха пийнали и исках да съм сигурен, че няма да поискат нещо друго, освен песни.

— Бил си в бара?

— Да. — Той пропусна да каже, че това беше четвъртата нощ, която прекарваше в бара.

Аби пресуши чашата и я остави върху нощното шкафче. Плъзна поглед към Уеб. Все още не можеше да повярва, че той е тук, до нея. В главата ѝ шумяха многобройни въпроси, останали без отговор, но сега не ѝ се искаше да зададе нито един. Всъщност само един.

— Уеб? Ще спиш ли?

— М-м да.

Прииска ѝ се да докосне разбърканата му коса, контрастно черна върху бялата калъфка на възглавницата.

— Не можеш да останеш да спиш тук.

— Много е късно, почти съм заспал. — Той отвори очи колкото да види дали си е изпила млякото. После се раздвижи — доста бързо за полузаспал човек — и я прегърна, придърпвайки я към себе си. Със същата възмутена интонация, която Аби бе използвала преди малко, попита:

— Имаш ли представа колко е часът? Изгаси лампата.

Аби преодоля невероятното си желание да се изсмее, а се предаде, като изгаси светлината. И да протестира, той ще си прави все своето. А и без това не ѝ се спореше. Беше момент, който съдбата ѝ подаряваше. Тя нямаше да откаже. Въпросите ще почакаат...

— В колко си на часове сутринта? — тихо попита Уеб, прегръщайки я.

— В девет.

— Добре.

Аби чу дълбоката му въздишка и усети, че тялото до нея се отпусна. Тя поглъщаше топлината, която се излъчваше от него. Почувства се необичайно спокойна и сигурна; клепките ѝ натежаха...

Преди да заспи в ръцете му, през ума ѝ мина смътна мисъл: Може би все пак този човек ще се задържи повече при нея?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато в седем часа сутринта Аби отвори очи, леглото до нея беше празно и тя се запита дали все пак не бе сънувала.

Обърна се по корем и зарови глава в другата възглавница. Дъхът ѝ спря — не е било сън, миризмата му все още бе по възглавницата. Припомни ѝ слънчевия ден край езерото, силните ръце на Уеб и опияняващите целувки, дланите, които обхождаха тялото ѝ, и разтърсващия екстаз.

Изстена силно, отхвърли завивките и праметна крака през леглото. Препъна се в юргана и залитна към тоалетката. Посегна да отвори някакво чекмедже, а едно от мечетата привлече вниманието ѝ. „Рибарят“, застанал отстрани на тоалетката, държеше в лапа лист хартия.

Аби взе листа, беше разчертан и очевидно скъсан от някоя нейна тетрадка. Бележката върху него гласеше: „Ще се върна в осем с колата ти“. Беше подписана с инициала му, а отдолу имаше и послеслов: „Беше голямо облекчение за мен да се уверя, че не хъркаш, но просто не мога да понасям това, което обличаш преди сън“.

Тя въздъхна и поклати глава. Уеб я изтощаваше. Животът с него беше като опит да се улови вятърът. Влизаше и излизаше от ежедневието ѝ, разстройваше равновесието ѝ и я оставаше едновременно изморена и ободрена. Беше невъзможно да се издържа на темпото му.

Точно в осем на предната врата се почука.

Очакваше, че той ще влезе направо, тъй като очевидно бе взел връзката с ключовете ѝ. Похлопването се повтори и тя тръгна към вратата. По пътя успя да навлече тъмносинята си пола и един бял памучен пуловер.

Когато отвори, сърдечната усмивка на лицето ѝ се стопи. На верандата стоеше висок мъж с голяма чанта в ръка. Първоначално не го позна, но после си го спомни от снимките в кантората на Уеб. Приликата му с Уеб бе поразяваща. Беше десетина сантиметра по-

нисък и малко по-набит, но тя с основание заключи, че мъжът пред нея бе братът на Уеб — Брад.

Той ѝ се усмихна.

— Здравейте, вие ли сте Аби?

Тя отвърна на усмивката.

— Да.

— Аз съм Брад Хънтър, братът на Уеб. Той ще дойде след малко.

— Подаде ѝ чантата. — Донесъл съм ви закуска.

Тя отстъпи.

— Заповядайте...

— Оставих Уеб до хотела, за да прибере колата ви. Трябва да го изчакам тук и да го взема обратно със себе си до кантората. Надявам се, че нямате нищо против. Можех да го изчакам и в камиона, но исках да се запозная с вас.

— Нямам нищо против. В кухнята има готово кафе, ако ви се пие.

Тя сипа кафе, а Брад заотваря поред шкафовете, докато не откри една голяма чиния. Също като брат си и той моментално се почувства като у дома си. От чантата, която бе донесъл, извади топли кифлички и понички и ги подреди в чинията.

— Жена ми би припаднала. Честна дума, тя смята, че всичко това е вредно. Постоянно говори с нотка на фатализъм за всякакви консерви...

— Храни с такъв страхотен аромат не могат да бъдат вредни.

— Така смятам и аз. — Брад направи пауза. — Уеб е прав, вие сте съвсем странен случай. — Следващата част от претърсването включваше кухненските чекмеджета.

Аби някак се сепна при последната му реплика — не разбра какво точно имаше предвид той. Въпреки това не спря да му се усмихва.

— Какво търсите? — попита го.

— Един-два ножа и малко масло.

— Аз ще извадя.

Той я възпря, като измъкна единия стол изпод масата и леко, но повелително я настани върху него.

— Просто стойте мирно и ми посочвайте правилната посока.

Тя се подчини и той скоро намери това, което търсеше.

— Вие съвсем определено сте брат на Уеб — каза тя.

Той отвърна с поредната широка усмивка. След като подреди всичко по вкуса си, изтегли стол и за себе си, и седна.

— Уеб ми каза, че колата ви е необходима, за да стигнете до университета. Какво учите?

Лицето на брата не подсказваше с нищо, че той намира за странно това, че предната вечер Аби се бе прибрала без колата си.

— Ходя на един шестседмичен възстановителен курс по проблемите на семейния живот през осемнадесети век. Днес е последният ден от курса.

В усмивката му имаше топлина и добронамереност, а и малко любопитство.

— Много ми е приятно, че най-после се запознах с жената, която е развълнувала големия ми брат до потрес.

Аби почувства топлина по страните си.

— Не и аз — отвърна натъртено тя.

Брад си взе още едва кифличка и се подсмихна.

— Тъй като тези дни не се е виждал с никого, освен с вас, струва ми се, че вие трябва да поемате отговорността за странното му държане.

Брад отпи от кафето си и за момент се замисли.

— От една страна, купува постоянно мечета, от друга — последните три вечери е прекарал в слушане на клавирни изпълнения. Върху бюрото му забелязах цяла купчина книги за архитектурата през осемнадесети век. А фактът, че ме повлече със себе си да прибираме колата ви, говори, че освен работата му, вече го вълнува и нещо по-важно. Никога — той подчерта думата — досега не е имало друг интерес, който да е бил по-силен от интереса му към „Строителна компания Хънтър“, още от времето, когато я създаде. Нямах да повярвам на очите си, ако преди няколко месеца се опиташе да ме измъкне от кантората по този начин.

— Мислех, че сте съдружници.

— Ние сме. Всъщност усилията и идеите на Уеб изправиха фирмата ни на крака. Той е причината да преуспяваме. Някога имах малка счетоводителска фирма, която ми отнемаше много часове извън къщи, и когато Елън забременя, започнах да се чудя как да променя натовареността си, за да мога да прекарвам повече време у дома. Уеб

знаеше положението ми и един ден ме покани да му стана съдружник в бизнеса. Но по това време фирмата му вече просперираше. Първоначално си помислих, че само иска да ми помогне, но че всъщност няма нужда от мен. Ала той успя да ме убеди, че предприятието му се е разраснало твърде много и е необходим втори човек.

— Така че се съгласихте на съдружието.

Брад кимна.

— Занимавам се с документацията и продажбите, а за Уеб остава контролът по строителните площадки. Така е добре и за двама ни. — В усмивката му имаше ирония. — Особено след като разбрах, че не се опитва да урежда моя живот. Старите навици са много трудни за избиване.

Аби поглъщаше всяка дума от казаното. Окуражаваше го да продължи да разказва — искаше да чуе колкото може повече за човека, който бе обсебил живота и... сърцето й.

— Не разбирам. Защо пък Уеб да урежда вашия живот?

Брад се облегна на стола и се зачуди дали да сподели с Аби една част от миналото си, с която не беше особено горд. Като познаваше брат си, не можеше да допусне, че Уеб би й казал как буквално му бе спасил живота преди години. Но тази жена беше от особено значение за Уеб. Тя трябва да знае какъв човек е той.

— Не се изненадвам — рече Брад, — че не ви е казал. Съмнявам се, че въобще е споделял с някого. — Той срещна ясения й поглед и й призна: — На петнадесет години вече бях алкохолик. Уеб бе първа година в университета и откри това, когато си беше вкъщи за зимната ваканция. Той пое всичко в свои ръце.

— Как постъпи?

— По някакъв начин аз бях успял да скрия от родителите си, че пия редовно, но докато беше вкъщи, Уеб ме завари на няколко пъти пиян и разбра, че става въпрос за алкохолизъм. Тъй и не знам как успя да убеди родителите ми да ме пуснат да живея с него в апартамента му. Постави ме на сух режим и следеше всяка моя стъпка. Проверяваше в училището ми, да не би да бягам от часове, намери ми работа за след часовете — опаковах покупки в супера, — а вкъщи само дето не ми съдираше кожата от работа. — Той се засмя. — Възможно е да съм му

попречвал на свободата по отношение на нежния пол, но той никога не каза нищо.

— Колко време живяхте с него? — попита тихо Аби.

— Две години. През лятото работех с него в строителни бригади и се прибирах вкъщи само когато той се прибираще. Постепенно успях да ми внуши, че аз сам съм отговорен за постъпките си. Оттогава не съм се докосвал до алкохол.

— Сигурно и на двамата не ви е било лесно.

— Имали сме и хубави моменти — отвърна той и зарадва някои от тях.

Когато Уеб пристигна, тя се смееше от сърце на един инцидент от детството им. Малко след като го чула да влиза, той дойде в кухнята, а когато мина покрай Аби, я докосна по рамото. Този собственически жест не убягна от вниманието на брат му. Брад се усмихна.

— Оставихте ли ми малко кафе? — попита Уеб.

— Трябва да има поне още една чаша. — Тъй като знаеше, че обича да се обслужва сам, Аби не се помръдна от стола си.

Уеб отпи от кафето си и се облегна на кухненския плот.

— Ключовете ти са върху масичката в коридора — съобщи той на Аби.

— Чудесно, благодаря. Искаш ли нещо за ядене? — попита го тя и посочи чинията със сладкиши.

— Не, това е идеалът на Брад за закуска, не и моят. Той все използва случая да се тъпче с разни боклуци, когато Елън я няма.

Брад се възпротиви:

— Ще накараш Аби да си помисли, че се страхувам от жена си.

Уеб се подсмихна.

— Едно от нещата, които знам за Аби със сигурност, е, че тя винаги прави заключенията си сама.

— Ти успях да погълнеш доста голяма част от кифличките, които Моди донесе една сутрин — припомни му Аби.

Уеб извърна очи към Брад.

— Освен това е и много непосредствена. — Погледна часовника си и добави: — По-добре да тръгваме, Брад. Аби има да върши достатъчно неща, както и ние.

Брад стана.

— Много се радвам, че най-после можах да се запозная с теб, Аби. Позволи на Уеб някой път да те доведе у нас на вечеря. Жена ми също иска да се запознаете.

По лицето на Уеб се изписа изражение на досада и Аби го разтълкува като неодобрение към това, че брат му възприема връзката твърде сериозно. Но предположението ѝ се изпари веднага щом Уеб се обърна към брат си.

— Ще се видим пред колата — каза той твърдо.

— Мислех, че искаш да тръгваме.

— Ти май прекалено дълго време си бил женен. Ако държиш да притесняваш Аби с присъствието си, докато си вземаме довиждане, останни.

— Ясно — ухили се Брад. — Извинявай, Аби, не се досетих.

Веднага щом Брад напусна кухнята, Аби се намери в прегръдката на Уеб. Когато Уеб заговори, дъхът му бе топъл, с лек аромат на кафе.

— Не знаеш колко ми бе трудно да те оставя тази сутрин.

Сведе глава и прилепи устни към нейните. Гореща вълна я заля. Тя се повдигна на пръсти, за да се приближи повече до него, да го целуне по-силно, жадна за ласка. Ръцете му се сключиха здраво около нея.

Когато устните им се сляха, тя заплува в море от сладост. Ръцете му плъзнаха към бедрата ѝ и я притиснаха плътно към тялото му. От гърлото ѝ се изтръгна тих стон.

— О, Аби! — прошепна той. — Тъкмо от това имах нужда тази сутрин.

Той неохотно разхлаби прегръдката си и като прехвърли ръце върху раменете ѝ, заговори с очи, вперени в нейните:

— Не ме гледай така, Аби, защото ще се изкуша да накарам Брад да ме чака в камиона цяла сутрин.

— Той мисли, че спим заедно.

— Ние наистина спим заедно. — Усети, че тя трепери и я погали по раменете и ръцете. — Харесва ми да спим заедно.

— Нямах това предвид.

— Знам. — Усмивката му бе мека и чувствена, а очите — тъмни. — Харесва ми също да правим любов. Ако трябва да бъда откровен, почти не мисля за друго след онзи следобед на сала.

Като усети жаждата в погледа му, дъхът ѝ спря.

— Той мисли, че нашата връзка е... по-различна, отколкото всъщност е.

— Брад знае съвсем точно каква е нашата връзка. Изглежда, че ти си единствената, която не знае. — Той пусна ръце от нея. — Дългът ни зове. И теб, и мен. Изпрати ме...

Преди да отвори вратата, той отново я целуна.

— Кога свършваш часовете?

Тя не съзнаваше, че погледът ѝ издаваше разочарованието ѝ, че той си тръгва, но Уеб го долови.

— Единадесет — каза тя.

Той кимна, целуна я отново и излезе.

Брад потегли веднага щом Уеб беше в колата. По пътя той каза на брат си:

— Тя не е това, което очаквах.

Камионът замалко не блъсна една паркирана кола и Уеб съжали, че сам не е заставал зад волана. Брат му винаги караше като на състезание.

— А ти какво очакваше?

Брад завъртя рязко кормилото и едва избегна няколко боклукчийски кофи.

— Не знам. Сигурно някоя русокоса сексбомба с коефициент на интелигентност на теле.

— Много ти благодаря — изръмжа Уеб. Първо Търк, а сега и Брад.

— Няма защо. — Брад натисна клаксона няколко пъти, за да предупреди едно момче на колело да се отдръпне. — Харесвам я, кога ще я доведеш вкъщи?

— Имаме да решаваме някои неща помежду си. Брад, по дяволите, замалко да прегазиш тази старица.

— Тя реагира доста бързо за възрастта си. Между другото, тъй и тъй говорим за баби — ти винаги ставаш голяма баба, когато карам аз. — После Брад побърза да върне разговора на първоначалната тема: — Наблюдавах лицето ѝ, когато ти влезе в кухнята, а също начина, по който я докосна. Стори ми се, че основите вече са поставени между вас. Така че какъв е проблемът?

— Трябва да убия нейните дракони.

Брад се извърна и озадачено изглежда брат си:

— Какво искаш да кажеш?

Уеб разтревожено изсъска:

— Мили боже! Гледай си пътя!

Чак когато Брад се подчини, той обясни странното си изказване:

— Тя иска да завърши дипломната си работа и да получи магистърска степен, а аз съм решил да ѝ помагам. През това време искам да ѝ докажа, че може да ми вярва и да се осланя на мен. Тя никога не е имала човек, на когото да разчита за по-дълго време, и трябва да успее да ѝ внуша по някакъв начин, че аз няма да я изоставя.

— Така че нейните дракони всъщност са комплексите ѝ, които трябва да разрешиш?

— Нещо подобно.

Брад се изхили.

— Какво ти е толкова забавно?

— Доспехите ти са малко ръждясали, не си ги слагал отдавна. Винаги си имал доста пренебрежително отношение към жените. Трудно ми е да си те представя като рицар в бляскави доспехи, това е.

— Признавам, че ролята не е много лесна, но за тази дама, изпаднала в беда, ще рискувам да се направя на глупак.

— Е, добре, аз се предавам — промърмори Брад повече на себе си.

Десет минути след като Аби се прибра от занимания, Уеб се появи с голяма кошница, пълна с храна. Накара я да седне на кухненската маса, постави огромен хамбургер пред нея и ѝ заповяда да го изяде до трошичка. Извади кутия мляко от чантата и ѝ сипа голяма чаша. За десерт имаше ябълка. Веднага след като я нахрани, той също седна да яде. Поля хамбургера си с кутия бира. Междувременно я заразпитва за часовете ѝ.

— Посещавам един опреснителен курс за облеклото през осемнадесети век. Днес беше последният ден.

— Чудесно, това означава, че отсега нататък всяка сутрин ще можеш да работиш върху дипломната си работа. — Той начена втория

хамбургер. — Как се запали по осемнадесети век, а не по епохата на Тара и на Скарлет О'Хара, да речем?

— Веднъж, когато бях в гимназията, ходихме с класа на екскурзия до Линхейвън Хаус във Вирджиния Бийч. Екскурзоводите бяха облечени в костюми от 1700 г. и осемнадесети век направо оживя пред мен. Започнах да обикалям по библиотеки и да попивам всичко, което можех да намеря.

На Уеб му се струваше любопитно, че тя бе избрала такъв нецивилизован период от историята, а не някой по-късен и по-префинен век. Причината сигурно беше, че на самата нея идеята за борбата на индивида за оцеляване не ѝ беше чужда.

— Как върви дипломната работа? — попита той.

— Първата чернова е почти готова. Трябва да направя още няколко справки и вече ще мога да започна да печатам окончателния вариант.

Той срещна очите ѝ, дълбоко в него припламна искрица надежда.

— И колко време ще ти отнеме това?

Тя сви рамене.

— Като имам предвид, че не съм най-добрата машинописка в света — може би още около седмица, в зависимост от това колко време ми остава да печатам.

Той решително стисна зъби и присви очи:

— Ще имаш необходимото време.

Още щом Аби преглътна и последната хапка от хамбургера си, Уеб събра остатъците от обяда и ѝ каза, че има на разположение един час за дипломната си работа. После почисти масата, изми чиниите, а през това време тя извади книгите и материалите си и ги разположи на масата. След като разтреби кухнята, Уеб седна в другия край на масата с калкулатора и листовете, които бе донесъл.

След час Аби облече колониалния си костюм и Уеб я откара до Бристъл Хаус. Малко след пет часа той я чакаше пред музея, за да я закара вкъщи. Когато спря пред дома ѝ, се извърна и взе нещо от задната седалка. Стовари в скута ѝ хартиен пакет, а после се наведе и ѝ отвори вратата.

— Разполагаш с три часа за дипломната си работа — каза той и нежно я целуна. — След три часа ще съм тук с вечерята, а после ще те закарам до хотела.

Аби не помръдна.

— Уеб — попита тихо тя, — защо правиш всичко това?

— Защото искам — простичко отвърна той.

Отговорът му не я задоволи, но знаеше, че друг няма да получи. Като си влезе вкъщи, разтвори пакета и намери в него нещо, което не я изненада — ново мече. То бе облечено в сребърни доспехи, а към едната му лапа бе прикрепена пластмасова сабя.

Изведнъж, по някаква глупава причина, ѝ се доплака. Но вместо това, колебливо се усмихна и грижливо подреди мечето върху тоалетката до другите.

Ще може да се радва на вниманието, с което Уеб я обграждаше, само ако знае какви са чувствата му към нея. Изглежда, бе му приятно да бъдат заедно. Историята, която Брад ѝ разказа, говореше, че Уеб е грижовен човек. А дали го е грижа за нея? И ако е така, какво точно бе отношението му към нея? Като към сестра, като към жена или като към приятел?

Тя въздъхна тежко и преди да се заеме с дипломната си работа, облече някакви дънки и една червена тениска. Пръстите ѝ зашариха по клавишите на миниатюрната пишеща машина и тя се опита да се съсредоточи върху изследването си. Бе решена да се възползва от времето, с което разполагаше.

В седем и половина Уеб влезе в кухнята с две големи чанти. Хвърли ги върху кухненския плот, а след това започна да изважда продуктите и да ги разпределя по места.

— Какво правиш? — попита Аби.

Той отвори хладилника и остави в него пакет мляко, яйца и една маруля.

— Остави дреболиите от двадесети век на мен. До осем часа трябва да се занимаваш с осемнадесети век.

Скоро от кухнята се разнесоха изкусителни миризми. Точно в осем ѝ нареди да разчисти книгите си от масата. И след секунда яденето беше сервирано.

Аби опита от сочната пържола.

— Много е вкусно. Ти си страхотен готвач.

— Всеки може да приготви пържоли на скара. Докато бях в колежа, живях в един апартамент извън университетското градче и все

трябваше да ям, за да не умра от глад. Когато ми дойде до гуша от замразени вечери и фъстъчено масло, започнах да си готвя сам.

— Това е било, когато Брад е живял при теб, така ли?

Вилицата му замръзна във въздуха, преди да стигне устата му.

— Брад явно се е разприказвал за някои от семейните ни тайни.

— Това дразни ли те?

— Не.

— Ти би ли ми казал някога?

— Не — грубо отговори той. — Това е тайна на Брад, а не моя.

— А ти? Ти имаш ли тайни? — запита го.

— Не съм чувал — усмихна се той. — Моят живот е на показ.

— Така и трябва да бъде — съгласи се тя с нотка на скептицизъм в гласа. — Я ми кажи, това, че си помогнал на брат си, събуди ли волята ти за добри дела?

— Добри дела? Аз съм убиецът на дракони, не си ли спомняш? За какви добри дела говориш?

— Приготвяш вечери, караш ме до Бристъл Хаус, връщаш ме обратно, пазаруваш. Това как да го нарека, ако не добри дела?

— Моят принос към майчинството.

За нещастие точно в този миг Аби бе отхапала от пържолата. След като най-накрая успя да си поеме дъх и спря да кашля, тя изхриптя.

— Какво?

— Ти искаш да имаш дете — делово заговори той. — Необходима ти е магистърската степен, за да можеш да си намериш по-добра работа и да подадеш документи за осиновяване. Аз ще ти дам възможност да направиш това. Щом ти трябва време, ще го имаш. — Той замълча за момент, после добави: — След като постигнеш целта си, ще можем да се захванем с моята цел.

Той не й остави никаква възможност да отговоря, погледна часовника си и рязко бутна стола си назад.

— Време е да се приготвяш за работа.

Докато се къпеше и се обличаше, Аби разсъждаваше върху думите му. В гласа, а и в погледа му не бе уловила и следа от чувства. Говореше почти като на конференция, сякаш разясняваше детайлите по някоя кампания. Каквито и да бяха причините за галантните му усилия да й помогне, тя не смяташе да се противопостави. Искаше да бъдат

заедно при всяка възможност. Нещата бяха съвсем прости. Тя знаеше рисковете и ги бе приела. Колкото повече го опознаваше, толкова по-силна щеше да е болката, когато той се измори да бъде добрият рицар. Когато това се случи, ще се оправя сама.

Сега се чудеше какво да мисли за отношението му към дипломната ѝ работа. Дали той ще реши, че мисията му е приключила, когато тя я завърши?

Каквото я да става, ще се възползва от възможността да бъде с него. Животът не я даряваше с много подаръци. Ще грабне този и ще го задържи, докато може.

Същата вечер в хотела през цялото време, докато свиреше, тя усещаше присъствието на Уеб, който бе седнал на една маса зад нея. Брад бе споменал, че Уеб е бил в хотела и трите последни вечери. Щеше уж да го пита за това, но ѝ бе изскочило от ума. Страхуваше се, че на него ужасно ще му доскучае да слуша свиренето ѝ в продължение на часове.

По-късно Уеб я откара вкъщи и за нейно разочарование, само бързо я целуна и си отиде. Бе очаквала, че ще влезе, искаше ѝ се да прекара с него нощта. Онази неделя при езерото той бе пробудил задрямалата ѝ страст и сега тя отново го желаше.

В събота работи над дипломната си работа цял ден и прекъсна само на обяд, за да изяде това, което Уеб ѝ приготви. Когато дойде време за вечеря, той се появи с огромна пица със салам, гъби и много сирене. Веднага след като я изядоха, Уеб стана и каза, че трябва да тръгва.

Аби тихо го последва до вратата. Не ѝ се искаше той да си отива. Искаше ѝ се — може би това бе глупаво желание — да прекарват повече време заедно. Как да го накара да остане?

На вратата Уеб се обърна към нея, устата му бе здраво стисната, а мускулите му — напрегнати. Тя бе толкова хубава, а ароматът и топлината на тялото ѝ се носеха във въздуха около него и го примамваха. Как само я желаше! Не знаеше колко още ще може да издържи така:

— Лека нощ, Аби — каза той. Вдигна ръка, за да погали бузата ѝ, но после се отказа. Ала преди да бе успял да се отдръпне, тя хвана ръката му и я насочи към шията си; погледът ѝ срещна неговия.

Пръстите ѝ се стегнаха здраво около китката му и тя бавно и неумолимо плъзна ръката му към деколтето си.

Усетил, меката плът под ръката си, той тихо изстена.

— Не, Аби — рече със задавен глас. Беше му невъзможно да откъсне ръката си от топлата ѝ копринена кожа.

Ласките и трепетът в гласа му я окуражиха, тя обви главата му с ръка и я приближи към себе си. Имаше нужда от сигурността, която ѝ носеше близостта му. Имаше нужда от него.

Устните му жадно се впиха в нейните с отчаяние, което никога преди това не бе изпитвал. Не трябва да я докосва, да я желае. Само ще я целуне. Ето, само веднъж...

Аби се изви и долепи тяло до неговото. С ужас усети ръката му върху кръста си — макар че я желаше, той я отблъскваше. Пак се противеше... Заболя я. Устните му подвеждащо я търсеха, а после се опитваше да я държи на разстояние от себе си.

Внезапно Уеб се отскубна от нея. Здравно стиснал зъби, той се опитваше да се овладее.

— Трябва да вървя — изрече.

Дълго тя остана безмълвна, с очи, вперени в него.

Пот оросяваше тялото му. Аби реши, че ситуацията и без това вече е достатъчно абсурдна и отвори вратата пред него. Когато той излизаше, тя извърна глава. Беше му се оставила в ръцете, а той я отблъсна. Целуваше я така, сякаш бе мечтал за това цял живот, а накрая си тръгна. Бе объркана и озадачена. Защо я измъчва така? А тя защо му позволява да го прави?

Уеб запали колата и потегли към къщи. Мислите му в никакъв случай не бяха по-подредени от тези на Аби. Когато бе решил да поеме ежедневните ѝ задължения и така да ѝ осигури повече време за работа, Уеб не бе се замислил за непреодолимото си желание да бъде с нея. Даже и сега мисълта за допира на стройното ѝ тяло и копринената ѝ кожа размътваше мислите му и болезнено го възбуждаше. Малко по малко благородното му решение да се откаже да прави любов с нея го убиваше.

Когато си тръгна, уязвените ѝ очи едва не го накараха да се върне и да я прегърне отново, но той успя да се пребори с желанието си. Искаше да я има изцяло. Не можеше да се задоволи само със страстта ѝ.

В неделя Уеб си тръгна, без да седне на масата. На обяд постави чинията с храна пред нея и като видя, че тя започна да се храни, изведнъж си тръгна. Аби тропна недоволно по масата. Единствените думи, които бе чула днес от него, бяха „сядай“ и „яж“. Отношението му вече я нервираше. Обидата отстъпваше място на надигащ се гняв.

Същата вечер той отново донесе различни ястия, поръчани в китайския ресторант. Канеше се да ги тръсне върху масата и пак да си тръгне, когато Аби се възпротиви.

— Няма да те пусна да си тръгнеш.

Святкащите ѝ зелени очи и гордо вирнатата ѝ брадичка го заплениха.

— Така ли?

— Така, не съм ти някой безпомощен инвалид, който се нуждае да го хранят с лъжичка в устата. Или ще седнеш и ще ми правиш компания, докато обядвам, или прибирай всичко това и го взимай със себе си.

Гневът ѝ предизвика усмивката му, изпълнена с нежност. Знаеше, че постъпва добре, но въпреки това пристъпи обратно в стаята и застана пред нея. Обви шията ѝ с ръце, погали фината кожа на тялото ѝ, а после отново свали ръце.

— Аби, не мога да остана.

— А защо?

— Защото съм сигурен, че ако остана, напълно ще пренебрегнем яйчената супа и кифличките. Прекалено много те желая. Когато съм с теб, мисълта, че можем да правим любов, не ме напуска.

— Толкова ужасно ли ще бъде, ако го направим?

— Мисля, че постъпвам правилно, като те оставям навреме. — Гласът му бе напрегнат и нервен.

— Правилно по отношение на себе си или по отношение на мен?

— По отношение на двамата.

— Такова нещо като *нас двамата* не съществува — отвърна горчиво Аби.

Тя понечи да се обърне и той посегна да я хване за ръка.

— Как така да няма! — Пръстите му уловиха брадичката ѝ и я насилиха да го погледне в очите. — Може и да не си забелязала, но ние с тебе сме страхотна комбина. Затова и казвам за *нас двамата* — това ще рече и за теб и за мен — заедно.

Тя не се съгласи с теорията му и запротестира:

— Но...

Внезапно ръцете му се намериха на кръста ѝ и я повдигнаха върху кухненския плот. Уеб застана между краката ѝ и пръстите му се плъзнаха под ризата по меката ѝ кожа.

Дъхът му стопли устните ѝ. Той прошепна задавено:

— Не трябва да ме принуждаваш да те докосвам, Аби. И без това само при вида ти едва успявам да се удържа. Близостта ти прави всичко съвсем непоносимо.

Ръцете ѝ го обгърнаха.

— Искам да ме докосваш — промълви тя. — Липсваше ми тези дни.

Силно вълнение заля Уеб и той затвори очи. Мисълта, че тя го желаше, бе почти толкова нетърпима, колкото и собственото му желание.

— Трябва да те целуна, Аби. Ще полудея, ако не го направя. — Той тъжно се изсмя. — По дяволите, със сигурност ще полудея и след като го направя.

Устните му се сляха с нейните. Целуваше я бурно, може би, за да компенсира онова, което забраняваше на тялото си. После се откъсна от нея и притисна устни в меката кожа на шията ѝ.

Аби бе нетърпелива да прегърне здравото му тяло и понечи да скочи от плота. Ръцете му се спряха на кръста ѝ и ѝ попречиха.

— Не — прошепна той. — Не мърдай, дай ми поне минута.

С ръцете си тя усети как тялото му се разтърси и долови неистовите му усилия да овладее желанието си. Той я задържа в прегръдките си в продължение на още няколко кратки минути, докато дишането му се успокои. После свали ръце и видя тъжните ѝ очи.

— Аби, сега разбирам, че съм голям егоист.

Пръстите му се озоваха до устните ѝ и ѝ попречиха да протестира.

— Да, така е. Затова сега не желая между нас да има каквото и да било. Ти искаш да имаш магистърската си степен и цялото ти внимание трябва да е съсредоточено върху нея. Положила си толкова усилия, за да стигнеш дотук, че ще бъде ужасно, ако тъкмо аз ти попреча да постигнеш целта си.

Тя отстрани ръката му.

— Но ти не ми пречиш. Та ти направи толкова много, за да ми осигуриш необходимото за работа време.

Уеб се дръпна — имаше нужда от известна дистанция, за да говори спокойно.

— В момента дипломната работа ни пречи да бъдем заедно. И дори ти да не смяташ, че си губиш времето с мен, аз не бих се възползвал от възможността. Когато бяхме на езерото, ми каза, че можеш да ми отделиш един-единствен ден. Тогава аз приех това. Ще стоя надалеч от теб, докато свършиш тази проклета дипломна работа.

— А след като я завърша?

— Тогава ще разполагаме с достатъчно време за себе си. Ще искам да ми отделиш цялото си внимание, без остатък. — Той ѝ се усмихна с половин уста и добави нежно: — А сега си изяж обяда и се захващай за работа. Ще се видим утре.

— По дяволите! — промърмори Аби, когато Уеб затвори вратата след себе си и отново я оставя сама.

После изведнъж решително присви очи. Без да обръща внимание на храната, която той бе донесъл, тя се втурна към задния вход...

Позвъни на съседите. Отвори ѝ Айра.

— Тези мъже са непоносими — рече Аби вместо поздрав.

Айра премигна и изхвърча от стаята като подплашен заек.

Но Моди прие изявлението на Аби без особено въодушевление:

— Е, невинаги.

Аби седна на един стол и разказа на Моди за мъченията, на които я подлагаше Уеб.

— Той си мисли, че ми прави страхотна услуга, като ме оставя сама, за да съм си довършела дипломната работа.

Мода се усмихна.

— И аз имах впечатлението, че бързаш да я завършиш възможно най-скоро.

— Да, така беше — така е и сега. И все пак не е чак толкова жизненоважно, както ми се струваше преди. — Тя се подпря на масата и добави: — Той си е втълпил идиотската мисъл, че дипломната работа е по-важна от... Хайде, няма значение! Вече реших как да го поотрезвя, но ще имам нужда от твоята подкрепа.

— Имаш я — усмихна се Моди.

— Чудесно. Ето какво измислих...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пишещата машина тракаше безспирно, а страниците се редяха една след друга. Докато пръстите на Аби препускаха по клавишите, до машината ѝ винаги имаше чаша горещо кафе.

Посред нощ почувства, че трябва да стане от масата, да се разтъпче и да масажира вече наболяващите я мускули. Не след дълго, пак се захвана за работа. Чак към изгрев-слънце приключи с печатането на окончателния вариант на работата си, която бе цели сто двадесет и една страници. В шест навигаторни часовника за девет и се отпусна в леглото си.

Още като чу часовника, бързо скочи от леглото. Взе набързо душ, навлече си дънките и един жълт пуловер и отново прибра косата си на опашка. Макар че бе поспала само няколко часа, се чувстваше пълна с енергия. Имаше много неща за вършене и бе решена да се справи с всичко. Бъдещото ѝ щастие зависеше от това.

Притеснението, свило стомаха ѝ, не ѝ даде дори да помисли за закуска. Все пак се справи с чаша мляко, но това бе всичко, което се осмели да вкуси.

Първото нещо в програмата за деня бе да направи копие на дипломната работа. После щеше да я занесе в университета и да я предаде на научния си ръководител.

Грабна портмонето, ключовете за колата и дипломната си работа и забърза към семейство Бъроуз. Трябваше ѝ телефон, а и искаше да доуточни с Модиз излизането по магазините, което бяха планирали.

Най-напред се опита да се свърже с Уеб, за да му каже да не идва по обяд. Този ден нямаше да има възможността да я надзирава, докато се храни. Щеше да се откаже и от шофьорските му услуги. Но той не бе в кантората. След като секретарката предаде кой се обаждат, телефона взе Брайън.

— Здравей, Аби. Брайън е. Уеб не е тук. Какво има?

Може би е по-добре да му съобщи за промяната в плановете за деня чрез Брайън, помисли си Аби. Така ще си спести излишни въпроси

от страна на Уеб.

— Можеш ли да предадеш едно съобщение на Уеб преди обяд?

— Естествено. Разчитай на мен. Мога да се обадя на телефонния му секретар. За какво става въпрос?

— Кажи му да не се отбива вкъщи по обяд. Помоли го да дойде към седем вечерта.

— Готово. — След секунда мълчание Брад добави: — Аби, мисля, че е излишно да те предупреждавам, че Уеб няма да е във възторг от тази промяна. Той специално отмени някои ангажименти, за да освободи време за теб.

— Знам, но днес трябва да свърша някои важни неща. Ще му обясня довечера.

Брад се изхили.

— Бог да му е на помощ. Ето един чудесен пример за това как ако жените сериозно се захванат с нещата, мъжете не струват и пукната пара.

Аби не обърна внимание на забележката.

— Мога ли да разчитам, че ще му предадеш съобщението, преди да е станало обяд?

— Абсолютно. — Брад затвори телефона и на лицето му грейна широка усмивка. Предчувстваше, че на брат му предстои доста разстройващ ден, но не и безинтересна вечер.

Аби си намери една колежка, която да я замести в музея, а после позвъни на администратора на Бристъл Хаус и без да дава обяснения, го уведоми, че този следобед ще отсъства. За първи път молеше за отпуск и тъй като бе намерила човек да я замести, администраторът не ѝ отказа.

Тя затвори, но след секунда телефонът звънна. Беше Уеб, който се обаждаше от уличен телефон. Долавяше се шум на коли, но гласът му бе силен и идваше до нея отчетливо.

— Какво става? — попита недоволно той. — Защо се отказваш от курса до Бристъл Хаус?

Точно този въпрос никак не искаше да чуе. Досега всичко бе вървяло изрядно.

— Днес имам доста тичане и не искам да ти губя времето и да те мъкна насам-натам.

— Аби — каза той със сериозен тон, — не бих си и помислил, че ми губиш времето. Какво трябва да свършиш? Може би ще мога да поема някои от дреболиите, за да може да ти остане време за дипломната.

Но тя не искаше да издава нищо и нарочно заувърта:

— Това са все неща, които трябва да свърша сама. Брад каза ли ти за уговорката в седем?

— Това също не мога да го разбера. Мислех да дойда и да сготвя по-рано.

— Най-добре ела в седем. Виж какво, трябва да тръгвам. Ще се видим довечера.

Аби бързо затвори телефона и пое дълбоко дъх. Дотук добре! Сега оставаше да се моли Уеб да се подчини на молбата ѝ, да не се инати и да не вземе да се появи според първоначалната уговорка. Това би провалило всичко.

Вдигна отново телефона, набра номера на хотела и поиска да разговаря със салонния управител. Той никак не бе доволен от факта, че тя ще отсъства от работа тази вечер, но Аби не му обърна внимание. Поне не я уволни. Но и да беше го направил, нямаше да се трогне.

За няколко часа Аби и Моди успяха да набавят продукти, от които Аби се нуждаеше за вечерта. Моди неуморно тичаше с приятелката си из магазини за подаръци, бакалии и книжарници. Някои от идеите и предложенията ѝ бяха толкова скандални, че Аби почти не спря да се смее. Възрастната жена очевидно се забавляваше, както никога преди това.

Когато се върнаха в къщата на Моди, Айра изчезна нанякъде. Не искаше да става съучастник в заговор срещу свой събрат.

Сред огромни количества чай по масата в трапезарията двете жени се захванаха за работа и към пет часа най-после успяха да подвият крак и спокойно да се насладят на една последна чаша чай, която изпиха бавно и с чувство на задоволство от извършеното. Аби отказа да вечеря у Моди. Имаше още едно-две неща за свършване, преди да дойде Уеб.

Няколко минути след седем Уеб се появи. Ако можеше да се съди по затръшването на вратата, не бе в цветущо настроение. Още като

тръгна към верандата, лицето му се намръщи, но на няколко крачки от вратата той се спря и се взря пред себе си. На първото стъпало седеше едно от мечетата, които бе подарил. В лапите си стискаше бележка. Уеб се приближи и прочете: „Моля, заобиколете покрай къщата“.

Озадачен, той тръгна в указаната посока. Посрещна го друго мече, което държеше картонена стрелка, сочеща към задната част на къщата. По пътеката за задния двор бяха — разположени още няколко. Отстрани на градинската портичка чакаше мечокът — рибар. Въдицата му я нямаше, но затова пък държеше табелка, на която пишеше: „Добре дошъл на тържеството!“.

Уеб повдигна райбера и бавно отвори портата, като се чудеше какво означава всичко това. Завладян от любопитство, забрави, че бе ядосан на Аби. Взе две стъпала и се спря.

В средата на поляната беше постлано бяло одеяло, а около него — също тъй бели чували. В центъра на всеки от тях гореше по една свещ. Останалите мечета бяха наредени по края на одеялото, всяко с хартиена шапка върху рошавата си глава.

На сребърен поднос бяха подредени сирене, салам и бисквити, както и съд с лед, в който се изстудяваше шампанско.

По средата на всичко това седеше Аби.

Уеб не можеше да откъсне поглед от прекрасната гладка, Аби бе възхитителна на фона на светлината на свещите и падащия здрач. Косата ѝ бе изкусно пристегната — изящно допълнение към елегантната ѝ рокля от черен креп.

— Трябваше да ми кажеш, че ме каниш на официална вечеря — каза той и погледна към светлокафявите панталони и синята си риза. — Щях да дойда със смокинг.

Тя се премести, за да му направи място.

— Искях да те изненадам.

— И успя. — Подгъна дългите си крака и седна до нея. Единият му крак неволно бутна едно от мечетата и той се пресегна да го изправи. — Какъв е поводът?

— Ще ти кажа, след като отвориш шампанското.

Уеб си каза, че ще е по-добре да се остави тя да се разпорежда и се отказа да задава въпроси. Взе бутилката и след секунди тапата изсвистя. Бързо грабна една от кристалните чаши наблизко и улови в нея искрящата и пенлива течност.

Напълни чашите и ѝ подаде едната, а после търпеливо зачака да види какво ще последва.

Аби вдигна чаша за тост.

— За нашия мечешки пикник.

Чашите звъннаха една в друга.

Като отпи, Аби вдигна втори тост.

— За завършената ми дипломна работа.

Той понечи да вдигне чашата си почти автоматично, но думите ѝ спряха ръката му. Погледът му потърси лицето ѝ.

— Ти си я свършила?

— Снощи. А сутринта я предадох — кимна тя.

Уеб отпи голяма глътка шампанско. Почувства, че от раменете му се свлече огромен товар... Сега разполагаше с вечността.

— И какво ще стане сега? — попита той.

Аби усети, че въпросът не се отнася до дипломната ѝ работа. Престори се обаче, че не разбира за какво става дума,

— Ще чакам да видя дали ще я одобрят.

Той кимна.

— А после?

— После ще... — Тя забрави какво щеше да каже, тъй като усети ръката му, която галеше крака ѝ през тънката материя. — Какво правиш?

— Това е същата рокля, с която беше през онази нощ, когато спуска гума. Не се ли страхуваш, че можеш да я изцапаш, докато тръгнеш за хотела?

През роклята пръстите му продължаваха да галят нежната ѝ кожа.

Когато проговори, гласът ѝ бе малко неуверен:

— Тази вечер няма да ходя в хотела.

Ръката му се спря.

— Да не би да не ходиш на работа тази вечер? Защо?

— Реших да освободя вечерта си.

В погледа му се появи странен пламък.

— Облякла си се така заради мен?

Тя се усмихна.

— Искях тържеството ни да бъде шик.

— О, Аби! Не зная как точно да се изразя, но това повече ми прилича на сцена на съблазняване, отколкото на тържество.

Беше на път да се разтрепери... Сега или никога!

— Ако това те притеснява, не е необходимо да оставаш. Заедно с мечетата ще се повеселим добре.

Брадичката ѝ се повдигна по онзи познат горделив начин, който винаги го вълнуваше.

— Доста си се постарала, за да продължиш вечерта в компанията на някакви си мечета. Най-малкото, което мога да направя, е да остана.

— Усмивката му бе смущаващо чувствена. — Ще се навъртам наоколо, за да видя как ще изпълниш ролята на съблазнителката. Аз естествено изцяло ще те поддържам и ще помогна с каквото мога.

Тя, разбира се, трябваше да предвиди, че той няма да се придържа към нейния сценарий.

— Колко великодушно от твоя страна. Какво ще стане, ако ти кажа, че дипломната ми работа е единственият повод за тържеството?

— Ще бъда разочарован. Не искам да кажа, че не се радвам. Едва ли мога да си представя нещо по-хубаво. — Той взе парче сирене и го сложи на бисквита. — Не ми обръщай внимание. Карай нататък по твоя план.

Тя вдигна чаша и каза:

— Имам още един тост.

Той преглътна бисквитата си и вдигна чаша.

— Готов съм.

— За кандидатската ми степен.

— За какво?

Тя едва овладя възторга си от дългоочаквания успех.

— Мисля си, че сега, като се справих с работата, която ще ми осигури магистърска степен, бих могла да започна да пиша дисертация.

— Помисли си пак. — Уеб си припомни мъчителните изпитания от изминалата седмица. Мисълта, че всичко това можеше да му се случи отново, и то в продължение на дълъг период, го отчая. — А какво стана с плановете ти да постъпиш като преподавател в университета и да си осиновиш дете?

— Пак мога да направя това и да ходя на часове вечер.

— Ако планът ти включва пълното ми видиотяхване, нека съм първият, който ще те поздрави. Успя!

— Не ти ли харесва идеята ми? — каза тя невинно.

— Ако всичко това означава едно окрупнено повторение на миналата седмица аз съм направо ужасен. — Той я погледна гневно. — Ако наистина се налага, ще направя всичко възможно отново да ти помогна, но идеята ти никога няма да ми допадне кой знае колко.

В нея трепна искрица надежда.

— Наистина ли ще го направиш?

— Да, но те предупреждавам. Всеки мъж понася изненади в определени граници. — Той хвърли празната си чаша на тревата, почти изгубил търпение. — Не, по дяволите! Стига толкова! А сега, ако не ви се нрави, извърнете поглед, госпожо, но вашият убиец на дракони току-що се прости с хладнокръвието си.

Чашата ѝ изчезна от ръката ѝ и полетя зад гърба му. Той я хвана за раменете и я наклони към одеялото, като успя да разбута няколко мечета. Този път не си направи труда да ги изправи.

Тежестта му я притисна към покритата с одеяло земя. Тялото ѝ бе меко и гъвкаво. Той се впи в кадифените ѝ устни и този път не направи опит да скрие желанието и страстта си.

Нетърпението му се примеси с откровена мъжка жажда и той откъсна устни от нейните и зацелува лицето и шията ѝ.

— Не ме избутвай прекалено назад в плановете си за бъдещето, Аби — каза. — Няма да се примиря с това. Искам да знам къде точно се намирам в класацията. Преди или след дисертацията ти.

Тя прокара пръсти по лицето му.

— На нейно място.

Тази спокойна и неочаквана декларация го накара да вдигне глава. Тъмните му очи се бяха разширили от изненада.

Той се дръпна леко, облакът се и я изгледа продължително.

— Аби? — попита с дрезгав глас. — Какво означава всичко това? Някакъв тест? — Гласът му прозвуча остро. — Дай да подразня Уеб, за да видим докога ще издържи?

— Уеб, обичам те.

Той се втрени в нея и за момент не можа да помръдне. После обгърна лицето ѝ и вплете пръсти в косата ѝ.

— О, Аби — каза той, — мислех си, че никога няма да чуя тези думи от теб.

Тя се опита да не обръща внимание на разочарованието си, че той не ѝ бе отвърнал веднага със същото. Може би това никога нямаше да стане.

— Не бях сигурна, че искаш да го чуеш.

Той нежно я привлече към себе си.

— Аби, разбира се, че винаги съм искал да чуя, че ме обичаш. За бога, бях като просяк пред вратата ти и приемах трохите, което ти ми подхвърляше. Защо, мислиш, оставих желанията си на заден план?

Сега беше неин ред да се взре в него с изненада.

— Скъпа — прошепна той и се приближи, за да я погледне в очите, — аз съм безумно, безутешно, безнадеждно влюбен в теб. До края на вечността. Искам да заживея при теб, да се събуждам до теб всяка сутрин, да те намирам с великолепно разстлана по възглавницата коса. Искам да остареея с теб.

Ръцете му се заровиха в гъстата ѝ коса и я освободиха от фибите. Копринената маса се разпиля по раменете и той прокара пръсти през нея, наслаждавайки се на сладостния допир.

— Обичам косата ти. — Ръката му погали рамото ѝ, после се премести надолу към гърдите, кръста и бедрата. Той се усмихваше нежно и съблазнително. — И към останалото никак не съм безразличен.

— Уеб — прошепна тя, — искам да ме любиш. Накарай ме да повярвам, че наистина ме обичаш.

Той се обърна по гръб и я пое в силните си ръце. Ципът на роклята бавно се разтвори по гърба ѝ.

— В тази рокля си изключително красива, но без нея ще бъдеш прекрасна.

Ръцете ѝ трепереха, докато разкопчаваха копчетата на ризата му. После тя бавно прокара длани по здравите му мускулисти гърди и долови как той жадно пое дъх. Стори ѝ се невероятно, че докосването ѝ може така да го възбуди.

Грубите му ръце се плъзнаха по гладкия ѝ гол гръб и по вените ѝ се разля топлина. Аби впи устни в неговите, той изстена от удоволствие.

Уеб почувства, че губи самообладание и изхлузи роклята ѝ. Преди съвсем да бе загубила способността си да мисли, тя прошепна:

— Не мислиш ли, че е добре да влезем вътре?

— На път съм да го направя — каза той. Черният сутиен последва роклята ѝ върху одеялото. — Искам да видя кожата ти на светлината на свещите.

Устните му намериха нейните и за Аби вече не съществуваше друго, освен Уеб и растящата нежна болка в тялото ѝ.

— Тази седмица беше непоносима, Аби — прошепна той. — Мислех, че ще полудея от желание по теб.

Устните му се плъзнаха по шията ѝ. От Аби се изтръгна тиха въздишка. Палещ огън увлече и двамата.

— Мина доста време, скъпа — промълви той. — Трябва да те направя моя, сега. Имам нужда от теб, за да се почувствам отново цял.

Като освободи и нея, и себе си от останалото по тях облекло, той плътно притисна тяло до нейното. Преди да я обладае, Уеб прошепна:

— Омъжи се за мен, Аби. Бъди майка на децата ми, нека живеем заедно. Толкова много те обичам. Моля те, омъжи се за мен.

Тя почувства силното му и нетърпеливо тяло върху себе си и я заля неизпитвана досега топлина.

— В сърцето си аз съм го направила.

Светът наоколо ѝ се взриви на частици. Екстазът я заливаше, всичките празни дни и самотни нощи избледняха. На тяхно място прииждаха хиляди усещания, с които Уеб я понесе към царството на желанието и любовта.

Най-после намери някого, когото да обича и който я обичаше — и сега, и до края на живота ѝ.

Издание:

Пат Букайстър. Неочаквано предложение

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1994

Коректор: Софи Яневска

ISBN: 954-459-102-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.